

În amintirea Moș-Avvei
Arsenie Praja, Pustnicul din
Cheile Râmețului, unul din
Purtătorii Sfintei Tradiții a
Moșilor-Pustnici Carpatini,
Avva și Duhovnicul meu.

Moș-Avva, fă-mă și pe mine
Un Urmaș al DUHULUI Pustnicului
NEOFIT Carpatinul

*

Acest volum cuprinde texte ale ieromonahului Ghelasie Gheorghe, selectate din *Moșul din Carpați (Neofit Pustnicul)*, *Practica Isihastă*, *Mic dicționar de Isihasm*, *Omul*, *HOTARUL de Taină*, *Foaie de Practică Isihastă (nr. 7 și nr. 8)*, scrieri apărute în timpul vieții autorului și, o parte din ele, reeditate postum de către Editura Platytera, în cadrul unei colecții ce a ajuns la volumul V, *Trăirea Mistică a Liturghiei*. Editura urmărește publicarea integrală a operei *mărturisitoare de taină* a extraordinarului trăitor mistic și teolog al Frăsineiului. Structurarea conținutului și alcătuirea cuprinsului cărții de față, *Moșul din Carpați*, aparține Sinapsa. Acest demers reprezintă o modestă încercare de accesibilizare a descoperirii unui remarcabil chip mistic isihast, specific unui tradițional creștin autohton, profund, echilibrat, deschis. Nădăjduim ca această carte să fie o deschisă ușa celor *adânc căutători* și *doritori* ai aflării căii trăirii de taină creștină într-un *chip de filiație* al pustnicilor din Carpați.

În zilele noastre, mai mult ca oricând, „*Culturile Spirituale*” se „*întâlnesc*” nu atât să se confrunte, cât să se „*cunoască*” reciproc. Unii, însă, fac un fel de „*amestec*”, ce le falsifică și le denaturează. De aici străduința de a *menține* puritatea Spiritualităților, ca de abia *apoi* să se *Cunoască* între ele. Cel mai greu fapt de astăzi este tocmai această „*puritate neamestecată*” a tradițiilor. Și noi vom încerca să scoatem în evidență specificul unei Tradiții, Specificul Mistic Carpatin. „*Caracterul unei Spiritualități*” are mare importanță. Omul încearcă o „*prefacere*” a lucrurilor, crezând că le dezvoltă, în fond denaturându-le până la distrugere. A „*păstra*” un fapt în „*puritatea*” sa este cea mai mare garanție că îl poți avea. Cel mai mare *impediment* este însă „*răspunsul urmașilor*”, care dau importanță unor *amănunte* nesemnificative. Și în Religie, astăzi mai mult ca oricând, este „*frica de erezie*” la orice pas. Orice *dezvoltare teologică* este *privită*, mai *întâi*, cu „*suspiciuni*”. Peste tot se vorbește de „*neo-forme*”. De aici nevoia de Repere în jurul cărora să fie totul. În Religie sunt Reperele Sfinților Părinți. Noi, cei de astăzi, „*ne facem suport*” pe *Sfinții Părinți*, altfel cădem în „*golul neo-formelor*” distructive.

Este o mare problemă astăzi *Reînvierea Duhului Tradițiilor Sfinților Părinți*. Tradițiile adesea s-au „*amestecat*”, mai ales acolo unde au fost *confruntările* cele mai mari. De asemenea, Tradițiile sunt legate direct de *Caracterul autohton*. Mistica Ortodoxă Creștină este cunoscută sub denumirea de *Isihasm*, chiar dacă acest nume este folosit direct de abia în sec. XIV. La începuturi era tainica *Viețuire duhovnicească*, ce devine

Isihasm-Liniștea Mistică. Se vorbește de o „*artă și iscusință*” a Vieții Mistice, Practica Filocalică. Și în creștinism a fost și este o căutare a *Trăirii Vieții de Taină*.

**

Se cunosc specificul *Sinaitic*, *Athonit*, *Slav* și noi evidențiem și pe cel Carpatin. Cel Sinaitic este de mediu nisipos și torid, ca *asceza trupului*; cel Athonit de mediu acvatic, ca *asceza Minții*; cel Slav ca mediu de Câmpie, ca *asceza Inimii*; cel Carpatin, de Pădure, ca ICONIC.

Caracterul nostru autohton Carpatin are și el specificul său, prin faptul că mediul nostru Carpatin este deosebit, și-a pus amprenta în acest sens. La noi este o vegetație bogată, în tradiționalul nostru spiritual traco-dacic nu s-a pus problema unei ruperi directe între Spirit și trup, între Suflet și trup. Nu s-a pus problema unui ascetism drastic ca la sinaiți, considerându-se trupul totuși un ceva care face parte integrantă din întreaga Ființialitate a noastră. Nu s-a pus problema luptei cu duhurile rele. Eu l-am numit caracter ICONIC. De ce l-am numit caracter ICONIC? Pustnicii din Munții Apuseni se numeau Iconari. Iconari, nu în sensul de a fi pictori de Icoane, ci în sensul că aveau o evlavie extraordinară, un fel de mistică a Icoanei.

Taina ICOANEI este Taina ÎNTRUPĂRII Lui HRISTOS, care aduce Nevăzutul și într-un Văzut. Dar, se consideră că Văzutul este *incapabil* să „*Arate*” cu adevărat cele Nevăzute, de aceea Icoana este considerată doar „*Fereastră parțială*” spre Nevăzutul de Taină. Așa Icoana ar fi o Rază de HAR al celor de Dincolo.

În sensul ICONIC Carpatin, ICOANA are o ÎNCĂRCĂTURĂ Totală a Nevăzutului. Se consideră că ICONICUL este tocmai *Taina peste Fire*, prin care cu adevărat *Necuprinsul* poate fi „*Cuprins*”, fără ca să fie „*limitat*”. De unde *sensul* de la „Nevăzut la Văzut”, deosebit de sensul Athonit (de la văzut la Nevăzut). ICONICUL este marele Miracol al DIVINULUI ce Se ÎNTRUPEAZĂ, nu al Trupului ce se deschide spre DIVIN. Athoniții, mai filosofi, consideră că important este să *transcenzi* lumea în Cele Dincolo de lume, pe când, Carpatin,

important este să Cobori DIVINUL în lume. Lumea, într-adevăr, prin păcat, a „*acoperit*” DIVINUL, și, așa, trebuie „*dezvăluit*” din „*negura*” lumii. În viziunea Carpatină, dezvăluirea nu se face prin *Urcare-transcendere*, ci tot prin Coborâre-ICONIZARE.

Acest SURPLUS de COBORÂRE DIVINĂ face ICONICUL Carpatin, ce dă ICOANEI mai multă SACRALITATE. Așa ICOANA Carpatină nu este doar o *Rază de Har*, ci ALTAR pe care Coboară Însuși DIVINUL în Totalitate de HAR.

Vom încerca o relatare a câtorva „*repere*” de Caracter Carpatin. Tradiția Pustnicului Neofit ne-a prilejuit o reconstituire în acest sens. Cele câteva „*Memorii*” despre Pustnicii din străvechea Vatră Eremită-Pustnicească a Munților Râmeț din Ardeal (Munții Apuseni) sunt grăitoare.

Expunerea noastră va părea o *Povestire*. De fapt, am ales această modalitate pentru o accesibilitate mai mare la Tainele mistice, care devin din ce în ce mai *neînțelese*.

Ultimul Pustnic din aceste locuri, Arsenie Praja, a trecut și el la DOMNUL și, se crede, că s-a terminat și *continuitatea*, ce de secole s-a păstrat fără întrerupere. Vremea noastră se caracterizează tocmai prin „*ruperile tradițiilor*” și prin *lipsa succesorilor* care să le *actualizeze*.

Se pare, însă, că unele „*Tradiții*” au în sine o PUTERE Tainică, ce le mențin în pofida tuturor piedicilor. Sunt unele *Memorii*, ce nu se *șterg*, și, care, *Reapar* tocmai când se consideră că s-au pierdut.

Micile *Parabole*, pe care le intercalăm, sunt din tradiția orală, ce am avut ocazia să le descopăr. Sunt încă multe Taine ce stau învăluite în *povestirile bătrânești*. Patericul-Memorialul Strămoșilor este *Scriptura populară*, tot așa de revelatoare.

Relatarea noastră o considerăm o sumară încercare de Re-Memorarea *Patericului Carpatin*. Așteptăm pe cei care vor evidenția mai mult, chiar prin Re-Învierea DUHULUI de Trăire în acest specific de Caracter.

Ghelasie Gheorghe

Iconicul Duhovnicului

Ce m-a izbit, totodată, la Moș-Avva, a fost „Icoana Duhovnicului” său, ce era printre ICOANELE Chilie sale, unde Candela ardea permanent.

– Fiule, îmi explică Moș-Avva, când eram și eu tânăr, ca tine, mi-am ales un Duhovnic, un Părinte care să mă povățuiască pe „Calea duhovnicească”. Am nimerit la acesta pe care îl vezi în Portretul său. Nu știam cine este. Chiar de a doua zi, cineva m-a avertizat că *nu ar fi prea „curat”... că în tinerețele sale ar fi avut „nu știu ce”...* Eu totuși n-am băgat în seamă și l-am luat cu toată Inima Moș-Avva al meu. Odată chiar am făcut câteva „aluzii” pe departe, referitor la „Chipul Duhovnicului Sfânt fără abateri” și „Duhovnicul ce se smulge din cele păcătoase” și devine „asemenea” celui dintâi. Atunci am înțeles încă o mare Taină a Vieții Creștine, care este „Taina Sfințeniei posibile”.

– Fiule, îmi zicea el, Omul este „CHIPUL Sfințeniei indestructibile”, chiar dacă păcatele sale îl *dezbracă* de „Haina Sfințeniei”. Omul este Chip ICONIC, care poate să-și „șteargă” Chipul, sau să-l refacă. DUMNEZEU a Creat lumea pe baza faptului că într-adevăr, Creația poate avea și ea un „Chip Sfânt”, în Asemănare cu PERFECȚIUNEA Lui DUMNEZEU. O parte din Îngeri cad din Sfințenie, dar o parte nu. Omul cade de asemenea, dar se *reîntoarce* la Sfințenie [...].

Se mai zice că diavolul îi *cere* Lui DUMNEZEU să „despartă” total Sfințenia de păcat, ca să fie „două absoluturi” ireconciliabile și de neîntâlnit.

– Nu eu „fac” aceasta, răspunde DOMNUL, ci *Sfinții și păcătoșii înșiși*.

Sunt Sfinți care au putut să nu mai cadă în păcat și au fost și vor mai fi Sfinți care trec peste *prăpastia păcatului*, înapoi la Sfințenie. Răul se vrea un „absolut invers”, și *întoarcerea la ABSOLUTUL DIVIN* este tot așa de mare minune, ca și *menținerea* de a nu intra în cel negativ.

Acești Sfinți ieșiți din abisul răului sunt ICOANA propriu-zisă a zisei Perfecțiuni și de Creație.

DUMNEZEU a permis Creația (care se știa că va cădea în păcat), tocmai datorită acestui fapt de Taină, că înșiși „*păcătoșii*” vor deveni Sfinții necăderii în păcat. Și cei care nu cad și cei care cad, de ajuns la Chipul Sfințeniei, se fac pentru Veșnicie NECĂDEREA în păcat.

Cum să nu cinstești pe Sfinții care pot să nu fie atinși de păcat și cum să nu cinstești pe Sfinții care au ieșit din „*abisul*” păcatului și în care de acum nu vor mai intra niciodată. Iată Fiule Taina Vieții noastre.

Așa am înțeles de ce Moș-Avva cinstea ca pe o Icoană Chipul Duhovnicului său, care se zicea că a fost un păcătos ce s-a făcut Sfânt.

Așa și pentru mine, Chipul Duhovnicului a devenit un Cult de mare Taină. Duhovnicul este în primul rând un Chip de Sfințenie Veșnică și indestructibilă. Duhovnicul este un Sfânt-Părinte, care te Naște la Sfințenie-Viața adevărată. Părinții obișnuiți te nasc la Viață, dar Părintele Duhovnic te Naște la Veșnicia Vieții.

Doar prin CHIPUL Lui HRISTOS suntem Creați, doar prin BINECUVÂNTAREA TATĂLUI DUMNEZEU luăm Ființă, și doar prin CHIPUL SFÂNTULUI DUH ne ÎNVEȘNICIM, PERFECȚIUNEA Absolută, adică prin Chipul Duhovnicului.

Duhovnicul, Chipul FIULUI
În Asemănarea TATĂLUI

*

Începutul și Sfârșitul

L-am cunoscut pe Moș-Avva în ultimii săi Ani de Viață pământescă. Deși nu prea în vârstă, nevoința sa ascetică își lăsase urmele din plin. Nu mai avea vigoarea ce doream eu să o sesizez. O slăbiciune tot mai persistentă pune stăpânire pe trupul lui. Avea o paloare galben-albăstruie, dar *Ochii păstrau o Vioiciune*, ca semn al *Tainei mistice* de care era plin.

La mistici, Ochii sunt „ICOANA Vieții lor”. Un mistic se caracterizează nu prin ceea ce știe, ci prin ceea ce „VEDE”. Ultima

treaptă mistică este „VEDEREA de Taină”, în care este atât *Conștiința, cât și știința și simțirea*. În Creștinism, VEDEREA de Taină se mai numește IUBIRE. Puțini înțeleg această IUBIRE-VEDERE. O zisă Iubire ce doar se simte, nu este încă mistică. Simțirea te amestecă și chiar *te absoarbe* confuz, pe când IUBIREA-VEDERE păstrează „STAREA FAȚĂ în FAȚĂ”, ce lasă neatinse Identitățile IUBIRII. În Creștinism, IUBIREA nu este „contopire”, ci, paradoxal, „Distingția Celuilalt” în starea sa absolută, față de care totodată te Distingi. În IUBIRE, doar Distingerea TOTALĂ a Celuilalt este IUBIRE, altfel o *pierzi*, sau cazi în „*auto-iubire*”. Zisa „de-personalizare” mistică, în Creștinism este tocmai această „*Distingere TOTALĂ a Celuilalt*”, care ia „locul prim” și prin care tu te Identifici apoi. IUBIREA se VEDE, dar numai prin „OCHII de VEDERE ai IUBIRII”, ce doar misticii adevărați o cunosc. Misticul atât IUBEȘTE cât VEDE și VEDE atât cât IUBEȘTE. Când te-ai ÎNTIPĂRIT în VEDEREA unui mistic, te-ai ÎNTIPĂRIT și în IUBIREA lui. Această ÎNTIPĂRIRE, ce noi o numim ICONICUL mistic, este Taina Vieții mistice Creștine.

Dar OCHII VEDERII IUBIRII mistice, au altă „optică”, în care este de fapt toată mistica de Taină.

Se zice că PUTEREA Vieții este „IMAGINAȚIA”, din care iese *Voința și Acțiunea*. Imaginația este o *reflectare* tocmai a VEDERII în Sine. VIAȚA nu poate fi fără VEDEREA CELUI din care s-a NĂSCUT și pe care de fapt îl TRĂIEȘTE. VIAȚA este posibilă doar dacă OGLINDEȘTE permanent CHIPUL CELUI din care are VIAȚA. Noi, după păcat, am pierdut VEDEREA directă și am rămas cu *nostalgia ei, care este „Închipuirea”, Imaginarea în compensație*. VIAȚA este pe SUPORTUL CHIPULUI ORIGINII și de aici ies toate potențele Vieții. MEMORIILE VIEȚII sunt în SUPRAMEMORIA VEDERII CHIPULUI ORIGINII. Când VIAȚA nu-și mai AMINTEȘTE aceste MEMORII se pierde. Păcatul a despărțit și a distanțat CHIPUL de MEMORIILE ce ies din el. MEMORIILE în lipsa CHIPULUI, îl RECONSTITUIE ca Imaginație și chiar ca Închipuire. Misticul ajunge să recapete VEDEREA directă a CHIPULUI, fără să mai fie nevoie de Imaginare și Închipuire. Păcatul

ne-a redus doar la o „vedere prin Memorii”. Misticul are VEDEREA „*Transmemorială*”, dincolo și peste Memorii.

La Moș-Avva am surprins, în Ochii săi, tocmai această VEDERE de Taină.

– Fiule, îmi spunea el, Viața noastră este o „Desfășurare de Memorial” al Chipului nostru și totodată o VEDERE a RĂSPUNSULUI nostru. În Chipul nostru Personal avem toată Viața, dar care nu se împlinește dacă nu ia Chipul RĂSPUNSULUI Propriu, care este tocmai VEDEREA directă. Dacă nu ajungi să „VEZI CHIPUL VIEȚII FAȚĂ către FAȚĂ”, rămâi tot la „Memorialul de Imaginație și închipuire”, ce înseamnă că nu te-ai dezvoltat, nu ai Născut CHIPUL din „Sămânță”. Să te ÎNTĂLNEȘTI cu CHIPUL VIEȚII, nu doar să-l ai ascuns ca Memorial, este Menirea Vieții noastre. Și, CHIPUL VIEȚII, în noi Creația, este în primul rând CHIPUL Lui DUMNEZEU, față de care Chipul nostru Personal trebuie să RĂSPUNDĂ, să VADĂ.

Într-adevăr, un mistic nu mai trăiește cu închipuiri și imaginații, ci dintr-o REALITATE concretă, ce se VEDE direct.

Cât poți ACUMULA din această VEDERE REALĂ, este ÎMPLINIREA Vieții tale.

Dar, trebuie bine evidențiat faptul că VEDEREA de TAINĂ este IUBIREA. *Doar pe Cel pe care Îl IUBEȘTI îl poți VEDEA „dincolo de tine”*. VEDEREA mistică este „VEDEREA dincolo de tine”, ce face posibilă VEDEREA directă a tuturor celorlalți. Noi Vedem prin noi Însine, ce ne preface Realitatea cu propriu subiectivism.

Mai mult, în această VEDERE mistică, este o TĂRIE suprafirească, o NECLINTIRE, o PERMANENȚĂ. Noi în general avem mereu sentimente și păreri schimbătoare. A VEDEA CEVA NESCHIMBAT este o Taină. Doar DUMNEZEU este ACELAȘI-UL absolut. Omul Duhovnicesc se apropie și el de acest CHIP al PERMANENȚEI. CHIPUL Lui DUMNEZEU din Om este IUBIREA, ce este NESCHIMBABILĂ. Când VEZI prin IUBIRE, nu te mai schimbi, ci ai tocmai acea TĂRIE Neclintită. Și demonii sunt neputincioși în fața acestei TĂRII de Taină.

Pe Moș-Avva îl vedeam eu, începătorul Ucenic, prin acest Caracter ce copleşea pe toate celelalte.

„*OCHI mai adânci ca marea; necuprins de Cer; pătrunzători ca fulgerul; TĂRIE neclintită; IUBIRE permanentă*”.

– Să nu te scârbești de mine Fiule, îmi spunea adesea Moș-Avva, că vezi un Bătrân neputincios, Om obișnuit ce se apropie de trecerea pământească. *Nu căuta la mine „Darurile Harismatice”*. Dacă poți să Vezi în mine puțina mea IUBIRE pentru DUMNEZEU, îmi vei vedea chipul meu propriu-zis. Monahul, Fiule, este această *CĂUTARE a IUBIRII de DUMNEZEU*. Toate zisele nevoințe ale unei întregi Vieți pământești se văd în RODUL acesta: „câtă IUBIRE de DUMNEZEU ai câștigat”. Și să știi Fiule, că mai ales *la sfârșit*, se va *separa* așa de tare „omenescul” de acest „*Supraomenesc – IUBIRE de DUMNEZEU*”, încât treci prin cea mai dură probă a Vieții. Și tocmai aici constă Taina. Omenescul în sine, ca Fire de Creație, rămâne închis și chiar contrar, dacă nu se depășește în Supraomenesc. Doar DUMNEZEU este: „EU SUNT CEL ce SUNT” (Ieș.3, 14). Creația este: „*Sunt ceea ce voi FI*”. Acest „ce voi FI” este RODUL Vieții, este IUBIREA de DUMNEZEU. Noi vom rămâne Omenescul simplu și doar Transfigurarea prin IUBIRE ne va da Chipul ÎMPLINIRII. Iată Fiule, eu sunt la momentul când se face „separarea” totală dintre Omenescul meu și IUBIREA-Supraomenescul meu. Noi, Creația, suntem o Natură creată în care se Întrepează CHIPUL lui DUMNEZEU și, din această UNIRE, se Naște Sufletul și Corpul nostru. Omul este „Țărână-Natură” în care se SUFLĂ CHIPUL Lui DUMNEZEU și, din această Întrepătrundere de Taină, se Creează Sufletul și Corpul nostru. Noi suntem astfel Ființe Personal-Individuale, cu PECETEA CHIPULUI Lui DUMNEZEU și cu Pecetea Lumii-Naturii Create, cu Supramemoriile DIVINE și cu Memoriile Lumii Create. În toată Ființa noastră Suflet-Corp sunt Supramemoriile CHIPULUI DIVIN și, totodată, Memoriile Naturii Create, care, datorită păcatului adamic, nu mai sunt în „legătură direct conștientă” ci „învăluite”, datorită „orbirii” Ființei noastre. Viața noastră este „*Calea dintre CHIPUL Lui*

DUMNEZEU și Chipul Naturii Create”, care se Împlinește când CHIPUL Lui DUMNEZEU și Chipul Creat se ÎNTÂLNESC și se VĂD. Dar, în acest moment de VEDERE de Taină se face o „înfricoșată separare” dintre CHIPUL Lui DUMNEZEU și Chipul Creat, ca să nu se confunde DUMNEZEU cu Făptura Creată. Este în noi un „Hotar transcendent”, între DUMNEZEU și Creație, o „prăpastie de netrecut” și paradoxal, la acest „Hotar” se face și ÎNTÂLNIREA dintre DIVIN și Ființa Creată. Misticii antici vorbesc de acest „gol transcendent”, în care te mistui și din care Înviezi. Aici este și „originea morții”.

În mod normal nu există „moarte” ci trecere prin „separarea hotarului transcendent”, prin care Ființa creată se Vede „goală de DIVIN”, ca o „dezbrăcare de CHIPUL DIVIN”, ce lasă Ființa Creată într-un „gol înfricoșător, ca o moarte”. Ființa Creată doar pe „SUPPORTUL” PECETEI CHIPULUI DIVIN poate exista, altfel „cade în prăpastia-goliciunea transcendentă”, tocmai „chipul morții”. Chiar dacă nu era „păcatul”, Ființa Creată trebuia să „treacă prin separarea de la Hotarul transcendent”, ca posibilitatea *IDENTIFICĂRII neamestecate* dintre DIVIN și Chipul Creat, când Conștiința Creată VEDE PECETEA CHIPULUI Lui DUMNEZEU ca *net distinctă* de Chipul Creat. Păcatul forțează această „separare” și, mai mult, mai face și o „separare de Natura-Corpul Sufletului”, ca „dublă moarte”.

Fiule, și Sfinții mari erau înfricoșați de momentul acestei „trăceri transcendentale”, ca o „separare de DIVIN și o rupere de Natura Creată”, ca „dublă prăpastie de la Hotarul ultim”. În mistica noastră Creștină, cel mai important fapt este „neamestecarea” DIVINULUI cu Făptura Creată. Panteiștii antici au idealul mistic al „absorbirii creației în însuși Divin”, de neadmis în Creștinism. De aceea, mistic Creștin, ultima „probă mistică” este tocmai această „separare netă dintre DIVIN și Creație”, de la „Hotarul-prăpastia transcendentă”. Și marii Sfinți trebuie să „treacă prin FOCUL Hotarului transcendent, din care să ÎNVIEZE la Conștiința Veșnică a NEAMESTECULUI DIVIN și creație, dar la o UNIRE-ÎMPLETIRE de CHIP și PARTICIPARE, ÎNTÂLNIRE-VEDERE fără absorbire, tocmai

prin DISTINCȚIA netă dintre DIVIN și Natura Creată fiind Taina VEDERII-IUBIRII Nemuritoare.

În mistica specific Creștină doar DISTINCȚIA dintre CHIPUL DIVIN și Chipul Creat poate face „LEGĂTURA VEDERII-IUBIRII Veșnice”. De aici, „trecerea prin separarea ultimă”, când Ființa Creată se „dezbracă de PECETEA CHIPULUI DIVIN” și se Vede „goală pe sine”, prin această „dublă Vedere” căpătându-se „CONȘTIINȚA ÎNVIERII Veșnice”.

Ultima treaptă a misticii Creștine este, paradoxal, tocmai această „separare mistuitoare”, în care Supranaturalul DIVIN se separă de Naturalul Creat, și Ființa Creată trece prin „DISTINCȚIA de Hotar-prăpastie” dintre DIVIN și Creație.

Omul trebuie să treacă prin „*Prima judecată a separării-distincției dintre DIVIN și Creație*”, urmând apoi și „judecata de adaus a păcatului”.

Iată Fiule, acum, spre sfârșitul Vieții mele pământești, vei vedea tot mai mult această „separare-distanțare” dintre HARUL DIVIN din mine și Natura goală, stricăcioasă și păcătoasă, a mea. Eu însumi voi trăi cu dureri înfricoșătoare această „separare”, care îmi va statornici CONȘTIINȚA Veșniciei.

Trebuie să trec prin „FOCUL Hotarului” dintre DIVIN și Natura Creată, să se Vadă, net și clar, ce sunt eu ca Natură creată și ce este clar și net DUMNEZEIREA cea DINCOLO de Creație.

Acum, Fiule, se va vedea și câtă IUBIRE de DUMNEZEU am acumulat, cât pot eu să fiu neabătut în această IUBIRE, chiar trecând prin „golul-prăpastia ultimă”. Unii Sfinți vorbesc de „focul iadului” din ceasul morții, alții chiar de un iad cu mult timp înainte de moarte. *Bolile și marile încercări ale multor Sfinți sunt grăitoare în acest sens.*

Misticul Creștin nu este un „iluminat absorbit în Divin”, ci o „*Cale de DISTINCȚIE tot mai VIE dintre DIVIN și Natura Creată*”, aparenta „separare transcendentă” făcând posibilă Adevărata IUBIRE dintre Ființa mea și DUMNEZEU.

Trebuie să treci prin „Smerenia ultimă”, altfel nu vei avea CONȘTIINȚA adevărată a Veșniciei.

Se spune că în acest moment al „Hotarului ultim” se fac uimitoare și înfricoșătoare „Prefaceri”. Treci prin FOCUL Supra-

arzător DIVIN, ca să te ÎMBRACI în ÎNVIEREA VIEȚII Veșnice. Este așa de grea acea clipă încât, chiar DOMNUL HRISTOS, în Grădina Ghetsimani, a avut o stare de teamă. Este DESCOPERIREA în totalitate a „Hotarului dintre DIVIN și Creație”, când tu ca Natură Creată te Vezi „separat total” în Suprainfinitul DIVIN, ca un suspendat deasupra unei „prăpastii absolute”. Aceasta este zisa ILUMINARE, în sensul nostru Creștin, când capeți CONȘTIINȚA pe Veșnicie a ceea ce ești tu ca Natură Creată față de DIVINITATEA ce te-a Creat. Misticile antice visează la o Unire-absorbire preafericită în Divinitate. Creștin, doar după Prefacerea trecerii prin acest „Hotar transcendental” are loc și o „COMUNIUNE cu DIVINITATEA”.

Așa Fiule, în mistica noastră Creștină, vei vedea „BALANȚA” dintre Creație și DIVINITATE, deasupra PRĂPASTIEI transcendente înfricoșătoare. Fericit care va ÎNCLINA pe TĂRÂMUL Veșniciei.

Și eu, Fiule, mă pregătesc să intru la „CÂNTĂRIREA Veșniciei”, unde dezbrăcat de însuși CHIPUL DIVIN, doar cu Propriul meu Chip de Creație, să se VADĂ cât am crescut Viața Dăruită de DUMNEZEU și câtă IUBIRE am acumulat. Ființa mea Personală, *fără nimic*, se va CÂNTĂRI, doar IUBIREA fiind Propria mea greutate.

Anticii vorbesc de „golirea totală de sine”. Noi Creștinii vorbim de „DISTINGERE absolută” dintre DIVIN și Natura Creată.

Trebuie să te Vezi pe tine Făptura fără „nimic”, ca să te poți UMPLE de DIVIN. „Nimicul”, în sens Creștin, nu este nici „golire nici anihilare”, ci „separarea absolută” dintre DIVIN și Natura Creată, ca „Hotar transcendental”, ca „nimicul prăpastiei absolute” ce-ți va da CONȘTIINȚA Veșniciei.

Fiule, îmi pare rău că tu ca ucenic începător mă găsești tocmai la momentul trecerii „Hotarului ultim”. Ce o să vezi la mine, decât ultima zbatere dintre DIVIN și Creație, când se face tot mai mare „prăpastia dintre cele două Realități”. Stricăciunea până la „nimicul de Creație” se va accentua tot mai mult, și tu vei fi contrariat în Idealul tău de „mistică supranaturală”. Am avut și eu din plin „Supranaturalul DIVIN” în Urcușul meu Duhovnesc, dar acum trebuie să-l las și să

rămân „nimicul de Creație”, ca să pot VEDEA SUPRAPLINUL DIVIN.

Dacă vei putea suporta acest contrast vei avea ocazia să pricepi cea mai mare Taină a misticii Creștine.

Nu miracolul este Chipul meu Duhovnesc, ci „Distingerea” netă și clară dintre DIVINUL Cel DINCOLO de Creație și Natura separată de Creație. Nu este o „despărțire”, ci o „separare-distincție” de Taină, prin care să se evidențieze, fără confuzie, CREATORUL de Creație.

În sens Creștin, FIINȚA CREATORULUI nu se poate amesteca niciodată cu Ființa Creată și, de aceea, ÎNTĂLNIREA dintre Făptură și CREATOR se face prin DISTINGERE maximă a lor. La acest „Hotar de DISTINGERE absolută” se poate avea VEDEREA CELUI NEVĂZUT. La acest Hotar, Conștiința ta de Făptură își capătă Permanența proprie, prin care nu va mai avea „iluzia și confuzia” dintre MIRACOLUL DIVIN și „firescul de creație”.

Până ajungi la acest „Hotar al absolutului” îți trebuie într-adevăr și Miracole, dar acum în fața Hotarului, „separarea” netă este singura DISTINCȚIE SUPRAMIRACULOASĂ.

Normal, această „DISTINCȚIE absolută” trebuie să o ai înainte de moarte, ca moartea să nu fie lipsită de „VEDEREA de DINCOLO”. Din cauza păcatului, majoritatea mor fără „VEDEREA de Taină”, ce va produce o suferință în plus.

Paradoxal, acum la sfârșit, când se pare că am acumulat „totul”, văd cu surprindere că „nu am nimic”. Este șocantă această constatare. Ce sunt eu Făptura față de DIVINITATE? Eu, ca Natură de Creație sunt cu totul „Altceva” decât DIVINUL și, acest „Altceva separat”, va revela „prăpastia de netrecut” dintre DIVIN și Creație. Am crezut că am în mine „DIVINUL”, că sunt DIVINUL și într-un Chip al meu de Creație, că l-am purtat și l-am deschis în propria mea Personalitate. Așa este, DIVINUL S-a REVĂRSAT și în Făptura mea. Dar, trebuie să vină momentul când să se DISTINGĂ ce sunt „Eu Făptura” față de DIVIN, ca să nu se confunde una cu alta. În sensul nostru Creștin, trebuie ca și Făptura să se „Reverse în DIVIN”, ca Răspuns de Asemănare. Dacă Natura Creată este „neutră” și Ogorul în care

DIVINUL se SEAMĂNĂ pe Sine, trebuie să vină momentul când DIVINUL să fie „neutru” și Natura Creată să se „Semene” în DIVIN. Aceasta este „INTRAREA Făpturii în DIVIN”. Anticii vorbesc de o „reabsorbire” a DIVINULUI din Natura Creată. Creștin, nu este o absorbire, ci un „Supramiraculos”, în care Natura Creată INTRĂ în VEDEREA DIVINULUI prin ÎNTÂLNIREA FAȚĂ în FAȚĂ. Absorbirea nu este nici vedere, nici întâlnire, ci o *anihilare* de creație în impersonalul Divin. În Creștinism, Taina ultimă este tocmai DISTINCȚIA absolută prin VEDEREA FAȚĂ către FAȚĂ a CELUI de DINCOLO cu Cele de „Dincoace”.

Dar cum am mai amintit, OCHIUL VEDERII absolute este IUBIREA. În Creștinism, IUBIREA nu este „contopirea în celălalt”, că atunci nu mai ai de fapt iubire, ci contopire. IUBIREA, în sens Creștin, este „DISTINGEREA absolută a Celuilalt” față de tine. Când poți VEDEA total pe Celălalt, fără *să-l absorbi, fără să-l prefaci cu propriile tale simțăminte*, atunci vei descoperi IUBIREA. În general noi vedem și simțim ce dorim și ce asimilăm pentru propriul interes. A VEDEA peste toate acestea, nu din interesul nostru ci pentru „Totalitatea Celuilalt”, este Taina IUBIRII. Dar, ca să Vezi „Totalitatea Celuilalt”, trebuie să treci printr-o paradoxală „separare absolută”, nu de „despărțire” ci de „Distingere”, în care Tu să poți „lăsa total pe CELĂLALT”, iar Tu să fii „alături total”, și, între Tine și Celălalt va apare astfel o tainică VEDERE-IUBIRE. Cea mai mare suferință a Creștinului este „întunericul-nevederea”, că înseamnă neîntâlnirea IUBIRII. Doar IUBIREA cu VEDERE este IUBIREA Adevărată. De nu-l VEZI pe cel IUBIT te autoamăgești cu o mască „autoiubire”. A absorbi sau a te absorbi în Celălalt este de fapt o „autoiubire”. Întunericul este ne iubire și doar VEDEREA este IUBIRE.

IUBIREA este însăși Firea Ființei Create; este Chipul Personal și Individual al Fiecărui. Fiecare IUBEȘTE în Chipul său propriu. Atâta ai „Crescut” câtă IUBIRE ai Deschis în tine. Zisul „Sinele-Entitatea” ta este această IUBIRE-Conștiință Personală. Când ajungi la „Hotarul Veșniciei”, Cel ce Distinge în tine este acest Personal-IUBIRE.

Este mare Taina IUBIRII. Are capacitatea Ființială de a *IEȘI și peste* tine, de a se ÎMPĂRTĂȘI și Altuia, de a Acumula și încăpea în sine tot ce IUBEȘTE. IUBIREA este Interiorul și Exteriorul și peste acestea. IUBIREA are DUHUL Memorial și totodată Eul-Personal-Activul propriu. Pe Chipul IUBIRII Vine și HARUL SF. DUH.

IUBIREA noastră de Creație are VEDEREA Ființialității de Creație, dar, totodată, prin CHIPUL PECETEI DIVINE SUFLAT de DUMNEZEU la Nașterea ta, poate Distinge și ARĂTAREA DIVINULUI.

Fără SUPORTUL DIVIN Ochii noștri nu Văd DIVINUL, ci sunt orbi la LUMINA DIVINĂ. Păcatul a orbit Vederea Creației. Când IUBIREA noastră de Creație Acumulează în Sine tot mai mult PECETEA CHIPULUI DIVIN, cu atât VEDE Cele DINCOLO de Creație.

Sfinții Părinți Creștini vorbesc de HARUL SF. DUH care dă VEDEREA peste Fire.

La „Hotarul Veșniciei” rămâne doar „IUBIREA ta” în „separare totală” față de HAR, dar fără să te „părăsească de fapt HARUL”. Acum se VEDE ce este IUBIREA ta, dacă a Crescut în „Tărie și neclintire”.

Peste „Hotarul transcendent” tu, Făptura, nu poți trece, dar CHEMI ca DIVINUL să TREACĂ la tine. Aici este Taina noastră. DIVINUL VINE la tine dacă tu ÎNTINZI IUBIREA ta proprie, pe care DIVINUL să o facă „PUNTE”.

O, Taină minunată!

Tu, stricăcios și lipsit de toate, ÎNTINZI o „fărămă de IUBIRE de Creație”, care se face „PODUL Suprafiresh” peste „prăpastia Veșniciei”.

Aici este Taina LITURGICULUI Creștin. DIVINUL S-a Revărsat în Creație și a „FĂCUT Lumea”, dar Lumea trebuie să dea și ea un RĂSPUNS propriu de Creație, care va fi „TRUPUL DIVINO-Creație” ce va „LEGA” Creația de DIVINITATE.

Fărăma ta de IUBIRE de Creație este CHIPUL Nemuritor din tine. Pe acest CHIP VINE DUMNEZEU de DINCOLO și-l face

EUHARISTIE-TRUPUL DIVINO-Creație. De aceea Creștinul fără ÎMPĂRTĂȘIREA din TRUPUL Lui HRISTOS este lipsit tocmai de „LEGĂTURA” peste „prăpastia Veșniciei”.

În sens Creștin, Viața Fiecăruia este tocmai „Creșterea IUBIRII proprii”, care să fie făcută la „Hotarul Veșniciei”, în TRUPUL-PUNTEA Veșniciei.

Acum, la „Hotarul Veșniciei”, ți se „Cântărește IUBIREA proprie”, și, dacă poate ÎNTRUPA pe HRISTOS, ești „*izbăvit de întunericul morții*”.

O, Fiule, iată-mă și pe mine la „Hotarul Veșniciei”, lipsit de toate chipurile lumii prin care am trecut, îmbrăcat doar cu „Haina IUBIRII mele”, care este ruptă și murdară și *nu-mi acopere* tocmai părțile cele mai rușinoase ale păcatelor mele. Mă Văd doar această „Fărâmă de IUBIRE” în Fața „Nesfârșitului Veșniciei”. Acum, dacă DOMNUL HRISTOS va Săvârși LITURGHIA Veșniciei mele și Se va ÎNTRUPA în Prescurea – IUBIREA mea, voi „Păși” peste Hotarul Veșniciei.

Așa Fiule, să nu cauți la mine Nevoințele și Harismele Vieții mele de până acum, ci *singura „Neclintire a IUBIRII mele”*, O IUBIRE ce nu mai are nimic din lume, la „HOTARUL DIVINULUI” unde este „prăpastia Veșniciei”.

Până acum, Nevoințele și Virtuțile îmi Zugrăveau IUBIREA. Acum mă „dezbrac de toate” și rămân doar în „Cămașa IUBIRII”. Până acum RUGĂCIUNEA mea era *prin Nevoințele Duhovnicești*, acum este prin „singura IUBIRE”, atât cât este.

Acum, Fiule, mă ROG cu Adevărat, deși *pare o Rugăciune săracă și fără culorile Harismatice* la care jinduam.

Fiule, ai ocazia să vezi Taina misticii Creștine de la „sfârșitul” ei, nu de la început. Ca începător și pe „Drumul Duhovniciei” ești animat de Nevoințe și chiar performanțe ascetice. Te crezi tare și puternic și vigoarea tinereții te ajută să faci lucruri deosebite, care atrag cu adevărat și unele Daruri Harismatice. Mă întreceam pe mine în post și privegheri, în Rugăciuni neîncetate și în retrageri totale. Acum, la sfârșitul Drumului meu, am rămas doar cu IUBIREA, care

se alege ca Untul deasupra, doar o pojghiță sau doar câteva picături de grăsime.

Fiule, tu, să te silești să mergi cu insistență pe „Drumul Duhovniciei” fără oprire, știind, de acum, care este „RODUL”. Să ai în vedere RODUL de la capătul Vieții, de unde începe de fapt „Veșnicia”.

Moș-Avva, deși în ultimul timp nu mai putea sluji Sf. Liturghie, cerea să se ÎMPĂRTĂȘEASCĂ în fiecare Duminică și Sărbătoare și chiar de două ori pe săptămână.

– Fiule, acum Trăiesc și eu mai adânc Taina SFINTEI ÎMPĂRTĂȘANII. Până acum mă lăsam în RITUALUL Liturgic fără să fac vreo Teologie specială. Eram conștient de Taina EUHARISTIEI ca ÎMPLINIREA IUBIRII DUMNEZEIEȘTI și a Iubirii de Creație, din care începe DESCHIDEREA Veșniciei. Dacă TRUPUL Lui HRISTOS este Supracosmic, Cosmic Bisericesc și Pământesc, acum pentru mine mai este „PUNTEA peste prăpastia Veșniciei”. Și, dacă puțina mea IUBIRE nu va fi suficientă să dea TRUPUL Lui HRISTOS, eu nu mă văd în TRUPUL Lui, ca „Mlădița în BUTUCUL VIEI”. Acum este „LITURGHIA Veșniciei” mele. DOAMNE, ce Taină este acest „Hotar al Nesfârșitului”. Acum implor pe Sfinți să mă ajute cu Rugăciunile lor. Acum mă Plec în cea mai de jos închinare, ca MILOSTIVIREA DIVINĂ să fie cu mine. Acum, alerg, ca la ultima Nădejde, la Ocrotirea MAICII DOMNULUI, Cea care are IUBIREA de MAMĂ care *biruiește* toată frica.

O, Taină a Veșniciei care, de acum, DESCHIZI UȘA VIEȚII!

Mistica trecerii în VEȘNICIE

Nu suferința și boala mă frământă acum, ci apropierea de „Hotarul cel mare” dintre lumea de naștere și lumea VEȘNICIEI. Chiar dacă nu era păcatul, repercursiunea sa moartea, acest Hotar ar fi existat, fiind Ușa de trecere între cele două lumi: lumea de jos și lumea de Sus. Noi suntem Ființe create și nu ne putem confunda niciodată cu DUMNEZEU.

Noi suntem creați, născuți ca Făpturi, cu Suflet direct de la DUMNEZEU și Memorial de creație din părinți de naștere, de zămislire, prin care creștem, încât, tot Memorialul de naștere, de zămislire, ne este nouă întâlnirea cu Ziditorul și cu însuși DUMNEZEU. Cât timp creștem în lumea de jos a nașterii și a creșterii, avem raze de DUMNEZEIRE, dar trebuie să vină momentul când trebuie să dăm față cu DUMNEZEU, și aceasta se face-n lumea VEȘNICIEI. Păcatul cu moartea rupe și distruge în Ființa noastră și, așa, trecerea Hotarului VEȘNICIEI este tot mai dificilă și devine chiar înspăimântătoare. La timpul potrivit, vrei nu vrei, trebuie să treci acest Hotar, și acum ești pus la proba cea mare a Vieții.

Când suntem în starea creșterii în lumea de jos avem stări de Conștiință confuze și nestatornice și, așa, conștiința noastră personală se zbate între realul VEȘNICIEI și realul vremelnice. Acum, însă, noi, prin chipul, modelul, asemănarea VEȘNICIEI ca Chip al Asemănării DUMNEZEIEȘTI, acum, acest chip se zbate să găsească împlinirea și, așa, ne împinge spre Hotarul VEȘNICIEI, să-l trecem. Această împingere din noi este germenul creșterii ce trebuie să devină statornicia VEȘNICIEI.

Moartea datorită păcatului ne aduce frica și goliciunea noastră și neputința și frica de trecerea „Hotarului de foc”. Focul Hotarului

VEȘNICIEI este așa de mistuitor, încât ne va arde tot ce este stricător în noi și, vai și amar că, datorită păcatului, ne vom arde și Sufletul și trupul de toată stricăciunea. Ne vom vedea goi și ruși și mutilați, de nu ne vom mai recunoaște. Și vom trece ori în LUMINA VEȘNICIEI, ori în sensul invers al Vieții întunericului morții, al ruperii.

De aceea sunt necesare bolile, suferințele, necazurile din lumea aceasta, ca să creștem, ca să ne curățim de stricăciunile noastre, să nu avem posibilitatea unei treceri fără posibilitatea unei păcătuirii. Sfinții chiar vroiau și doreau aceste curățiri înainte de moarte. Pentru unii moartea este ca o trecere blândă, pentru alții foarte dură. Ambele au însă rol de curățire. Milostivirea DOMNULUI să fie peste toți.

DOAMNE IISUSE m-am dovedit laș și nevrednic, dar sunt între nădejdea ultimă a iubirii Tale dumnezeiești și între rușinea mea. Iartă-mă! Mi-e rușine să ridic ochii mei și glasul meu păcătos, și doar în gestul de Închinare mai fac și eu o încercare spre Milostivirile Tale. Știu, sunt acum la ultima putere trupească și chiar Sufletească și doar Chipul Tău de o VEȘNICIE din mine îmi învăpăiază Ființa cu un foc mistuitor. Mă arde și mă chinuie VEȘNICIA din mine, care nu mai poate sta închisă, trebuie să-și deschidă din cuprindere și să ajungă la întâlnirea peste Hotarul de Taină. Această ieșire a VEȘNICIEI din Hotarul Ființei mele se asociază și cu moartea păcatului și iată-mă la două probe înfricoșătoare. Unii vor să gândească frumos la ceasul morții; frica și teroarea morții este umbra iadului, de aceea este cel mai înfricoșător.

DOAMNE IISUSE, doar prin gestul meu de Închinare mai lupt cu fiorul cel înfricoșător. Recunosc că mi-e frică și alung acest gând și închipuire și, cu Închinarea peste toate, mai nădăjduiesc în Milostivirea Ta.

Acum simt în mine prefacerea cea mare, a Ființei personale, că sunt cu adevărat Făptură și am menirea să trec, să cresc Chipul

VEȘNICIEI. Această consolidare de Conștiință VEȘNICĂ a naturii Ființiale create este tocmai condiția creației de a intra și de a trăi în VEȘNICIE.

Ooo! Hotarul VEȘNICIEI ce va ține VEȘNICIA Conștiinței deosebirii făpturii de Ziditorul ei. Fără această PECETE a Hotarului VEȘNICIEI nu se poate intra în VEȘNICIE.

Va fi o arsură groaznică prin care va trebui să trec, și aștept cu înfricoșare. Se zbate în mine VEȘNICIA care vrea să se descătușeze de Hotarele mele, să intre în făgașul nelimitat al VEȘNICIEI. Tot mai des fiorii morții, ieșirii, mă străbat, dar, frica morții care se adaugă, îmi mai adaugă și niște fiori înspăimântători ce-mi timorează toată Ființa. Această asociere a morții și a VEȘNICIEI devine o dublă trecere peste Hotarul cel mare al vieții, dar și o dublă înfricoșare ce dă o suferință aparte; suferințele morții nu sunt atât organice și psihice și nimic nu le mai poate alina, decât însăși trecerea. Aici medicina nu mai poate face nimic, rămâne doar Credința. Dacă mulți par să moară în nepăsare și nesimțire sufletească, în adâncul fiecăruia va fi momentul aceluia insuportabil, care va produce explozia cea mare, când se va zbate ieșirea VEȘNICIEI.

Se vorbește, de mult, de un adevărat complex al morții, că în câteva minute și câteva secunde și se derulează întreaga viață sau ai stări extraordinare ce-ți deschid alte dimensiuni ale VEȘNICIEI. Taina trecerii în VEȘNICIE este o Taină în Chip după Personalitatea fiecăruia în parte, acest moment se pecetluiește pentru VEȘNICIE și devine nucleul Conștiinței tale VEȘNICE. PECETEA trecerii în VEȘNICIE este Ușa de intrare în VEȘNICIE, și însăși propria ta VEȘNICIE, Chipul VEȘNICIEI proprii după Chipul Personalității Ființei tale.

Simt o adâncă rușine față de cunoștii mei și de toți cărora eu nevrednicul am fost ca un Părinte Duhovnesc. Fraților! Să nu vă smintiți de slăbiciunile și de micimea mea. Dacă am avut ceva bun a fost din Darul milostivirii Lui DUMNEZEU. Trebuie să înțelegeți că

și eu sunt Om, Făptură ca toți Oamenii. Poate m-ați crezut mai deosebit, și poate v-ați folosit de unele Daruri ce DUMNEZEU le-a lucrat în mine. Dați-mi iertarea voastră și opriți doar amintirea cea bună.

Unii mai apropiați așteaptă un ceva mai concret, ca testament.

Ooo, DOAMNE IISUSE, ce să las eu altora, când acum mă dovedesc gol în fața morții și a VEȘNICIEI. Nu vă descumpăniți cei ce mă credeți sprijinitor în necazurile voastre. Țineți sfaturile ce vi le-am dat și pomeniți-mă și pe mine în Rugăciunile voastre.

Preoții și Duhovnicii, chiar dacă sunt sau chiar dacă ei nu sunt sfinți, prin Darul Duhovniciei, și după moarte, Lucrează în cei ce le sunt Fii Duhovnicești. Așa că să fiți cu adevărat încredințați că, și de sunt nevrednic, dacă veți urma sfaturile mele bune veți fi ajutați în continuare, dar, mai mult, prin aceasta mă ajutați pe mine, că Binele lucrează deodată și-n această lume și în VEȘNICIE.

Dacă vrea DUMNEZEU ca acum să fie trecerea în lumea cealaltă trebuie, cu toți, să ne supunem cu Închinarea Voii DOMNULUI, care face totul cu marea Sa Milostivire. Voi, cei mai apropiați, de vreți să nu vă despărțiți de mine, precum nici eu nu doresc să mă despart, atunci nici moartea, nici VEȘNICIA nu ne va distruge această VEȘNICĂ rămânere împreună, chiar peste Hotare de Taină.

Așa, se zice, că Sufletele din VEȘNICIE și chiar din tenebrele întunericului morții și ale iadului, văd bine pe cei apropiați, chiar dacă aceștia îi uită pe ei.

Moșii și Strămoșii ne văd pe fiecare și ne urmăresc Viața și, așa, este încă o legătură, care va fi și pentru urmași de mare ajutor. Simți în mod deosebit CUM, în iubirea cea mare și pentru toată Făptura din VEȘNICIE, ne ajută și ne Pomenesc permanent în Rugăciunile lor. VEȘNICA Pomenire din Ritualul Creștin este grăitoare în acest sens. Este și rămâne o VEȘNICĂ Pomenire, o VEȘNICĂ amintire care nu

se va șterge niciodată. Chiar dacă noi cei de jos o uităm cei din VEȘNICIE nu o uită niciodată, de aceea este mare Taină această Pomenire-amintire.

Să nu vă întristați cu dezamăgire. DUMNEZEU a pus în fiecare măsura propriei Taine. Ce este important este faptul dacă mi-am împlinit Creșterea Vieții de pe Pământ, dacă mă Nasc pentru VEȘNICIE, dacă am scăpat de moartea cea amară care acum nu va mai lucra asupra mea.

Sfinții au trecut VEȘNICIA ca să fie Uniți cu MÂNTUITORUL HRISTOS fără încetare. VEȘNICIA și vremelnicia lumii de aici nu se contrazic ci se prelungesc reciproc.

Astăzi m-am Împărtășit cu TRUPUL și SÂNGELE MÂNTUITORULUI HRISTOS, cu PREASFÂNTA EUHARISTIE, cu PÂINEA VEȘNICIEI. M-am Împărtășit cu TRUPUL de TAINĂ al FIULUI Lui DUMNEZEU. Acum prețuiesc din plin valoarea aceasta, pentru noi făptura. În mine, muribundul, se trezesc Memoriile Ființiale pe care DUMNEZEU le-a Pecetluit la creația mea. Aceste Memorii ale Ființei mele personale sunt însuși eu, sunt însuși Chipul ce acum trebuie să treacă Hotarul VEȘNICIEI. VEȘNICIA este Taina CHIPULUI TRUPULUI FIULUI Lui DUMNEZEU și, de aceea, ÎMPĂRTĂȘIREA cu TRUPUL Lui DUMNEZEU Liturgic, al Lui HRISTOS, este pentru mine însăși VEȘNICIA. Anticii îl numesc Lumină Divină, trezire, iluminare, Har, transfigurare. Noi creștinii îl numim clar și concis: TRUPUL EUHARISTIC LITURGIC al DOMNULUI HRISTOS. El este CHIPUL Iluminării, trezirii vederii Harului, transfigurării și, chiar, mai mult, al ÎNTĂLNIRII directe și personale. Și, mai mult, Trăirea Veșniciei prin care noi trebuie să trecem.

Ni se va opri suflarea corpului, ni se va opri și suflarea Sufletului. Sufletul despărțit de corp își va pierde îmbrăcămintea ce acoperă goliciunea sufletului.

Sufletul la rândul său are o îmbrăcăminte proprie asupra lui, dar, ca un păcătos, aceasta va fi fără acel Viu Ființial, va fi fără acea Lumină.

O, Suflete al meu, orb și fără suflare. Sufletul meu are acest Supravie al VEȘNICIEI, PECETEA CHIPULUI DUMNEZEIESC, al Suflului DUMNEZEIESC când m-a creat. În Sufletul meu se vor trezi toate Memoriile VEȘNICIEI și ale propriei mele creații. Dacă sunt Împărtășit cu TRUPUL Lui HRISTOS Sufletul meu nu va mai fi total gol, ci va avea HAINA Lui HRISTOS. Fără HAINA de NUNTĂ CHIPUL – TRUPUL Lui HRISTOS nu pot trece Hotarul Veșniciei, ci voi fi luat de sensul invers al întunericului morții, al împărăției neveșniciei.

Aici este iarăși un fapt înfricoșător. Moartea nu este anihilarea, ci este opusul veșniciei, ce nu înseamnă vremelnicie, ci un produs de „veșnicie contrară”, un ceva care se descompune veșnic fără să-și mai termine descompunerea, va fi acea groaznică moarte continuă. Dacă viața va fi o Asimilare continuă de VEȘNICIE, moartea va fi o golire veșnică de veșnicie.

DOAMNE!... Ce înfricoșător fapt!... Unii vor să nu gândească la aceasta și, chiar, refuză aceasta; nu este de glumit cu această Trecere în VEȘNICIE. Dacă suntem ușurați cu viața noastră, este momentul, când, să avem o Conștiință serioasă ce devine STATORNICIA VEȘNICIEI.

În VEȘNICIE nu vom mai fi duplicitari și nu vom mai face caz de libertatea noastră. În VEȘNICIE nu va mai fi decât o UNIRE, un unic sens în toate direcțiile, fără contrarii și, așa, nu se va mai pune problema răului. Acum se va opri răul păcatului.

Cei din întunericul morții își vor opri răul, dar în sens de ardere continuă care va produce acel chin al neveșniciei răului ce se autodistruge.

În iad nu mai trăiești păcatul, ci arderea lui ce devine o suferință a morții continue. În veșnicie nu mai faci păcatul, că Veșnicia este mai

tare decât orice rău și nu-l poate genera. În întunericul morții, mistuirea păcatului într-o veșnică mistuire, este o rememorare a păcatului, dar în sens invers. Aici este o taină ce doar DUMNEZEU o știe și o va rezolva.

Această ardere a morții oare cum va fi și la mine? Toți trebuie să trecem Hotarul VEȘNICIEI și Taina morții păcatului, care va fi VEȘNICA CONȘTIINȚĂ a NEPĂCĂTUIRII VEȘNICE.

O, însuși DOMNUL HRISTOS Cel ÎNTRUPAT, FIUL Lui DUMNEZEU Cel ÎNTRUPAT, Cel DUMNEZEIESC s-a ridicat la Cer în VEȘNICIE cu rănila Crucii păcatului, chiar în TRUPUL Său ÎNVIAT. Aceste semne-răni vor fi CONȘTIINȚA VEȘNICIEI care ne va opri de la orice păcat și, așa, să fie posibilă Veșnicia, ce înseamnă lipsă totală de păcat. Moartea va fi o conștiință a contrarului veșniciei. VEȘNICA DUMNEZEIASCĂ va fi CONȘTIINȚA VEȘNICĂ doar a binelui.

Paradoxal, iadul morții este și el un consum al contrarului, o afirmație a adevărului. Taina iadului morții nu s-a dezvăluit prea mult de teologii mistici. Sunt unele aluzii cu partea lor de realitate, dar taina propriu-zisă rămâne doar Taina Lui DUMNEZEU.

Viața după moarte este în tăcerea morții și peste grăirea VEȘNICIEI. Tăcerea morții nu este voie să fie dezvelită. Negrăirea VEȘNICIEI este peste puțința noastră. Cine dezvește groapa morții face o împietate inadmisibilă și înfricoșătoare, de aceea se evită. Cine se avântă în VEȘNICIE își arde Mintea. Doar ceasul morții și al trecerii fiecăruia în VEȘNICIE este momentul descoperirii acestor Taine.

O, vreme înfricoșătoare, dar și de DUMNEZEU Arătare! Se zbate tot mai des în mine lupta dintre viață și moarte. Fiorul morții mă pătrunde până în măduva oaselor. Îmi dau seama tot mai mult de nimicnicia mea. Trebuie să accept cu ÎNCHINARE totul. Acum, doar acceptarea CRUCII și a RĂSTIGNIRII este Calea adevărată.

O, este așa de grea CRUCEA și-ngrozitoare RĂSTIGNIREA! Trebuie să fiu cu totul lepădat, să las să fie ceea ce trebuie să fie, să nu cer minuni. Acum nu este posibilă nici o minune, deși, paradoxal, totul este o Minune de mare Taină. Trebuie să primesc cu toată dăruirea ceasul RĂSTIGNIRII. Voi striga și eu: „DUMNEZEUL meu! DUMNEZEUL meu! Pentru ce m-ai părăsit?”

O, cât este de greu golul părăsirii! Este groaznic acest gol al părăsirii. Însuși Tu, DOAMNE IISUSE HRISTOASE, L-ai trecut cu STRIGARE. Este ceasul NAȘTERII VEȘNICIEI, care din cauza păcatului se împletește cu inversul vieții, cu moartea. Iată două momente ale Hotarului de Taină. Mi-e frică de ceasul ultim pe care aș vrea să-l evit și, totodată, să-l grăbesc. Așteptarea este adesea și mai grea. Să se-ntâmple ce trebuie să se întâmple dar, DOAMNE, făcă-se Voia Ta, nu a mea. Iartă-mă DOAMNE! Iartă-mă! Iartă-mă! Am tot felul de vise confuze și amestecate. Acum ies la iveală memoriile cele mai rele ca o ultimă distrugere.

O, păcat! Păcat ce amarnică distrugere ești! Vrei să-mi iei și ultima picătură de Viață și să mi-o strici, să mi-o distrugi.

O, păcat oribil! O, păcat oribil! Duhurile cele rele, care m-au bântuit de-o viață, acum să le fie ultima distrugere.

DOAMNE, DOAMNE, știu că n-am putut lupta împotriva patimilor, știu că am fost slab, știu că duhurile cele rele m-au înșelat!

DOAMNE, DOAMNE, ferește-mă, ferește-mă de bântuiala cea mare! Moartea să nu fie, să nu fie încremenirea, încremenirea mea!

DOAMNE, DOAMNE, acum înțeleg cât este de amarnic păcatul din mine. Se vor rupe toate structurile Sufletești și corporale, înseși celulele corpului se vor arde, scrumul acestei arderi va da mirosul morții, stricăciunea din mine va da un miros și mai urât. Se zice că te sufoci de fumul arderii acestei stricăciuni și așa-ți dai Sufletul.

DOAMNE, DOAMNE IISUSE, cum să intru eu în Veșnicie cu măsura imputită a păcatului meu?

Maica Domnului ai milă de mine!
Sfântul meu înger fii lângă mine!
Sfântul Numelui meu nu mă lepăda!

Trecerea Hotarului de Taină al VEȘNICIEI și al morții mă va arăta în totalitate cine sunt. Numele meu, Persoana mea, Ființa mea, toate vor arăta chipul ce-l voi avea. Chipul Omului este Taina CHIPULUI FIULUI Lui DUMNEZEU, și acest CHIP este DĂRUIREA IUBITOARE, este CUVÂNTAREA de Taină a CHIPULUI DUMNEZEIESC Suflat și-n mine.

Oare eu am Asemănarea CHIPULUI FIULUI Lui DUMNEZEU? Moartea mă va goli de Chip și VEȘNICIA mă va îmbrăca în Chip. Veșnicia inversă a morții va fi distrugerea neconținută a Chipului, iar VEȘNICIA va fi CREȘTEREA NESFÂRȘITĂ a Chipului, a Chipului de Fiu de Făptură a Lui DUMNEZEU, Asemănarea CHIPULUI FIULUI Lui DUMNEZEU.

DOAMNE IISUSE, FIUL Lui DUMNEZEU, am eu vreo asemănare cu CHIPUL Tău?

DOAMNE, DOAMNE IISUSE, ai Milă de mine și ÎMBRACĂ-MĂ cu CHIPUL TĂU, ca să nu fiu gol și desfigurat. La crearea Sufletului meu, Tu FIUL Lui DUMNEZEU, DOAMNE IISUSE, mi-ai dăruit CHIPUL TĂU, CHIPUL IUBIRII Tale DUMNEZEIEȘTI. Această PECETE de FIU a fost model DIVIN al însăși Persoanei mele, al înfățișării mele, Pecetea de Fiu, însăși Ființa mea.

Iartă-mă. Eu am avut menirea să mă Nasc, să Cresc, să dau ROADĂ și așa să trec în VEȘNICIE. Totodată, la crearea mea, PREASFÂNTUL DUH și-a PECETLUIT IUBIREA Sa DUMNEZEIASCĂ în adâncul Ființei mele. De aceea, se știe că Ființa mea creată este născută din apă, adică PECETE Botezului FIULUI DUMNEZEIESC, și din DUH-PECETE Căminului în adâncul Ființei și a DRAGOSTEI DUMNEZEIEȘTI, și UNIREA

acestora în PECETEA TATĂLUI DUMNEZEU, Inima de Taină a Ființei proprii.

O, amarnicul de mine, PECETEA CHIPULUI de FIU am batjocorit-o și am distrus-o, PECETEA CHIPULUI de SFÂNT DUH din mine am întunecat-o cu patimile morții, și, așa, Unirea de Inimă și de ALTAR nu am clădit-o în Ființa mea, unde să fac și unde să fie și BINECUVÂNTAREA TATĂLUI DUMNEZEU.

Fără CHIPUL PREA SFINTEI TREIMI DUMNEZEIEȘTI nu voi putea trece Hotarul Veșniciei, ci voi trece în inversul morții și al întunericului morții, cel cu chipul desfigurat, fără LUMINA DUHULUI de adânc, și fără SFINȚENIA VEȘNICĂ a TATĂLUI.

Ai Milă de mine DOAMNE IISUSE HRISTOASE, FIUL Lui DUMNEZEU! Ai Milă de mine PREA SFINTE DUHULE SFINTE! Ai Milă de mine PĂRINTE DUMNEZEIESC!

Sunt creat din IUBIREA DUMNEZEIASCĂ, să nu fiu lepădat din IUBIRE. Să biruiască tot păcatul meu IUBIREA. IUBIREA să-l biruiască.

Iată-mă gol la Hotarul VEȘNICIEI și al morții. Toată bogăția mea va fi IUBIREA mea, asemănarea CHIPULUI DUMNEZEIESC. Ar trebui să fiu îmbrăcat în IUBIRE ca într-un veșmânt de podoabă, dar eu ca un păcătos, DOAMNE, DOAMNE IISUSE, m-am ÎMPĂRTĂȘIT cu TRUPUL Tău DUMNEZEIESC. Îmbracă-mă cu TRUPUL Tău. PREA SFINTE DUHULE SFINTE, de asemeni, redă-mi LUMINA VIEȚII și a VEȘNICIEI.

PĂRINTE DUMNEZEIESC, Inima nu este un altar unde să te primesc, dar TRUPUL Lui HRISTOS și LUMINA PREASFÂNTULUI DUH vor face un mic colțisor pe Inimă în care să fie și BINECUVÂNTAREA Ta.

DOAMNE, DOAMNE, iartă-mă la răscrucea vieții mele...

DOAMNE, dă-mi Milostivirea Ta. DOAMNE, dă-mi strigarea tâlharului de pe CRUCE, care a putut primi IERTAREA Ta. De acum nu mi-a mai rămas decât ÎNCHINAREA ultimă. Nu mai fac pe filozoful. Nu am îndrăzneala și obrăznicia să mă gândesc la cele Cerești, mă ÎNCHIN doar Milostivirii Tale, DOAMNE.

Maica Domnului, știu că ai și pentru mine o picătură de IUBIRE, deși te-am supărat atât de mult.

Sfântul meu Înger, mi-e rușine de insistența ta de o Viață, ca să fac cele bune, și nu te-am ascultat.

Sfântul Numelui meu, nu am virtuțile Tale și ți-am batjocorit Numele.

O, voi, toți Sfinții, fiți-mi acum ajutori!

O, Chip Îngeresc de Călugăr, care cu nevrednicie și cu nepăsare l-am purtat!

O, o, Doamne, o, ce Chip voi avea eu la Hotarul VEȘNICIEI și al morții!

Voi fi cu totul gol. Nu este voie să am deznădejde, în acest ceas, că este o contrazicere a IUBIRII Milostivirii DUMNEZEIEȘTI. Mă lupt între Viață și moarte. Viața este mai tare ca moartea și VEȘNICIA este mai tare ca toate, și Milostivirea Lui DUMNEZEU este peste toate. Aceste paradoxuri de Taină sunt toate deodată. Nimeni nu poate spune nimic până la trecerea Hotarului de Taină. Va fi însă o Suflare, un Cuvânt, ca și la Nașterea mea de jos, va fi intrarea mea în VEȘNICIE.

DOAMNE, CHIPUL Asemănării Tale cum va fi rupt și întunecat dacă am trecut și prin libertatea păcatului. Acum, iată, intru în libertatea veșniciei fără păcat.

O, Taină negrăită, DOAMNE, Slavă Ție! Mă Închin Ție DOAMNE! Îți mulțumesc pentru tot binele și Îți cer iertare pentru tot răul. Iartă-mă DOAMNE! Iartă-mă! Iartă-mă! Atâta mi-a mai

rămas, să-ți cer iertare și să mă ÎNCHIN cu ÎNGENUNCHIEREA VEȘNICIEI.

Încă o dată, fraților, vă rog dovediți înțelegere și iertare, să nu vă întristați, să ne supunem Voii DOMNULUI. Să aveți credință. Doar credincioșii se vor bucura de Viața cea VEȘNICĂ. Bucurați-vă și dvs de BUCURIA VEȘNICIEI.

Nu sunt vrednic de VEȘNICIE, sunt vrednic de moarte, dar, cu nădejdea VEȘNICIEI Vieții, și eu aștept ceasul cel mare, și rog pe Bunul DUMNEZEU să-mi dea și mie o picătură din BUCURIA VEȘNICIEI, chiar și nevrednic așa cum sunt.

O, Iubire de Făptură și IUBIRE DUMNEZEIASCĂ, Tu treci peste toate.

O, BUCURIE a VEȘNICIEI!...

MOISE

*

*Moise, cu greu urcă pe Muntele
Sinai. Nori cețoși i se aruncă în față.*

– **Am** Auzit
GLASUL DOMNULUI
De a cărui înfricoșare
Toate se pleacă...
Trebuie să Urc
Acest Munte
Cu post și Rugăciune
Ca să-L ÎNTĂLNESC...

Sunt aproape patruzeci de Zile
Și puterile m-au lăsat...
De n-aș avea CHEMAREA Sa
Aș muri într-o clipă...

DOMNUL mă așteaptă
Sus pe Munte,
Și GLASUL Lui îmi este puterea,
GLASUL DOMNULUI
Dincolo de toate **auzurile**.
E așa de tare
GLASUL DOMNULUI,
Ca un tunet zdrobitor,
De mi se oprește respirația.

O, ce cutremurător
Este să Auzi
GLASUL DOMNULUI,
Toate celelalte
Parcă sunt Șoapte...

O, câtă **Dorință**
Este în INIMĂ mea
Să pot **VEDEA** și **FAȚA Lui**...
Atunci orice idol
Ar cădea...

Hai, Urcă fără oprire în Sus
În PUTEREA GLASULUI Său,
Acolo **umbrit de LUMINA Sa**
Ți se va **ARĂTA**...

**

*Moise pe muntele Sinai, sub un Cer
senin nepământesc.*

– **GLASUL DOMNULUI**
Îmi este tot mai VIU în piept...
Până acum l-am **auzit cu**
MINTEA,
De acum îl voi **AUZI**
FAȚĂ către **FAȚĂ**...

*O străfulgerare orbitoare; Moise cade
în genunchi. O Siluetă foarte Luminoasă
se oprește în văzduh.*

– Moise primește
BINECUVÂNTAREA cea mai
de SUS!
– DOAMNE, Spune-mi
NUMELE Tău,
Să-L Slăvesc în Veci.

– Cine poate NUMI
NUMELE Meu fără să moară?...
Primește LEGĂMÂNTUL Meu,
TABLELE LEGII Sfinte,
 Prin care Eu voi Coborî
 Și Poporul se va Urca la Mine,
 În care **GLASUL** Meu
 Se va Auzi
 În **INIMA** Credincioșilor...

– DOAMNE, aceste TABLE
 Vor fi **TEMELIE**,
 Și cine va îndrăzni
 Să calce LEGEA,
 Vrednic morții va fi...

Dar DOAMNE,
CHIPUL Tău
Trebuie să-l ARĂT
 Poporului meu,
 Ca să *nu se mai închine*
 Niciodată la *idolii păgâni*...

URMAȘII lui ZALMOXE

*

*Zalmoxe în port Dac, în Piramida
 Egipteană.*

– Soarele Daciei m-a născut
 Și am fost trimis în Egipt
 Cu o Mână de Pământ în Sân,
 Ca **ICOANĂ**
 A Ființei mele de adânc.

Dă-ne CHIPUL Tău,
Și toți idolii vor cădea...

– Moise, CHIPUL Meu
ALTCINEVA îl va
DESCOPERI...
MESSIA Cel care va **birui**
Moartea...
 Ție deocamdată
 Îți voi Arăta
Umbra LUMINII Mele,
 Și GLASUL Meu
 Din TABLELE LEGII...

*Un fulger orbitor. Moise cade ca
 mort. Un Înger îl ridică.*

– Moise, mergi
 Cu TABLELE LEGII Sfinte,
 Și tot ce ai **AUZIT de la**
DOMNUL
 Spune Poporului Ales
 Și **întregii Lumi!**...

*Intră marele Preot egiptean, îl privește
 pe Zalmoxe și deodată se încruntă.*

– Ce ai în Sân?...
 Cum ai îndrăznit
 Să aduci aici
 SOARELE păgân?...

Către slujitori:

– Scoateți-i **INIMA** din piept!

*Slujitorii se reped la Zalmoxe și-i
 scot INIMA însângerată.*

– Nu te speria,
MINTEA ÎȚI VA FI INIMA Nouă.
 INIMA ta de Pământ
 Nu putea fi în Piramidă.
 Pământul are nevoie de SOARE,
 Și aici **Soarele este MINTEA.**

Zalmoxe speriat și revoltat:

– **M-ați orbit?...**
 De acum voi Vedea doar în mine;
 Chiar Cerul îl voi face adâncul meu
 Și n-am să-i mai privesc niciodată
 Albastrul său...

Marele Preot:

– Totul este Spirit
 Pe care trebuie să-l **Gândești**
 Cum și el te Gândește!...
OCHII tăi de acum
 Sunt **MINTEA!**...

Zalmoxe:

– Voi nu știți
 Ce sunt **OCHII de Țărână**
 În care SOARELE răsare...

Marele Preot:

– SOARELE umbrește MINTEA,
 Noi în Piramidă

Vedem pe întuneric...

INIMA și SOARELE
 Nu pot fi în Piramidă,
 De aceea aici le-ai pierdut...

Zalmoxe:

– **O**, INIMA mea,
 SOARELE de Lut,
 MINTEA v-a ucis...

Marele Preot:

– Noi știm
 De **LUMINA DINLĂUNTRU.**

Zalmoxe:

– Vreau INIMA de Țărână înapoi!...

Marele Preot:

– Degeaba...
 Ți s-a smuls INIMA din piept
 Și cu ea SOARELE,
 De acum MINTEA ÎȚI VA FI
 Singura VEDERE...

Zalmoxe:

– Mă voi Reîntoarce
 În Pământul meu Dac
 Și din Țărâna lui
 Voi recăpăta INIMA și
 SOARELE...

O, Magul meu,
 M-ai trimis în Egipt
 Să-mi pierd INIMA
 Și să orbesc...

Plângeți Orbite goale,
Geme Piept de nisip
În deșert și dogoare!...

**

*Zalmoxe în întunericul Piramidei
egiptene.*

– **O**rb, fără ICOANĂ la piept,
Visez răsărituri de SOARE;
Las corpul amorțit
Și cu MINTEA
Umblu peste tot...

Îmi lipsește însă **DUHUL**...

Aud Șoapta CHEMĂRII
Bătrânului meu Mag...
Dar cum mă voi întoarce orb,
Cum voi călăuzi
Neamul meu spre SOARE?...
Îmi curg lacrimi
Din Ochii seci...

Și totuși
Mă voi reîntoarce
În Pământul Dac,
Și cu o **Mână de Țărână**
Îmi voi umple golul din piept,
Și așa orb
Mă voi reîntâlni
Cu Bătrânul meu Mag.

*Iese din Piramidă și se îndreaptă
spre Dacia.*

*Zalmoxe ajuns în Dacia este
recunoscut.*

– **Z**almoxe, ai venit!...
Buciumați din coarne de bouri
Să se audă:
S-a întors Zalmoxe,
Zalmoxe, Zalmoxe, Zalmoxe...

Ecouri, vuiet de mulțime:

– Zalmoxe, ce OCHI ai...
– Flămânzi de SOARE...
– Câtă adâncime...
– De orb ce Vede iarăși...
– Câtă limpezime...
– Dar câtă arsură...
– Cât de puternici...
– Dar cât de îngenuncheați...
– Cât de blânzi...
– Dar cât de mult au plâns...
– Cât de VĂZĂTORI...

– După orbire...

– Zalmoxe, de mult Bătrânul
Mag te așteaptă...

– Și eu cât doresc
Să îi cad la Piept...

*De departe se vede o peșteră;
Zalmoxe urcă printre stânci împădurite.*

Bătrânul Mag m-așteaptă
Cu Barba de Albine
Jucăușe-n SOARE
Mă va mai recunoaște?...

Glasul Magului:
– FIULE, hai vino,
Ziua și noaptea
Ne-ncetat te Chem...

– O, PĂRINTE,
INIMA ta Mare
M-a readus...

– **Plămada de Dac**
Ți-a fost scăparea.
Țărâna acestui Pământ
Are în ea SOARELE.

Zalmoxe, ai **schimbat**
SOARELE și INIMA
Cu MINTEA și ZEII Egiptului?...

Noi, Dacii,
Nu avem Zei,
Avem **ICOANA**
UNIRII Cerului cu Pământul...

Spiritele căzute
Au **despărțit**
Cele de Sus față de cele de Jos...
Și așa *s-a schimbat*
LUMINA cu întunericul
Și **toate au orbit...**

Oare tu, Zalmoxe,
Ai înțeles **Taina**
VEDERII LUMINII
Prin Ochii de Pământ?...

Zalmoxe, te-am trimis în Egipt
Așa cum este tradiția,
Ca să înveți
Deosebirea Minții de DUH...
Acolo ai orbit
Ca să-ți **REAMINTEȘTI**
LUMINA
Care este **UMBRA Cerului...**

Zalmoxe, te-am trimis în Egipt
Precum am fost trimis și eu,
Ca să te războiești
Cu „marele orb”,
Ce este **MINTEA de Cer**
Ruptă de INIMA de Pământ...

Zalmoxe, ai înțeles
Că **Taina Lumii**

Este **ICOANA UNIRII**
Dintre CER și Pământ
Fără *învălbire*
Cu „*întunericul*” dintre ele?...
MINTEA căzută din Cer
Se crede ea însăși **LUMINA**...

Ai înțeles, Zalmoxe,
Că **LUMINA** este
Doar când **CERUL**
Se **Întâlnește** cu Pământul?...
Ai înțeles că **ICOANA**
Este **INIMA de Taină**
Tocmai a **LUMINII**,
Întâlnirea CERULUI cu
Pământul?...

Noi avem **ICOANA ca INIMĂ**,
Nu **MINTEA**
Ce se *preface în proprie lumină*...

Zei Egiptului
Și toți Zeii celorlalți
Sunt înveșmântați
În „*lumina Minții*”,
Prin care capătă
Chipul de Zei...

MINTEA de CER
Fără Pământul de Jos
Se face „**foc arzător**”,
Pe care Prometeu
L-a coborât,
Fără să **prevadă**
Că va **arde lumea**...

Magul întinde Măinile:
– Și acum, Zalmoxe,
Să treci prin ultima probă...
Deschide Ochii mari
Și privește în **SOARE**...

Zalmoxe ezitănd:
– N-am să orbesc din nou?...

Magul:
– Privește lung și adânc
Și spune ce **VEZI**...

Zalmoxe:
– Văd **Lumea în SOARE**,
Cum din Pieptul lui Răsare,
SOARE Întrupat
Ce se **face și Pământ**...
Văd și un **OCHI**
Ce se oprește în **INIMA mea**...
Iată cum **VEDEREA**
Unei LUMINI de CER
Mi se deschide...
O, ce străfulgerare,
Nu mai pot Privi,
Scoate-mă din **SOARE**...

Magul:
– Moaie-te-n **LUMINA**
FOCULUI Prea SFÂNT,
Ca s-o **dai** și celorlalți...

Magul îmbrățișează pe Zalmoxe:
– **FIUL** meu,
De acum te las pe Pământul Dac

PURTĂTORUL LUMINII...
Eu mă duc
Fără-mă de Pământ
Să mă Unesc cu Cerul...

Zalmoxe, în exaltare:
– De acuma **VĂD**
Parcă cu **TREI OCHI**...
Părintele meu Mag,
A trebuit
Să rățăcesc prin țări străine,
Dar **tot aici**,
Pe Pământul Strămoșesc,
Era „**Marea TAINĂ**”...

Magul, în transfigurare:
– Zalmoxe, **FIUL** meu,
Îți **atârni la Piept**
Și OCHIUL INIMII mele,
Prin care vom **VORBI**

Ultimul URMAȘ al lui ZALMOXE, primul MUCENIC
Dac Creștin

*

Peste Dacia a trecut
Războiul greu cu Romanii,
Și străinii ostași
Peste tot veghează
Să nu se mai răscoale
Geto-Dacii neîmblânziți
Care nu vor să se supună
Decât **Legii Străbune**.

În Veșnicie...
Fii **URMAȘUL Vrednic**
Al **MOȘULUI Dac**,
NUMELE de TAINĂ
Al lui **ZALMOXE**,
ZEUL-MOȘ
Cel de **TREI** ori **VĂZĂTOR**...

Și acum
Dă-mi o Mână de Pământ...

O străfulgerare, în care Magul dispare.
Zalmoxe buimăcit.

– Ți-a rămas Așternutul de iarbă
Pe care îl mângâi
Odată cu **SOARELE**...
Maguleeeee!...

Ecouri multiple.

Marele Preot-Magul,
Urmașul lui Zalmoxe,
Ce din Moși-Strămoși
Este „**GLASUL CERULUI**”,
Se zvonește că stă ascuns
Undeva în munți...

Este Bătrân Magul,
Dar încă plin de Viață!...
După moartea regelui Decebal,

Romanii căutau
Pe **Marele Preot-Magul**,
Care fugise
Prin sihăstrii știute
Doar de băștinași.

Într-un târziu l-au găsit
Travestit
Într-un **ICONAR**,
Purtător de ICOANA
Creștină,
Cu **MAMA-FECIOARĂ**
Ce ține în Brațe
Pe **HRISTOS**.

Când l-au lovit cu sabia
Un foc străfulgerător
A ieșit din **ICOANĂ**,
Și așa a scăpat.

Și de aici
„**Noua TAINĂ**”
Pe care Magul-Bătrânul,
Moșul-Urmașul
Lui Zalmoxe,
Încearcă s-o arate
Geto-Dacilor,
Poporului său.

**

Răsculații Geto-Daci,
Urmașii de Sânge
Ai Regelui Decebal
Îl bănuiau pe Marele Mag
Că și-a **schimbat**

Credința Strămoșească.

Și într-o adunare
I-au cerut Magului
Ultimul cuvânt:
„**Zalmoxe sau HRISTOS**”!
Să se știe
Ce „**Înțelepciune**”
Coboară din Cer,
Ca Poporul să urmeze
„**Poruncile Divine**”
Fără de care Viața
Nu poate să fie.

Și Moș-Magul
Cu plete de zăpadă,
Dar cu Ochii
Tineri și albaștri
Ca văzduhul,
Le **glăsui**
Cu Limba Preotească
Ce îngenunche
Orice altă vorbire:
—Poporul meu Iubit,
Știți că din Moși-Strămoși
Înțelepciunea Cerului
S-a **pogorât**
Și peste **acest Pământ**
Prin chipul **Magului-PREOT**,
Al cărui **NUME** de Taină
Era **ZALMOXE**.

Din Neam în Neam
Moș-Magul
Lăsa un „**Altul**”

După Chipul și Asemănarea sa,
Și „**Glasul de SUS**”
Niciodată nu lipsea.

Au trecut și peste noi
Și Zile bune și rele,
Cu vicleșuguri între noi,
Cu dușmani din-afară,
Dar „**PUTEREA de SUS**”
Prin Magul de Jos
Le spulbera.

O, **TAINĂ**
A **ZIDITORULUI** Lumii!

EL a creat
Și o „**Iubire**” de **Făptură**
Ce poate răspunde,
Ce se întruchipează
În ziși „**ZEP**” și **Înțelepți**,
Și în Chipul „**PREOȚIEI Sacre**”
Ce prin **RITUAL**
Cerul și Pământul
Se Întâlnesc.

Cândva, au apărut
Și „spiritele rele”
Și „oameni ucigași”
Și Viața se-mpărți
Între **LUMINA** și întuneric.

Lumea a **căzut**
Din **Chipul Creat**.

Dar **ZIDITORUL**

Nu putea lăsa
Chipul cel „stricat”.

Iată **TAINA** ce de acum
Lumii se **ARATĂ**:
Însuși EL din Cer
Pe pământ **VINE**,
Ca nimeni
Să **nu-l mai închipuie**
În *Zei și idoli*
Și în *Înțelepți*.

Iată, Poporul meu,
Ce trebuie **să vă spun**:
Eu, Magul-Urmașul
Zeului-Moș
Al acestui Pământ,
Pe **CEL ce este**
Însuși DUMNEZEU,
Care coboară din Cer
Și se descoperă la **FAȚĂ**,
Eu **L-am CUNOSCUȚ**
Și L-am **ÎNTÂLNIT**
Și i-am căzut
În genunchi la Picioare,
Și **EL** mi-a pus
MÂNA pe Cap
Și *Chipul meu de Mag*
S-a **prefăcut în alt CHIP**.

Așa, **Poporul meu**,
De acum **nu mai aveți**
Pe Magul-Bătrânul,
Ci pe **PREOTUL Lui**
HRISTOS.

O ușoară rumoare. Un ostaș strigă:

– **Trădare!**

Cum se poate
Ca înșăși **ORIGINEA** acestui
Neam

Ce este **PREOȚIA** Divină,
Să fie batjocorită
De însuși **URMAȘUL-
PREOTUL** ce trebuie
S-o „**CONTINUE**” fără abatere?

Ce ne-ai făcut,
Bătrânule Mag,
Ne-ai stins „**LUMINA
Strămoșescului SUFLET**”,
Din care s-a Născut acest Neam,
Și din care
Trebuie să se Nască
Fără oprire toți **URMAȘII**.

Magul cu glas tunător:

– Înțelege, Poporul meu,
Chiar **ZALMOXE** a lăsat cuvânt:
**„Când va VENI
Însuși DUMNEZEU pe
Pământ”,**
Chipul meu
Va trece în „**ALT CHIP**”,
Că eu sunt
Doar „**umbra**” acestuia.
Așteptați „MAREA ZI”
Pe care s-o **PRIMIȚI**
Cu toate Inimile deschise,

Că „**SUFLETUL** acestui
Neam”

Are deja „TAINA LUI”.

Pământul ce noi
Îl luăm în Mână la moarte,
Este închipuirea
Plămădei
Dintre **EL** și **Lume**.

Poporul meu,
Neamul nostru a „DUS”
Din Moși-strămoși
Pământ la Cer,
Din care **DUMNEZEU**
„TRUP” și-a făcut.

RECUNOAȘTEȚI
Poporul meu
În CHIPUL Lui HRISTOS,
Și **Pământul**
NEAMULUI nostru.

Eu, Magul-**PREOTUL**
Acestui Neam,
Am **ÎMPLINIT**
PORUNCA lui **ZALMOXE**.

Ostașul:

– Va-să-zică te-ai **Creștinat...!?**

Se vorbește
Că un **Apostol**
Al Lui **HRISTOS**
A **venit** și în Dacia noastră

Și tu însuși,
Marele Mag, l-ai Primit,
Și din „Peștera de Taină”
A lui **ZALMOXE**
Ai făcut **BISERICĂ...**

Bătrânule-Mag,
Va trebui să mori
Pentru această **schimbare**
De Credință...

Lasă-ne în schimb
Un „**URMAȘ**”,
Un „**Alt Mag**”,
Ca să nu rămână
Pământul nostru
Fără „**Legătura**” cu Cerul.

Bătrânul Mag:

– Poporul meu Iubit,
Eu **nu te-am trădat**
Și **nici nu am schimbat**
Credința,
Ci am „**ÎMPLINIT-O**”
În **CHIPUL** ei
Mult așteptat.

Apostolul Lui **HRISTOS,**
Andrei,
Într-adevăr a fost la noi
Și ne-a **ADUS**
CHIPUL Lui **HRISTOS,**
În **FAȚA** căruia
Eu, Chipul lui **ZALMOXE,**
Am Îngenunchat

Și am dezbrăcat
„Haina de Mag”
Și am primit
„HAINA NOUĂ”
De „**PREOT** al Lui
HRISTOS”.

Ostașul tot mai insistent:

– Magule, **trebuie să mori**
Pentru această **schimbare!...**
Înainte însă
Lasă-ne un „**Urmas de Mag**”...

Bătrânul Mag:

– Poporul meu Iubit,
Mă supun „**Judecății**”...

Alegeți trei **ostași**
Care legați la ochi
Să mă **arunce între Suliți,**
Așa cum este tradiția
Trimiterii
Solului lui **ZALMOXE.**
Și dacă **voi fi „PRIMIT”**
Între Suliți,
Înseamnă că voi „**MERGE**”
Până la **ZALMOXE,**
Căruia îi voi „**DUCE**”
„HAINA de Creștin”
În locul celei de Mag,
„HAINA Sufletului Dac”,
Care începe
O „**NOUĂ NAȘTERE**”
De „**VIAȚĂ Nemuritoare**”,
Așa cum a „**CREZUT**”

Din Moși-Strămoși,
Că se va „**ÎMPLINI**”
Și această „**MARE ZI**”.

O, cât se va „**Bucura**”
ZALMOXE
Când va lua
„**HAINA Lui HRISTOS**”
Ce **are** în ea
Și „**Țesătura**”
Acestui **Pământ**!

Mai mulți ostași daci:
– Bătrânule Mag,
Ne **înfricoșezi**
Cu „**NOUL CHIP**” **Creștin!**...

Noi încă nu înțelegem
TAINA aceasta...

Magul:
– Poporul meu Iubit,
Va veni vremea
Când **veți „AUZI**”
Din **Sufletul** însuși
„**GLASUL Lui HRISTOS**”,
Și atunci veți „**Mărturisi**”
„**NOUA Credință**”
Ca pe **ÎMPLINIREA**
Credinței noastre Strămoșești.

Acum a Crescut
„**Plămada**” acestui Pământ
Și iată, așa cum se cade,
Eu, Magul-Preotul,

Să **fac primul „BOTEZ”**
Al „**VIETȚII Făgăduite**”.

De acum, Poporul meu,
Veți avea „**URMAȘUL**
PREOTULUI Lui
HRISTOS”.

Eu, Magul,
Ultimul Urmaș al lui Zalmoxe,
Am devenit
„**Primul PREOT al Lui**
HRISTOS”,
Chip pe care îl voi **proba**
Cu însăși „**JERTFIREA mea**”,
Ce nu mai este „moarte”,
Ci „**VIAȚĂ Nemuritoare**”.

Îi voi „**DUCE**” lui ZALMOXE
„**Pământul Dac Creștinat**”,
Și această „**Mână de Pământ**”
Va fi „**ÎNCEPUTUL**
NAȘTERII mult așteptate”.

Ostașii Daci:
– Cine este „**NOUL PREOT**”
Care îți va „**URMA**”?

Magul:
– Va fi numit **ANDREI**,
După Numele Apostolului
Ce ne-a **ADUS**
Pe **HRISTOS**.
Eu însumi am Noul Nume

Tot de Andrei,
În locul celui de Zalmoxe.

Și acum săvârșiți
Ritualul „Solului lui
ZALMOXE”.

– Magule,
Ultimul URMAȘ al lui Zalmoxe,
Te-ai făcut
Primul **MUCENIC Dac Creștin!**
„**Sângele tău Sfințit**”
A „**RIDICAT acest Pământ**”

Zei își pierd chipul

*

În Iudeea a apărut o cometă care se vede și Ziua în amiaza mare.
Nu s-a mai pomenit așa ceva. Se șoptesc tot felul de zvonuri, unele
prevestitoare de rău. Mai ales la curtea Regelui Irod este o teamă
crescândă.

Iată că mai sosesc în Ierusalim și Trei Magi. Cer să intre la Irod.
Întreabă de nașterea UNUI MARE REGE, prevestită tocmai de
Cometa ce o văd toți.

Irod, fricos, dă ordin să fie primiți cu toată pompa. Un tălmaci ce
însoțea pe Magi, repetă lui Irod Marea Vestă și totodată întrebarea:
„unde este locul în care s-a născut MARELE REGE?”. Pesemne
credeau că este chiar „Fiul lui Irod”. Irod, ca să nu-și demaște
supărarea, cu un zâmbet forțat, le răspunde că și el a auzit de această
veste, mai ales că semnul Cometei îi este mărturie. Și el este în
cercetarea locului. Dă ordin la o gardă regească să însoțească pe Magi.
Convoacă, de asemenea, pe Arhierii Ana și Caiafa și pe toți ai
Templului să discute problema aceasta. Multe secte apărute recent

La Cer,
Care s-a făcut
„**HAINA lui ZALMOXE**”,
Ce de acum
Nu va mai fi „Zeu și
Înțelept”,
Ci PREOTUL Lui HRISTOS.

Doar HRISTOS
Este **ADEVĂRATUL**
Și **UNICUL DUMNEZEU**
Al Cerului și al Pământului.

vorbeau de Venirea Lui MESSIA. Oare să fie chiar EL?... Mai erau niște zvonuri, prin preajma Templului, că se văd adesea niște Lumini, ce se întrevăd în Sfânta Sfintelor, chiar niște Îngeri ce fac un ritual secret...

**

Mare zarvă în Marea Piramidă din Egiptul sacru. Marele Zeu din camera de Taină azi noapte a murit.

Statuia impunătoare a căzut de pe pedestal și capul i s-a rupt. L-au pus la loc, dar nu mai „răspunde” la ritualul magic obișnuit. Duhul din marele Zeu s-a dus... Zeul a murit...Toți cei mai apropiați ai Piramidei sunt înfricoșați și neliniștiți. Piramida era considerată „prefigurarea nemuririi”. Iată că moartea a început cu însuși marele Zeu, considerat nemuritor.

A doua zi au mai găsit și alți Zei căzuți și sfărâmați. Mai mult, și imaginile de pe pereții de piatră se cojeau inexplicabil. Trăznitul se produse cu vestea că Marele Preot al Piramidei a paralizat. Nu mai poate vorbi, face doar gesturi neînțelese... Se cheamă de urgență „succesorul”, un tânăr impunător și aspru... Îngenunche înaintea bătrânului Preot ca să-i dea „ungerea” de „urmaș”... Bătrânul muribund nu mai știe să pună mâna pe capul noului Preot... I se pune de ceilalți... dar, cine știe „formula magică” a transiterii „duhului de succesiune”... *Noul Preot a primit sau nu „dubul de urmaș”?* O groază cutremurătoare îi cuprinde pe toți. Marele Zeu a murit, Marele Preot moare, Succesorul nu mai primește cu adevărat „duhul preoției”...Ce se prevestește oare?

Egiptul sacru nu mai are „dubul Zeilor”... Preoția Piramidei s-a sistat...

A treia zi se face înmormântarea Marelui Preot. Regele este de asemenea bolnav și nu poate veni la ceremonie, îl înlocuiește un nepot de-al său... Noul Mare Preot este palid și parcă nu are nimic sacerdotal în el...

Tocmai acum sosește și Magul ce participase la căutarea Marelui Rege născut în Iudeea. El era de fapt „succesorul”, dar în lipsă, îi luase locul cel de al treilea. Magul Pelerin avea o „Lumină” aparte pe

față ce iradia în toți. Aveau majoritatea părerea de rău, că nu primise el „succesiunea” de Mare Preot.

Afară, lângă marea Piramidă, Sfinxul nu mai are strălucirea ochilor ca înainte... parcă a îmbătrânit dintr-o dată... Surâsul său, scrutător, de abia mai este...

În marea Indie sosește și Pelerinul ce adusese ofrande Marelui Rege născut în Iudeea. Se întâlnise cu Magul Egiptului și cu încă un Mag al Traciei, așa din întâmplare, în călătoria sa spre Egipt.

Ajuns în India, obosit, aude tot felul de vești. Statuile Zeilor din Temple cad pe jos, sfărâmându-se. Zeii nu mai răspund de cele mai multe ori, parcă le-a „murit duhul”. Foarte mulți Înțelepți, chiar tineri, mor pe capete, așa dintr-o dată. O proliferare de demonizații se observă peste tot. Chiar în familiile bune și de vază, apare câte unul posedat de duhuri rele... Pe străzi nebunii parcă se înmulțesc, iar epilepticii fac crize tot mai violente și dese.

Marele Lama murise nu de mult.

Noul Lama parcă nu se mai putea găsi și mulți intraseră în panică. Se văzuse și în India Cometa Nașterii Marelui Rege din Iudeea.

ICOANA nezugrăvită de mână

Magul din Tracia se întorcea vesel și cu un avânt de „NOUĂ VIAȚĂ”. Primise o „Năframă” de la însăși MAMA „PRUNCULUI Rege”, Născut recent în Țara Iudeii. Minunat, era *imprimat CHIPUL ei cu PRUNCUL Rege în Brațe*. Mergea parcă zburând cu un „DAR DUMNEZEIESC” pentru ținuturile sale străine și îndepărtate. O va duce direct la Curtea Regelui său. Dar, Regele Dac și curtenii săi o ascund de frica unei „noi *zeități*”. Minunat, a doua Zi, Năframa cu CHIPUL și mai strălucitor se ARATĂ deasupra Cetății în văzul tuturor.

Și de atunci, acest „CHIP de Taină” se ARATĂ în diferite locuri, se înfățișează și se întipărește *pe pietre în Munți, pe Copaci, pe Zidurile Caselor, și mulți au început să-i POARTE CHIPUL la Piept*.

Mai mult, în Locurile Arătării, au început să se clădească Noi Așezăminte, Sihăstrie și Mănăstiri, ce acum aveau alt fel de Preoți, „NOUA PREOȚIE” a PRUNCULUI DIVIN din ICOANĂ.

Ultimul Mag – Marele Preot murise ca „*Jertfă adusă lui Zalmoxe*”, ca să-și Mărturisească „NOUA PREOȚIE”.

Marele ZEU – Zalmoxe acum era înlocuit cu „NOUL CHIP DIVIN al PRUNCULUI DUMNEZEIESC” ce se Născuse în lumea care „*TRECEA în altă ISTORIE*”...

Se vorbea tot mai mult de o „NOUĂ Naștere a lumii”, tocmai prin NAȘTEREA acestui „PRUNC”, ce se zice că este *Însuși FIUL Lui DUMNEZEU*, care acum VINE în lume să o „LUMINEZE pe deplin”, să o scoată din „tumulul zeilor și duhurilor”.

Nașterea, PRIMA LITURGHIE a Vieții proprii

*

Unirea unor Părinți îmi zămislește Corpul.
Locașul unde să se Sălășluiască
Noul meu Suflet creat.
O, ce Taină este acest Corp,
Apă-Pământ, Carne și Sânge,
Care mă ÎNRUDEȘTE cu
Lumea!

În acest Corp se Pecetluiește
Chipul Părinților mei,
Cu Moștenirea *Unui Neam*
întreg...

De asemenea mă Înrudesc cu
înseși Astrele de Sus,
Cu ultimul firicel și cea mai mică
Făptură.

*Carnea este Taina în care se
adună
Toată Lumea ca Memorie
Și Sângele tot o Taină
Pin care **Curge Înrudirea a
toate.***

De aceea întâi mi se Zămislește
Corpul,
După cum DOAMNE
Și Tu ai făcut întâi Corpul Lui
Adam.
Corpul, Pământ făcut Carne și
Apă în Sânge
Este ADUNAREA Întâi a
Chipului Lumii,
Ca Sufletul ce apoi Tu îl Creezi
Să aibă Fața Făpturii.

Corpul este Pecetea Chipului de
Creație
Și prin acesta Tu însuși MĂSORI
Lumea.
Părinții mei îmi dau Chipul de
Creație,
Dar nu-mi pot da Suflet
Și Taina Ființei mele este
UNIREA celor două Asemănări
De DUMNEZEU și de Creație.

**

Iată ZIUA Zămislirii mele,
Este ZIUA LITURGHIEI mele
de Naștere.

Zămislirea mea din Părinți
Este **PRESCUREA** ce Urcă
până SUS
Și se duce la ALTARUL CERESC
Unde se Slujește LITURGHIA
Sfinților.
Vin multe PRESCURI-Zămisliri
Și fiecare Sfânt când Slujește ia
câte Una...

Fiecare Sfânt vede **ce Chip este
în PRESCURE,**
**Știind că Alegând-o îl va
ÎNFIA,**
Luând asupra-și și RANELE
„păcatelor” lui...

PRESCUREA Zămislirii mele
intră astfel
În BISERICA de SUS, Chipul
MAICII DOMNULUI
Care PRIMEȘTE toate
PRESCURILE...
EA este PRIMA ce vede Chipul
PRESCUREI,
Cât este și de păcătos...

O, MAICA DOMNULUI, Tu ai
văzut Chipul meu
Și iată ai început să plângi...
Ai văzut un noian de păcate de
moștenire,
Și pe cele ce eu le voi face în
Viața mea,
Dar Tu ai fost Prima ce ai
MÂNGÂIAT PRESCUREA...
Ai SĂRUTAT-O apoi,
devenind prin aceasta
CEREASCA MAMA mea.

Tu MAICA DOMNULUI **ai**
ales un Înger
Și cu Ochii în Lacrimi l-ai rugat...
– Te rog, ia această PRESCURE,
Du-o la SLUIRE și **fi**
PĂZITORUL ei...

Și a dus Îngerul PRESCUREA
mea
La ALTARUL
LITURGHISIRII...
Unde Un Sfânt tocmai SLUJEA...

Ce a luat-o în Măini, a privit-o
lung,
A vrut s-o refuze de câteva ori...
Dar o Lacrimă i-a căzut pe ea...

**„O, Sfântule, ce ai luat
PRESCUREA mea,
Tu m-ai primit ca Fiu al tău,
de-a pururi”.**

Și Sfântul ce mi-a ales
PRESCUREA
Începe LITURGHISIREA...
O ridică în SUS
Unde o primește Însuși
DOMNUL HRISTOS,
În MÂINILE Sale
DUMNEZEIEȘTI
**ZICÂND un CUVÂNT de
TAINĂ,**
La care Însuși SF. DUH vine
Și ia PRESCUREA în MÂINI
Cu un SUSPIN de MARE
MILĂ...

– PĂRINTE DUMNEZEIESC
Dăruiește Ființă încă Unui
Suflet.
CUVÂNTUL Meu l-a Conceput
Și SF. DUH de asemenea,
Doar BINECUVÂNTAREA
Ta să mai Fie
Ca o Nouă Ființă să Învie...

Și Sfântul Liturghisitor taie
AGNEȚUL din PRESCURE
Și din AGNET curge SÂNGE
Ce în POTIR ÎL pune...

O, ce TAINĂ Înfricoșată,
AGNEȚUL e plin de RANE
Cu dureri amare...
Sunt Ranele mele, din păcate
moștenite,
Sunt Ranele mele, din
păcatele ce le voi face,
Care acum se prevăd și se
descopăr...
Și Ranele acestea RĂNESC și
TRUPUL Lui HRISTOS
Și Curge SÂNGE
DUMNEZEIESC
Ce se amestecă totodată cu
Sângele meu
Și în POTIRUL de TAINĂ
Se UNESC și se-
NRUDESC...

Aici în POTIRUL de TAINĂ
Iată, eu ca Suflet mă Nasc,
COPIL Nou Născut la Viață,
Ce Înfricoșător, port
TRUPUL Lui HRISTOS
DEODATĂ cu EL ce poartă
trupul meu...
Ca o ÎNTRUPARE UNUL în
ALTUL,

DEODATĂ Doi ce se
Împletesc...

O, TAINĂ a LITURGHIEI
VIEȚII!...

FIUL Lui DUMNEZEU,
printr-un ANUME CUVÂNT
Sufletul meu l-ai Creat
PECETLUINDU-L cu acesta
în adânc
Ca INIMĂ-CHIP al Lui
DUMNEZEU.

O, PREASFINTE DUHULE
SFINTE
O ANUME SUFLARE a Ta
S-a PECETLUIT și mi-a pus
în mișcare INIMA.

O, PĂRINTE absolut,
BINECUVÂNTAREA Ta
ÎNTREITA PECETE a
UNIT
Și Noul meu Suflet s-a
Zămislit.
Și prin AGNEȚUL scos din
PRESCURE,
SÂNGE de DUMNEZEU și
Sânge Creat
Sufletul meu s-a Întrupat.
AGNEȚUL, IUBIRE
ÎNTREITĂ de DUMNEZEU,
AGNEȚUL, Iubire și de Creație,
AGNEȚUL, Iubirea BISERICII,

AGNEȚUL, Cer și Pământ în
UNIRE,
AGNEȚUL, Suflet și Trup în
ÎNRUDIRE,
AGNEȚUL, TAINĂ mai presus
de Fire,
AGNEȚUL, TAINĂ de
LITURGHIE,
AGNEȚUL, TAINA
TAINELOR – EUHARISTIE.

Ce sunt eu Noul Născut?
Sunt un Corp de Părinți Zămislit
Ce are Chipul de Creație
Și Înrudirea de Neam
Și o Moștenire de Virtuți și de
„păcate”,
În carne și sânge adunate,
PRESCUREA BISERICII
Pământești.

Și această PRESCURE are
DESTIN să URCE la CER.

La CER unde este **BISERICA**
de SUS,
Unde să se Nască și un Suflet.
Corpul este Pecetea Chipului de
Jos,
Sufletul este PECETEA
Chipului de SUS

Și așa o UNIRE de CER și Pământ eu sunt.

Zămislirea Sufletului meu
Este **printr-un CUVÂNT
CREATOR**

**Și printr-o SUFLARE a SF.
DUH**

**În a TATĂLUI
BINECUVÂNTARE,
PECETEA CHIPULUI Lui
DUMNEZEU.**

CUVÂNTUL este Chipul
INIMII și SÂNGELUI,
PRESCUREI și POTIRULUI,
Pământului și Apei.
DUHUL este Chipul VIEȚII-
RITUALULUI,
BINECUVÂNTAREA este
Chipul Ființei.

Așa Sufletul meu Nou Născut
Are PECETEA-
ASEMĂNAREA de CUVÂNT,
Are VIAȚĂ-ASEMĂNAREA de
DUH,
În UNIRE de
BINECUVÂNTARE.

Și DESTINUL Ființei mele Create
Este Viață de Pământ și Viață de
CER,
În CÂNTAREA de CUVÂNT și
GLAS de DUH
În EUHARISTIE –
ÎMPĂRTĂȘIRE adunate.

MULȚUMESC Ție DOAMNE
că m-ai Creat,
Deși ai văzut că nu merit VIAȚA...
Tu PRIMUL în JERTFA
CRUCII m-ai luat,
MAICA DOMNULUI, ca Fiul
BISERICII m-a ÎNFIAT,

Un Înger a vrut să-mi fie Păzitor,
Și un Sfânt mi s-a făcut
OCROTITOR...
Și jos niște Părinți și un Neam
M-au făcut al TĂINEI VIEȚII
MOȘTENITOR.

SLAVĂ Ție DOAMNE, SLAVĂ
Ție
TAINĂ de IUBIRE-
EUHARISTIE.

LAUDĂ tuturor Sfinților

O, Sfinților ce iubiți pe DUMNEZEU
Și nu vă lăsați robiți de rău,
Ce vă arătați cu adevărat
Vrednici de Cel ce v-a Creat...

O, Sfinților de DUMNEZEU Iubitori,
Sunteți și voi tot ca noi pândiți de slăbiciuni,
Dar CREDEȚI așa de tare
În IUBIREA cea fără hotare,
Încât Firea se face PESTE-FIRE
Și niciodată nu mai cădeți din BINE.

O, Sfinților, voi sunteți cei ce nu mai cădeți din IUBIRE!
Dar MINUNEA ce mai mare
**Este că în Sfințirea voastră LUAȚI
Și pe cei păcătoși, ca să-i Mântuiți....**

*

Sfinții sunt Părinții Prototipi ai Lumii Create
Se spune, Mistic, că noi avem:
Pe DUMNEZEU ca PĂRINTELE SUPRACOSMIC;
Pe Sfinți, ca Părinți Prototipi Cosmici;
Pe Părinții microcosmici-individuali.

Acestea nu sunt Ierarhii, ci IPOSTAZE de Creație. Aici este
Mistica și Teologia Chipului Ființial de Creație.

Fiecare din noi, trebuie să Recunoaștem în primul rând pe
DUMNEZEU ca TATĂL, ce ne creează Ființial. Apoi noi ne naștem
din niște Părinți de Creație. Sufletul Ființial ni-l Creează direct
DUMNEZEU, care se Întrepează în Corpul ce ni se naște din Părinți
Omenești. Dar, nu este numai atât. Noi nu am putea fi Creați ca Suflet în
primul rând, dacă DUMNEZEU nu ar prevedea că vom fi „un Sfânt”
pentru care merităm să fim Creați. (DUMNEZEU nu Creează decât
ceva tot Sfânt, după cum și EL este). Sau, vom putea fi totuși Creați,
dacă vom fi „sub acoperământul” Unui Sfânt, prin Viața căruia putem și
noi primi Viață. De aici memoria tradițională, că fiecare suntem Fii și ai

Unui Sfânt. Aici este Numele de la Botez, ca Numele Unui Sfânt, al cărui Fiu suntem și vom fi. Este o tradiție și mai elocventă, la cei ce mai păstrează obiceiul ca fiecare Familie să aibă PATRONUL ei fix, prin care se pot naște urmașii și prin care pot avea Viață urmașii. Sau mai este obiceiul ca primul născut să poarte Numele Unui Anume Sfânt, ce se păstrează din generație în generație. Așa, spre exemplu, Numele de Gheorghe, sau de Dumitru, sau pentru partea femeiască, Numele de Maria, sau Paraschiva, etc. Este tocmai memoria acestei Taine, a Vieții prin Sfinți. Mai este o tradiție, ca Familiile ce nu pot face Copii, să caute în arborele genealogic, Numele cel mai frecvent și să se Reia ca PATRON, cu făgăduința că i se va da Numele Sfântului respectiv. Sau de este „moarte” prea mare în Copii, să se pună Nume Unui Sfânt ce a fost cel mai repetat, sau să se ia ca PATRON Un Sfânt ce să se păstreze din generație în generație. De aici tradiția Sfântului PATRON al fiecărei Familii, prin care este Viața și ocrotirea ei. [...]

Și, noi, toți care ne naștem, suntem în „Filiația” unui Sfânt.

DOAMNE, în mine în primul rând este MILOSTIVIREA Ta,
Este apoi Rugăciunea MAICII DOMNULUI și a Sfinților,
Și mai ales a Sfântului meu și a Îngerului Păzitor,
În Darul cărora am fost Creat și născut.
Este de asemenea suspinul neamului meu pământesc
Și mai ales al unor Părinți cu Destin să-i Mântuiesc.

În mine este CHIPUL Tău ca un SOARE DUMNEZEIESC,
Este o Candelă, Chipul MAICII DOMNULUI,
Este și un Sfeșnic de Sfânt și o Făclie a Părinților
Și în aceste Lumini este Viața mea.

CHIPULUI Tău trebuie să mă Închin,
În Candelă trebuie să pun Uleiul Credincioșiei mele,
În Sfeșnic trebuie să aprind mereu Făclia
Și în această Slujire să fiu permanent eu.

Eu trebuie să fiu ca o Biserică proprie
Cu ALTARUL PREOȚIEI CHIPULUI Tău.

Chemarea de taină

Aurel nu împlinise încă zece ani când Bunicul său îl duse pentru prima dată la Mănăstirea din Munți.

Bunicul alb și gârbovit, ca un Moș-Crăciun, dar cu Ochii limpezi și vioi, mergea adesea la Mănăstirea din Munți, unde se zice că în tinerețe a vrut să se facă monah-călugăr, dar Mama sa bolnavă și văduvă l-a oprit.

– *Petrică nu mă părăsi, că faci mare păcat. Dacă așa a vrut DUMNEZEU să te am doar pe tine ca singurul Copil, tu trebuie să „continui” Neamul nostru și, poate, ți se va împlini și dorința ta printr-un Copil sau Nepot. Păstrează „Chemarea ta de Taină” și însămânțează-o în cel care o va „Rodi”, care îți va fi „Întruparea celei de a Doua Inimi”.*

Așa Bunicul s-a căsătorit, a avut trei băieți și patru fete, dar în niciunul nu s-a arătat „Semnul Chemării de Taină”.

Nepoțelul Aurel pare că are ceva... A rămas orfan de la Fata cea mijlocie care, paradoxal, l-a supărat cel mai mult. S-a căsătorit de mai multe ori, în ultimul timp a fugit cu un necunoscut. Se zice că învățase vrăji și că a murit, unii zic că într-un acces de nebunie, alții că ar fi fost omorâtă. Pe Aurel l-a născut cu puțin înainte de a fugi și el, Bunicul, l-a crescut cu mare greutate, mai ales că era firav și mereu pândit de moarte. Se pare că micuțul Aurel era făcut pentru „altă lume” și tocmai acest fapt îi da speranță Bunicului, că în sfârșit, „visul său de Taină” se va împlini de acesta. Încă de mic, în Aurel se observa o Taină care creștea odată cu vârsta.

– *Bunicule, mi-ai promis că mă duci la Mănăstirea unde ai vrut să rămâi mata și, acolo, mă voi întâlni cu Pustnicul din Munți, care îmi va fi „Tatăl cel de Taină”, cel cu Chipul totodată de „Pământ și de Cer”. Bunicule, de când mi-ai vorbit de Cer, mi-a intrat la Inimă un „ceva” ce se mărește odată cu mine. Este și un „Glas și un Chip”, ca acela din ICOANA noastră cea veche și ștearsă, căreia nu i se mai vede Fața, dar care mie mi se arată adesea cu o înfățișare așa cum zici mata, ca deodată de pe Pământ și din altă lume.*

ICOANA noastră strămoșească este mâncată de carii și se topește într-o cenușă gălbuie zi după zi. Dar eu văd un „Ceva Viu” ce o ține cu o Putere de Taină. Când stau la Rugăciune în Fața ei, parcă mi se arată „Acel” Chip ca un „Moș Sfânt ce mă Cheamă”. O, ce Bucurie iese din această Chemare!...

Bunicul la început s-a înspăimântat, să nu fie cumva vreo prevestire de moarte a nepoțelului, dar se întărește cu nădejdea că „Taina sa” este cea care rodește în micuțul Aurel. Trebuie să-l pună la „proba adevărată”, să-l ducă la Mănăstirea din Munți și acolo se va descoperi totul... Auzise de la un vecin că, acum de Rusalii, va veni și Pustnicul din Peșteră. O, DOAMNE, de s-ar putea întâlni nepoțelul Aurel cu Pustnicul-Moșul! Nu știe dacă este tocmai cel care venise și acum aproape cincizeci de ani, când a vrut și el să rămână în Mănăstire... Era, tot așa, o mare Sărbătoare și multă lume și, cât a încercat, nu a putut vorbi cu el. Pustnicul era și el destul de tânăr, dar toți îi ziceau „Moșul din Peșteră”, ca Urmașul Bătrânului Pustnic ce murise nu de mult.

Dacă Aurel se va întâlni cu Pustnicul-Moș, va fi un semn al Chemării de Taină.

Se zice, din tradiție, că fiecare Neam-familie, trebuie să aibă „un Moș”, care este „a Doua Inimă” a Neamului respectiv. Fără aceasta Neamul se va distruge în curând.

Este o mare Taină acest *Chip de Moș*!

Neamul Bunicului părea că se distruge de un blestem amarnic. Din cei șapte copii ai săi doar unul mai rămăsese în viață, iar nepoții erau bolnăvicioși și sub aceeași amenințare. Ce păcate grele le opreau Viața?... Din Strămoșii săi, niciunul nu a fost un „Moș-Sfântul Casei”. Fiecare Neam trebuie să aibă un *Moș-Sfânt*, care se zice că este „Inima-a-Doua”, care rămâne Nemuritoare, și, din care, izvorăsc celelalte Vieți ale urmașilor. DUMNEZEU nu Creează alte Suflete pentru Urmași, dacă nu este un *Moș-Sfânt* al Neamului respectiv, pentru că numai o *IUBIRE de DUMNEZEU* va Naște și o *Iubire pământescă*. Viața este o *IUBIRE Întrupată*. Inima este tocmai *Chipul Iubirii Întrupate*. Inima are în ea cele *Două Iubiri*, a Lui DUMNEZEU și a Lumii, într-o *UNIRE de Taină*. Păcatul rupe Inima în două și

desparte cele *Două Iubiri*. Reunirea lor nu se mai poate face prin aceeași Inimă, ci printr-o *a Doua INIMĂ de TAINĂ*, care se va împleti cu Inima cea „înjumătățită” a Omului căzut din Rai.

Este o mare Taină această *a Doua INIMĂ*, care este Chipul Celor Sfinți. Fiecare Neam trebuie să aibă un Sfânt, ca prin *INIMA de Taină* să mai poată fi Viață în Inima înjumătățită a lumii.

Moșul este Chipul celui care Întrupează INIMA de Taină.

Omul este „*UNIRE a Cerului cu Pământul*”, ca Inima de Rai, pe care pierzând-o, a pierdut și Chipul Raiului. Iată că se poate câștiga o „a Doua INIMĂ”, care *readuce Chipul de Rai în afara Raiului*.

Bunicul trăia din plin Taina celei de „a Doua INIMĂ”.

„*DOAMNE, dacă Cerul și Pământul nu se UNESC, nu este o Împlinire a Vieții*”.

În tradiția locului¹, Chipul de Moș este această Taină. Chipul de Moș este Chipul *deodată al Pământului și al Cerului* în *UNIRE*, ca FIU al celor „Două Lumi”. Originea este în Scriptură, în Viziunea Proorocului care vede pe CEL VECHI de Zile, care, paradoxal, este cu Plete Albe, dar TÂNĂR la FAȚĂ. Așa, FIUL Lui DUMNEZEU este însăși Taina acestui Chip. Chipul de Moș nu este de TATĂ DUMNEZEU sau de FIU, ci de *UNIREA de Taină a ambelor Chipuri*, ca un paradox Suprafiresc ce-l face FIUL Lui DUMNEZEU în Taina Creării Lumii. FIUL Lui DUMNEZEU este Întruparea Inimii TATĂLUI în *UNIRE* cu propria Inimă de FIU. TATĂL se arată la Față prin Chipul FIULUI și Chipul FIULUI prin Chipul TATĂLUI. Această „Arătare Suprafirescă” este înfățișată în Chipul de Moș, Chip de FIU-Tânăr cu Plete de TATĂ-Bătrân și Chip de TATĂ-Bătrân cu Mâini și Ochi de FIU-Tânăr.

Tare mult i-a trebuit Bunicului să înțeleagă cât de cât această Taină a Chipului de Moș, care UNEȘTE trecutul cu prezentul și-l face Viitorul nesfârșit.

– *Să știi Aurele, îi spune nepoțelului său, la Mănăstire trebuie să vezi Taina Chipului de Moș. Toți Călugării, chiar dacă sunt Tineri sau Bătrâni, au Chipul de Taină al Moșului, de Unirea Cerului cu a Pământului, a Tatălui cu a Fiului, a Lui DUMNEZEU cu Lumea. Ai grijă să te silești să le vezi Fața de Moș.*

¹ Ca specific Carpatin

Obişnuit se zice Părinte sau Avva, dar, în tradiția noastră pământească, înseamnă Moșul.²

Și, Aurel, tare se mai miră de acest paradox.

Întâlnirea cu Pustnicul-Moș

*

În sfârșit a sosit și marea Zi de Rusalii când Bunicul cu Nepoțelul ajung la Mănăstire. Pentru Bunic, care cunoștea locul, nu părea ceva prea neobișnuit, dar pentru Aurel totul este de pe „altă lume”.

Un „Fior de DUH de Taină” îl străbate din Cap până în picioare. Ceva din Sine pare „Comun” cu acest „Loc de Mănăstire”. Chemarea lui era oare să se facă și el Călugăr?...

Atenția lui era deocamdată marele moment al întâlnirii cu Moș-Pustnicul. Lumea grămadă îl aștepta alături de Biserica, într-o mică grădină. Toți vorbeau de Taina Pustnicului Moș. Se zice că actualul Moș-Pustnic nu este prea bătrân, chiar pare mai tânăr față de anii săi apropiați de șaptezeci. Îl cheamă Neofit, după Numele de Călugăr, ca și pe Primul Pustnic-Moș ce din Vechime se consideră Părintele tuturor Pustnicilor-Moși din această regiune. Se mai spune și că însuși acesta a făcut Mănăstirea. De aici tradiția neabătută a locului, care consideră ca PĂRINTE SFÂNT pe Moș-Pustnicul. Mănăstirea ține astfel direct de autoritatea Pustnicului și totul decurge după „Sfaturile și vederile” sale. Este tradiția ca Viitorul Moș-Pustnic să fie mai întâi Călugăr în Mănăstire și de aici să se „aleagă” ca un „Chemat” al „Duhului Pustnicesc”. Dintre cei mai cu „HAR”, după diferite probe duhovnicești, li se dădea posibilitatea să stea adesea în Pustie, cu Moș-Pustnicul, unde se dovedea câtă capacitate de Suflet au. Pe lângă Moș-Pustnic mai trăiau și alți Pustnici, dar care țineau de Mănăstire. Urmașul Pustnicului Moș era doar „Unul”, care reușea să **Întrupeze** cu totul „**DUHUL de Taină**” al Chipului de Moș-Pustnic.

² Denumirea de Moș este o Taină a zonei Carpatine. De aici și numele de Zalmoxe de la Traco-Daci, care este de fapt „Zeul Moș”.

Mai mult, „Urmașul” era trimis pentru un timp la Sf. Munte Athos în Grecia, de unde apoi se întorcea și, abia atunci, primea zisa „Succesiune” de Moș-Pustnic. Se păstra tradiția, din vechimea traco-dacilor, când „Urmașul” lui Zalmoxe și, după el, al „Marilor Preoți” trebuia să „călătorească” în „Țările Înțelepților”, după care se stabilea ca „Înțeleptul Divin” al Neamului Său și, totodată, „Unul” din Înțelepții Lumii. Moș-Pustnicul era astfel și un adevărat „Învățat”, care știa toate Limbile și Graiurile, atât ale Sufletului nevăzut cât și ale celor văzute. Moș-Pustnicul întrunea în sine atât un „Suflet al Cerului” cât și un „Suflet al Pământului”, cu specificul unui „Suflet al Neamului”. Era „Alesul” Lui DUMNEZEU pe Pământ, și, totodată, „Alesul unui Neam”, prin care DUMNEZEU se „Arăta” în Lume și Lumea putea să „Vadă” Cele DIVINE.

Se povestește că aceste ținuturi au fost un „Loc al Pustnicilor-eremiților” încă din „moși-strămoși”, din vremuri ancestrale. Creștinismul s-a „altoit” pe această „Rădăcină Veche” și a „Odrăslit” un „Soi-Specific”, prin care „Duhul Pământului s-a Unit cu DUHUL SFÂNT Creștin” și a „ÎNTRUPAT pe HRISTOS” în „Ieslea Carpatină”, între „păstorii Traco-Daci și Daco-Romani”.

Au existat permanent „Pustnici și Călugări” care, totodată, se deosebeau de alții prin „specificul lor de ICONARI”. Nu atât în sensul că erau pictori de Icoane, ci în „modul” lor de Viață. Se vorbește de o „tradiție” că în acest Loc a fost „ultimul urmaș” al ultimului „Preot al Dacilor”, după cucerirea de către Romanii lui Traian. Acesta s-a „ascuns” în Munți sub „Chipul unui Iconar-Purtător de Icoană”. Mulți dintre Ostașii Romani erau deja Creștini și ocroteau pe toți cei care se arătau Creștini. Se zice, astfel, că Marele Preot a venit aici cu o „ICOANĂ”, ce reprezenta pe „Fecioara cu Pruncul HRISTIC în Brațe”. Trădat, l-au găsit, dar, când au vrut să-l omoare, o minune, un „Foc” a ieșit din ICOANĂ și Ostașii au orbit, scăpând astfel. Mai mult, s-a „imprimat” pe Stânca locului Chipul ICOANEI. Și, de aici, s-a format un „Ritual special al ICOANEI”, ce a rămas veacuri de-a rândul Specificul Pustnicilor de aici.

Se știe, din relatările istorice, că Dacii când mureau trebuiau să ia în Mână „Pământ”, fiind Credința că Sufletul nu-și va pierde

„Identitatea”, tocmai prin aceasta, ca o „păstrare” a unei Corporalități Nemuritoare. Unii fac analogia cu o „prefigurare” a Trupului Înviat Hristic. Cert este că Dacii aveau o Memorie ancestrală a unui Fapt Tainic, ce-i apropia de Creștinism.

Dacii aveau o „Religie proprie”, chiar dacă au adoptat și forme de ziși Zei. În sensul autohton, Zeul nu era un „idol”, ci o „Tainică Arătare îmbrăcată într-un TRUP tot de Taină” (ce era altceva decât corporalitatea materială).

Dacii deosebeau „TRUPUL de Taină” față de Corpul Sufletului-Spiritului. Ca o „metafizică” proprie, ei considerau pe Om ca Suflet și Corp și peste acestea „TRUPUL de Taină” Nevăzut. Ca Mistică, TRUPUL de Taină era o „Supraformă comună” și a Sufletului și a Corpului, în care se puteau oglindi deodată și Spiritul și corpul-materia, și, de asemenea, se „Uneau” într-un „SUPRACORP”, peste Suflet și Corp, ce se putea vedea doar de cei „aleși”.

Toată tradiția MOȘULUI vine de la ultimul Mag – Marele Preot urmaș al lui Zalmoxe care, se zice, că a fost dintre cei Trei Magi care au fost la Betleem-Iudeea, călăuziți de o Stea, și s-au ÎNCHINAT NAȘTERII FIULUI Lui DUMNEZEU ce S-a ÎNTRUPAT din FECIOARA-MAMĂ. Acesta Primise o „Năframă” de la însăși MAMA „PRUNCULUI Rege”, pe care era *imprimat CHIPUL ei cu PRUNCUL Rege în Brațe* [...] Și, așa, ICOANA zisă „nezugrăvită de mână” a devenit Taina unei Tradiții ce s-a întipărit tot mai mult.

Acest specific al „TRUPULUI” peste Suflet și Corp era nebăgat în seamă. Dar, Creștinismul, este bine primit tocmai prin această viziune a „TRUPULUI de Taină” în care Vine DIVINUL să Se „Arate” Lumii. Creștinismul este, astfel, o „Împlinire” tocmai a Tainicului CHIP ce de acum devine accesibil tuturor.

DIVINUL Se „Arată la Față”, iată marea Taină Creștină. DIVINUL nu se poate VEDEA decât în „TRUPUL de Taină”, de aceea HRISTOS nu este „Zeu încorporat”, ci este „DUMNEZEU ÎNTRUPAT”. TRUPUL este „DIVIN și Creație în Unire Suprafirească” ca „SUPRACORP” peste toate.

Așa, se zice că ICOANA a fost „primul pas” prin care a intrat Creștinismul în Dacia.

Când s-a auzit că „DUMNEZEU S-a ÎNTRUPAT” aceasta a fost o „confirmare” a „Credinței în TRUPUL de Taină” al DIVINULUI.

ICOANA, adusă de Mag, avea tocmai acest „TRUP de Taină”, prin care se ARĂTA adesea. Așa „ICOANA cea nezugrăvită de mână” a devenit „Sufletul” *Vieții acestui ținut Carpatin*.

**

Toți așteptau cu nerăbdare să se arate Moș-Pustnicul. Era obiceiul ca să se așeze pe un Scaun la intrarea Bisericii și lumea să treacă prin Fața lui și să-i Sărute ICOANA de TAINĂ ce o Purta în Brațe, și, care, era Amintirea ICOANEI Făcătoare de Minuni a Pustnicilor locului, unde se zice că a fost ultimul Preot-Mag al Dacilor, ce s-a creștinat. Se zice că toată Duhovnicia și Sfințenia *Pustnicului-Moș* este legată de TAINA acestei ICOANE. El face Zilnic un Anume RITUAL al ICOANEI și toată Viața sa este acest fapt. Toți Ucenicii apropiați ai Pustnicului făceau la fel. Fiecare trebuia să poarte la Piept o ICOANĂ cu MAICA DOMNULUI. Mai era un obicei din bătrâni, în aceste ținuturi, ca la Întâlnirea cu *Pustnicul-Moș* fiecare din Familie să-și aducă ICOANA Casei și să o Atingă de ICOANA de pe Pieptul Pustnicului ca să capete DUHUL Cel MARE. De aceea Pustnicul-Moș venea la Mănăstire de Rusalii, Pogorârea SF. DUH.

Așa, de dimineață de mult, la crăpatul Zorilor, toți trebuiau să fie în Biserică, unde un Sobor de Preoți Călugări săvârșeau mai întâi LITURGHIA Marelui Praznic al Rusaliilor, după care urma Vecernia specială cu Rugăciuni Anume către SF. DUH. La Liturghie Slujea și Moș-Pustnicul îmbrăcat în Veșminte Albe, Purtând de Gât ICOANA cu MAICA DOMNULUI ce-i acoperea tot Pieptul. Toți Credincioșii cu Icoanele Casei lor participau în genunchi la Dumnezeiasca Slujbă. Era ceva uimitor. Cântările din Biserică și Răspunsurile Preoților din ALTAR păreau cu adevărat UNIREA Cerului cu Pământul.

Bunicul sta în genunchi cu nepoțelul Aurel în brațe, care, la rândul său, ținea ca pe o Comoară de mare Preț ICOANA Casei. Bunicul plângea continuu tăcut, iar Aurel sta parcă răpit în DUHUL. Urmărea pe Pustnicul-Moș, din a cărui ICOANĂ strălucea cu adevărat „Ceva de TAINĂ”. Auzise, de la un Călugăr din Mănăstire, că Moș-Pustnicul are de fapt ICOANA Crescută din Pieptul său și în afară se arată ca o ICOANĂ obișnuită, dar ea este însăși TAINA Sufletului lui. Se spune că doar atunci poți fi „Ucenicul Pustnicului”, când și din Pieptul tău va începe să „Crească ICOANA”. Așa de mult l-a impresionat aceasta, încât în Inimă a început să-i apară o Bucurie și totodată o frică... Călugărul respectiv spunea că Inima ta trebuie să fie „Pământul” din care să Crească apoi ICOANA-Pomul VIEȚII. *Pustnicul-Moș* avea din plin Crescută ICOANA POMULUI VIEȚII, din care acum curg „Roadele”, ce pot fi folosite și de ceilalți.

Glasul *Pustnicului-Moș* parcă ieșea prin „Glasul de TAINĂ al ICOANEI”. Era lin și mângâietor și totodată „FOC de DUH arzător”. Aurel simțea acest „FOC de DUH” și se temea. Auzise pe o bătrânică de afară că, în Ziua de Rusalii, mulți cad bolnavi, sau că cei bolnavi se tămăduiesc tocmai prin „FOCUL DUHULUI”. DUHUL Cel SFÂNT descoperă cele ascunse și cei răi și blestemați sunt dați pe față...

Mulți se ÎMPĂRTĂȘESC de Rusalii, pregătindu-se cu Post, mai ales cei bolnavi. Aurel se spovedise la Duhovnicul Mănăstirii și primise dezlegare să se ÎMPĂRTĂȘEASCĂ. Mai auzise tot de la Călugărul cu ICOANA că, prin ÎMPĂRTĂȘIRE, la cei curați cu Sufletul, li se „Seamănă în Inimă” tocmai „SĂMÂNȚA” din care va Crește TAINA ICOANEI, care la mulți *stă nevăzută*, dar la unii se Arată pe Pieptul lor.

Tot acest tumult de fapte și învățături îl copleșeau pe Aurel, de nu mai știa bine ce face; se lăsa pur și simplu dus ca de un val.

În timpul Împărtășirii, un oarecare, chiar înaintea lui, deodată cade jos ca mort... Moș-Pustnicul deodată apare și zice:

– *De ce ai îndrăznit să te apropii murdar și cu păcate grele de „SÂNGELE Lui HRISTOS”? Preamilostivirea PREASFÂNTULUI*

DUH al Cărui Praznic este astăzi îți mai îngăduie timp de curățire... Să nu se apropie nimeni de „TRUPUL Lui HRISTOS” până nu se curățește de păcatele sale... că în loc de VIAȚĂ va primi „osânda morții”...

Și respectivul se ridică buimăcit de jos și, rușinat, se ascunse în mulțime.

Urma el, Aurel, să se Împărtășească. Ochii Pustnicului se opriră și asupra lui. O Bucurie și o teamă îl copleși... Plecă ușor capul, dar cu privirea ațintită asupra Pustnicului care sta serios și tăcut... Păru că se adâncește în Ochii Pustnicului, dar se pomeni că se uită la ICOANA de pe Pieptul său, care iradia ceva deosebit... Când luă SF. ÎMPĂRTĂȘANIE se sufocă puțin, dar un Zâmbet ușor al Pustnicului îl trezi...

Urmă Vecernia cu Moliftele Cele Mari. Toată mulțimea și pe afară sta în genunchi cu Icoanele lor la Piept. DUHUL Cel PREASFÂNT COBORA ca și peste SF. Apostoli și se oprea în ICOANELE Fiecăruia. Unii se lăudau că au văzut „LIMBI de FOC de DUH care intrau în ICOANELE lor”... Toți însă erau încredințați că SF. DUH își lăsa în ICOANELE lor o „LIMBĂ de FOC de DUH” și așa ICOANELE deveneau „PURTĂTOARE de DUH de VIAȚĂ”. Și aceasta se întâmpla îndeosebi când însuși Moș-Pustnicul Citea una dintre Marile Molifte.

În Aurel deodată începu o „fierbere” necunoscută până atunci... Se deosebeau în el „două Lumi” contrare... Simți o răbufnire ciudată de a ieși din Biserică și de a fugi ca un nebun, aruncând cu furie ICOANA din Brațe... Se îngrozi de el însuși... Strânse ICOANA tare la Piept.

– *Nu te voi lăsa niciodată ICOANĂ de la Pieptul meu! Te voi Purta la Gât, ziua și noaptea, chiar de mă vei „arde”, până se va face „gaură”, până să-mi străpungă Inima, până voi muri.. „JUR” aceasta și nu-mi voi călca făgăduința!*

Aurel se trezi parcă „altul”... Nu mai era firavul nepoțel al Bunicului... Pornea la o „Luptă pe Viață și pe moarte”... De acum știa ce vroia, știa că nimic nu-l va mai întoarce înapoi...

La terminarea slujbei toți păreau ca „beți de DUH”...după cum spune Scriptura...

De acum urma încă un mare eveniment, care era de fapt „Așteptarea de TAINĂ”, momentul când Fiecare trecea prin Fața Moș-Pustnicului și săruta ICOANA din Brațele sale.

Slujbele lungi, întârzierea lor datorită mulțimii, obosiră pe majoritatea, dar toți făceau ultimul efort, unii târându-se pur și simplu.

Moș-Pustnicul trebuia să iasă din ALTAR cu ICOANA sa în Brațe și să se așeze pe Scaunul pregătit, chiar la intrare. Mulțimea începu să se îngămădească, dar un Călugăr făcea cu severitate ordine... Trebuia fiecare cu răbdare să treacă prin Fața Pustnicului, să sărute ICOANA și să-și spună în câteva cuvinte „păsul și suferința”...

Aurel se postă chiar lângă Călugăr care, peste așteptări, nu-l alungă, chiar îi zise să-l ajute... Un semn deosebit pentru el... Putea urmări totul și putea sta direct în Fața Pustnicului...

Până la arătarea Pustnicului Monahul începu să povestească mulțimii despre unul care după moarte se duse în iad cu ICOANA la Gât.

„Un Pământeau după moarte este adus în iad, dar acesta, deosebit de alții, poartă o ICOANĂ la Gât, care, miraculos, nu se poate lua.

Portarul iadului încearcă să i-o smulgă, dar nu reușește.

Este trimis de urgență un demon la scaunul luciferic.

– „A venit unul cu idolul la piept... Ce facem?...”

– Ce idol, întunecatule, nu înțeleg?

– Idolul...idolul...și cu spasme încearcă să pronunțe un nume ce parcă îi face rău.

– Spune odată, că te pedepsesc urât!

– Unul cu ICOANA la piept... și la pronunțarea aceasta se cutremură tot. Ce facem?

– Smulgeți-o!

– Nu putem...

– Să fie adus aici”.

Și cu o droaie de demoni, Sufletul Pământeaului este adus în fața scaunului luciferic. Este un Bărbat trecut de cincizeci de ani, înalt și volutiv. Are Ochii plânși și o mare părere de rău pe față. La Piept poartă o ICOANĂ cu MAICA DOMNULUI cu Pruncul HRISTIC în Brațe.

– De ce porți „idolul” la Piept înrăitule! Nu știi că Sinoadele voastre v-au interzis?

– ICOANA nu este idol, ci ÎNTRUPARE. DUMNEZEU Se ARATĂ Lumii în Chip ce se poate Vedea.

– Vă închinați la lemne și vopsele?

– Materia Corpului, dacă ÎNFĂȚIȘEAZĂ CHIPUL Lui DUMNEZEU, aceasta se face „Părtașă la HAR” și Punte Văzută a Celor NEVĂZUTE. În Vechiul Testament se interzicea „Înfățișarea”, pentru că nu Se ÎNTRUPASE HRISTOS și nu-i știa nimeni CHIPUL. După ÎNTRUPAREA SA CHIPUL Său Văzut poate fi ICOANĂ fără să fie idol. Așa, ICOANA este TRUPUL VĂZUT al CHIPULUI NEVĂZUT. Și TRUPUL ce Înfățișează CHIPUL se face Părtaș la CHIP și așa devine VIU ICONIC, adică „VIU prin CHIP”. Idolul este „chip confundat cu însăși materia sa”.

– Ne înveți pe noi, mișerabile! Dați-i o sută de lovituri peste gură. Și demonii execută porunca luciferică.

– Acum dă jos „idolul” de la Piept și te scutim o vreme de la toate muncile.

– Eu, răspunde Sufletul curgându-i sânge din gură, după loviturile primite, mereu mă Rugam la ICOANA MAICII DOMNULUI, deși adesea cădeam în păcate grele...Odată mi s-a Arătat chiar în Realitate muștrându-mă pentru cele ce fac. Atunci am Rugat-o să mă ajute ca, chiar de voi ajunge în iad, să nu mă despart de ICOANA Sa, ce o port la Gât de Copil. Străbunicul meu, Preot, a lăsat din neam în neam această ICOANĂ cu MAICA DOMNULUI, ca să o poarte primul Băiat ce se va Naște. Mie mi-a revenit acest DAR de Preț, pe care nu l-am meritat... Iată că ajuns în iad pentru păcatele mele, Făgăduința MAICII DOMNULUI rămâne. Odată am mers la un Pustnic și i-am spus de aceasta, la care mi-a răspuns: – „Mare DAR ai primit! Vei face și în iad, un „colț de Rai”. Este Taina păcătoșilor, a celor ce nu deznădăjduiesc și nu uită

totuși IUBIREA Lui DUMNEZEU. Și eu mă Rog MAICII DOMNULUI să am ICOANA Sa la Pieptul meu, chiar dacă ajung în iad”.

– Vă arătăm noi ce „Rai” o să faceți în iad...Și poruncește să-i pună pe Piept „foc direct din scaunul luciferic”, foc de care se ard și demonii...Dar miraculos, „focul de iad” parcă se topește de ICOANĂ, la care demonii rămân neputincioși...

– Puneți atunci negreala cea mai de jos. Și, la fel, nu are nici un efect, parcă Strălucește și mai tare CHIPUL ICOANEI.

– Băgați-l la „beci” și vom vedea ce este de făcut. Becul este un fel de închisoare de iad, unde ca într-o carceră te chinuiești permanent.

După o vreme este adus iarăși la judecată.

– Tu singur poți da ICOANA...idolul jos de la Piept...

– Cum?

– Batjocorește-o, scuip-o, murdărește-o cu spurcăciunile tale...

– Asta nu o fac. Sunt un păcătos vrednic de iad, dar mai păstrez o frântură de Iubire față de DUMNEZEU. De aceea și aici în iad, mă voi ÎNCHINA și mă voi Ruga.

– Mișerabile, crezi că aici îți mai faci de cap? Vi s-a urcat libertatea... Siliți-l ca să murdărească „idolul”, cu orice chip!

Și încep cele mai sofisticate metode de a-l face să batjocorească ICOANA. Îl taie în bucăți, îl amestecă într-un ceaun cu murdării, îi iau murdăriile și i le aruncă pe ICOANĂ, îi scot limba ca să lingă spurcăciunile, îl silesc să-i curgă scuipatul pe ICOANĂ, îi dau foc, îl înecă în funingine, fac totul doar, doar, nu se va mai vedea ICOANA... Și nu reușesc. De fiecare dată CHIPUL ICOANEI tot mai vizibil se arată. Neputincioși, demonii se opresc și se tot sfātuiesc, dar nu mai găsesc nici o soluție.

– Deocamdată, zise lucifer, îl ținem izolat, să nu fie văzut de nimeni, până la urmă îi dăm noi de hac...

Și astfel este dus undeva retras, unde cu adevărat se împlinește ce i-a spus Pustnicul, un „colț de Rai în iad”. Nădăduiește că va veni și un timp când va fi scos din iad, tocmai pentru că se poate „Ruga în iad”. În iad se zice că nu te mai poți Ruga...El, cu ICOANA la Piept, se poate Ruga. Pe Pământ, el Zilnic

aprindea Candela la ICOANĂ și cu toate păcatele sale, se Închina și își cerea iertare. Iată că aceste Rugăciuni dau Rod acum. ICOANA este „Raiul ce nu se poate distruge nici de iad”.

Apăru și Moș-Pustnicul. Parcă acum era mai înalt și mai impunător. Zâmbea ușor, cu o Blândețe cu adevărat de PĂRINTE... Era slab și ușor adus de spate, albit de vreme, îmbătrânit, dar păstra o Privire VIE și tinerească...Fiind și Praznicul COBORĂRII SF. DUH, parcă SF. DUH sta din Plin peste el și mai ales STRĂLUCEA din ICOANA din Brațele sale.

Moș-Pustnicul se așeză în Scaun și închise Ochii și mulțimea se perinda prin Fața lui. Când Săruta ICOANA de pe Pieptul Pustnicului, își spunea „nevoia”...

– Am pe Mama pe moarte și mă blestemă...

Și Răspunsul Pustnicului:

– Dacă nu te împaci cu Nevasta, în blestem greu vei cădea...

Altul:

– Copilul meu nu vorbește, nu merge...

– O, câți Prunci nevinovați a omorât în pântece soția ta...

La unii nu le dă nici un răspuns, dar toți cred că tot ce doresc li se va împlini...

Pe unul dintr-o dată Pustnicul îl opri să Sărute ICOANA.

– Ucigașule și îndrăcitule, nu te apropia...zilele îți sunt și fie numărate...

– Nu mi se mărită fata și băiatul, li s-au făcut farmece și vrăji.... zise altcineva.

– Opriți păcatul desfrâului și faceți Pomeni Morților Neamului Vostru, să se dezlege moștenirea rea...

Și Aurel auzii cu îngrozire toate „suferințele lumii”, ce se „lăsau” la picioarele Pustnicului și în Fața ICOANEI DUMNEZEIEȘTI, din care ieșea PUTEREA cea Alinătoare și tămăduitoare.

Și spre sfârșit se apropie și el să Sărute ICOANA și să-și spună „păsul”... De abia se mai ținea pe picioare de oboseală. Bunicul o luă înainte cu un plâns zgomotos...

– *Moș-Avva, să se Împlinească ce nu am putut eu împlini*”...Când veni rândul lui, parcă amuți... Dădu drumul la un oftat adânc, ca după un drum greu și istovitor... Pustnicul deschise Ochii, dar îi închise imediat... Aurel aștepta mai mult...

– **Moș-Avva, iată încă un Fiu al tău...**

Și căzu în genunchi și luă în brațe ICOANA Pustnicului... Cei din jur se îngroziră de îndrăznirea tânărului... Dar Pustnicul îl Privi lung și-i puse Mâna pe Cap...și iar închise Ochii... Aurel Sărută ICOANA și Mâna Pustnicului. Un Plâns de o BUCURIE Cerească îl cuprinse... Ingenunche din nou și cuprinse cu Brațele sale mici și ICOANA și pe Pustnic...

– *Hai Copile, termină...* îl apostrofă Monahul ce sta de pază.

Aurel cu greu se desprinse din Gestul său...

– *Moș-Avva, dă-mi BINECUVÂNTAREA să-mi Aleg Viața Monabicească...* Pustnicul deschise iar Ochii și-l pătrunse cu o încruntare severă... și iar închise Ochii...

În sfârșit se termină mulțimea. Aurel așteptă, ca să ia precis „îngăduința” de intrare în Mănăstire. Dacă însuși Moș-Pustnicul îl primea, era sigur de reușită.

– *Copile, zise Monahul de pază, va trebui să vorbești cu Părintele Stareț... nu-l mai supăra pe Moș-Avva...*

Intrarea în Mănăstire

Avva Starețul era și el foarte bătrân și cam bolnav și nu primea pe nimeni străin. Dar la dorința susținută a lui Aurel de a rămâne în Mănăstire, făcu o excepție. În Mănăstire se primeau tineri cu greu, considerând că nu au „capacitatea” întreagă de a hotărî această alegere, față de care trebuia o discernere serioasă.

Mănăstirea din Munți nu este prea mare; avea cândva peste o sută de Călugări; astăzi are cam pe jumătate. Sunt perioade când se mărește numărul sau când scade. Cei vârstnici trec la Cele Veșnice și înlocuitorii vin pe rând. Dintre ei unii nu rămân, ci pleacă după un scurt timp.

Aurel este condus de un Părinte la Precuviosul, cum îi zic toți Părintelui Stareț. E unul dintre cei mai buni, mai gospodari și totodată Duhovnicește Stareț din ultima vreme.

De la prima vedere, Precuviosul îi zise:

– Fiule, ești încă un Copil. Noi primim în Mănăstire la vârsta matură, când este mintea întreagă...Facem și excepții...Eu însumi am intrat în Mănăstire la doisprezece ani, dar aveam aici pe unchiul meu Călugăr încercat, ce m-a luat pe seama sa...Pe tine cine să te ia pe garanție?...

– Precuvioase, vă rog, luați-mă D-voastră!...

Toți din jur râseră de „copilăria” lui Aurel...

– Îmi ceri prea mult Fiule. Cine știe ce „viperă” voi crește...Au fost și astfel de cazuri. Duhovnicul meu, Avva Nil, a luat pe răspunderea sa un tânăr dintr-o familie săracă. Nu după mult timp a fugit și a devenit un criminal; a murit în pușcărie ca un îndrăcit... Avva Nil toată Viața se căia: – *DOAMNE, l-ai trimis la mine să-l ajut și eu nevrednicul n-am făcut totul, sau a fost o ispită de la vrăjmașul ca să mă facă părtaș cu răul...*Până la moarte Avva Nil a plâns neîmpăcat... Așa Fiule, cine știe ce zace în tine...Te văd și mai firav... Mai bine mergi acasă și mai așteaptă, să îmi plini vârsta...

– Precuvioase, nu mă lepădați!... Și un plâns deznădăjduit îi răbufni din Piept...

În acest timp, ca o minune, intră tocmai Moș-Pustnicul, ce vroia să-și ia rămas bun, înainte de reîntoarcerea în Pustie.

– Moș-Avva, ce să fac cu acest Copil?...încercă o scăpare Precuviosul.

– Îl recunosc, e cel care m-a luat în Brațe cu ICOANĂ cu tot, ieri... Are ceva Inimă băiatul... Primiți-l!... Fiule, curaj! Unde îți este ICOANA?...

– Este la Bunicul ce mă așteaptă afară.

– Îți dau eu o NOUĂ ICOANĂ, pe care s-o porți de acum, până va prinde rădăcini în Inimă... Și Moș-Pustnicul scoase din sân o ICOANĂ pe o bucată de lemn, care era mai mult săpată decât pictată.

– Este o ICOANĂ zugrăvită de mine în Pustie și nu știam *cui s-o dau...* se pare că era pentru tine...

Aurel o primi ca pe o „COMOARĂ de mult Preț”, o Sărută, precum făcu și cu Mâna Pustnicului, și apoi o strânse la Piept...

– *Avva al Meu, de-acuma pe Vecie,
Tu și ICOANA veți fi Sufletul meu
Care acum s-a Renăscut din UNIRE, Cer și Pământ!...*

– Ia te uită, Copilașul este poet!... se miră Starețul. Bine Fiule, așa a vrut DUMNEZEU, așa să fie. Părinte Varsanufie, ia-l sub ascultare și fii atent la tot ce face...

Din prag, Aurel mai întoarse Capul către Moș-Pustnicul.

– Moș-Avva, când te voi mai Întâlni?...

– Când va **prinde Rădăcini ICOANA în Inima ta**...atunci vom mai sta de vorbă...

Afară Bunicul îl aștepta plângând. Aurel se aruncă în Brațele lui...

– Bunicule, de acum sunt al Mănăstirii!... N-am să te uit în Vecil!...

Bunicul deschise Ochii mari și deodată se lăsă jos în genunchi... Sufală încă o dată adânc și Sufletul său Zbură din trup, ca după o „împlinire”...

– Bunicule!, se înfricoșă Aurel...

Câțiva oameni se strânseseră în jur, veniră și niște Călugări.

– A murit, săracul, a fost slab cu Inima...DUMNEZEU să-l ierte!...

Aurel buimăcit, nu mai știa pe ce lume este... Părintele Varsanufie îl duse într-o Încăpere și câteva Zile a stat ca în comă... I se spuse că Bunicul a fost înmormântat în Cimitirul Săracilor din Mănăstire. O, ce Față veselă și luminoasă avea... toți se mirau...

Viața de Mănăstire

Fratele Aurel, după noul nume, era Ucenicul de Ascultare al Părintelui Varsanufie, unul dintre Călugării și Preoții cei mai Duhovnicești ai Mănăstirii. Trebuia zilnic să facă în câteva Chilii curățenie și să-l ajute pe Părintele Paracliser, un Călugăr tăcut și blând.

Părintele Varsanufie era foarte ocupat cu Slujbele Zilnice; în plus ajuta pe Părintele Stareț, care sta mai mult la Chilie. Părintele Stareț, deși bolnav, nu lipsea de la Biserică. Intra în Altar și sta cu sfințenie la toate Slujbele de Zi și de Noapte, cu o răbdare de mucenic. Regula strictă de a nu lipsi de la Biserică, a fost virtutea de căpetenie a Preacuviosului.

„DOAMNE, te Rog, repeta el adesea, *ajută-mă ca până la ultima suflare să fiu la Biserica ta, în care Ție m-am ÎNCHINAT din Copilărie. Dacă n-ar fi fost Biserica Ta, Sufletul meu nu te-ar fi ÎNTĂLNIT. Tot ce am trăit Duhovnicește a fost din DARURILE Bisericii tale și în Biserica Ta le-am primit... Și mereu repeta tuturor din Mănăstire: Fraților, țineți-vă de Biserică, și așa Sufletul vostru va fi VIU*”.

Aurel își însuși astfel *prima treaptă* a Vieții de Mănăstire, Biserica. El își alegea un loc către ușă, mai ferit, după o strană, unde pur și simplu se ascundea.

De la Biserică mergea repede la Chilia sa, o mică încăpere, ce a fost mai înainte o cămară. Nu avea decât un pat, o fridă în care erau câteva ICOANE, și un scaunel mic și jos, pentru Rugăciunea Liniștitoare Isihastă.

Viața sa de Mănăstire luase cu adevărat CHIPUL ICOANEI, de care Vorbea Moș-Pustnicul. În Mănăstire, se zice că spunea el, „*Viața este însăși Trăirea VIEȚII CHIPULUI ICOANEI*”.

Cu Părintele Varsanufie se întâlnea seara, mai mult fugitiv, că săracu era așa de hărțuit, de nu mai avea timp nici să mănânce...Îl sfătuia însă mereu, să fie cu precauție în toate, cu „dreaptă socoteală”, atât la cele ale trupului, cât și ale Sufletului.

– Fiule, nu te urca direct pe acoperiș, că poți aluneca și muri... Ia-o încet, treaptă cu treaptă și ai răbdare să „*Primești la timpul potrivit ce-ți este de folos*”. Zic Sfinții. Părinți că „*cei falși râvnitori, nu vor ajunge niciodată unde aleargă. În lume, patimile fac din oameni niște nebuni și în Mănăstire râvnirile Duhovnicești fac de asemeni niște nebuni pentru HRISTOS sau niște „înșelați ai diavolului*”. În Mănăstire tot secretul este să fii Ucenic, adică să *Primești cu toată Ascultarea* totul și să Înveți din aceasta totul. Așa Fiule, fii **Ucenicul tuturor** și vei „Crește în Pământ Bun Soi de

Roadă Bună”. *Cantă TAINA meren. TAINA care fuge de tine cu cât alergi mai tare după ea și care ți se ARATĂ doar când este „Plinirea Vremii”.*

Părintele Varsanufie îi dădu și Cărți. Patericul, o Culegere Filocalică scrisă de un Părinte de la Muntele Athos. Ce-l miră pe Aurel, fu insistența Părintelui Varsanufie ca el să învețe Limba Greacă, pe care și el o știa din cei câțiva ani de ședere la Muntele Athos. Mulți din Mănăstire au fost la Muntele Athos, ce se considera „Patria Monahismului Ortodox Creștin”. Se zice că de aici izvorăște DUHUL Monahicesc, ce va dăinui până la sfârșitul Veacurilor. Dar Viața Monahicească are în fiecare „Regiune și Țară” un „specific” al ei. Așa în *Carpații noștri*, specificul este al „Tradiției locale Dacice”, cu reminiscențe primordiale, traduse prin ICONICUL cultivat de Duhovnicia *Pustnicilor-Păstrătorii* acestuia. Sinaiții, primii Călugări ai Sf. Antonie cel Mare și Pahomie, aveau un „*Ascetism maxim al Trupului*”; Athoniții sunt „*contemplativi Minții*”; Rușii sunt ai „*Simțirii Inimii*” cu precădere; Carpatinii au caracterul propriu de un Tainic „*COMUN, de Suflet și Trup, de Cer și Pământ, de DIVIN și Creație*”, tocmai *Taina ICOANEI ÎNTRUPĂRII HRISTICE*.

– Așa Fiule, îl avertiza Avva Varsanufie, să *deosebești* aceste *specificuri* și să nu le încurci când vei auzi de ele și nici să le amesteci. Mulți se poticnesc în acestea și fac greșeli distrugătoare.

Timpul trece astfel pe neobservate și parcă mai rapid. Primul An a fost mai mult o aclimatizare, dar începând cu al doilea An, se fac niște *conturări* tot mai accentuate.

Dar Aurel așa de mult se integrase atmosferei de Mănăstire, încât pentru el devenise „CASA” sa. Toți păreau Frați și Părinți din fire. În acest timp, crescui și ca statură și se simțea chiar în sine mai matur.

Preocuparea sa era însă Trăirea Duhovnicească.

Biserica era „Locul” unde face toate *experiențele* sale proprii. Slujbele lungi, șederea îndelungată, îi dădeau prilej și îngăduință în a pune în Practică cele Învățate și auzite. Zbaterile sale de fiecare dată găseau *rezolvarea* și devenise o „plăcere” șederea cât mai mult în Biserică, unde tot complexul vieții lui se desfășura nestingherit.

Descoperii un fapt esențial: „Să stai în a sta”. Citise că trebuie să te silești să bagi Minte în Cămara Inimii cu Rugăciune, ca să faci unele meditații tot de Minte...ICONICUL Pustnicului îi descoperi o *altă modalitate*, un alt „LOC”, „nu în tine și nici cu tine”, ci „Dincolo de tine și cu acel Dincolo”. Stare de ICOANĂ înseamnă „a sta în Închinare Sfântă”, dar nu cu Minte sau Simțirea, sau cu tine însuși, ci cu „Însuși Statul-de-Închinare”. Tu să Intri în „Statul-de-Închinare”, să iei „Forma” acestuia, ca Apa într-un Vas și prin acesta Apa *nu se amestecă* în Substanța Vasului, dar devine Una cu „Forma” Vasului. „*A-sta-în-forma-de-a-sta-de-Închinare*”. Minte, Simțirea și toată Ființa ta rămân ce sunt, dar iau „*Forma ICONICĂ de Închinare*” și stau în ea, și orice mișcare a lor trece în Formă și „*Forma-de-a-sta*” rămâne dincolo de mișcare și nemișcare.

La slujbele lungi, nu mai poți sta atent cu Minte și nici cu Simțirea; acestea obosite devin agitate și haotice. Dacă intri însă în „*Forma-de-Închinare-statică*”, toate se liniștesc și se odihnesc. Atenția să nu fie pe tine (pe Minte sau Simțirea ta), ci pe însăși „*Statul-de-a-sta-în-statul-de-Închinare*”. Toate celelalte lasă-le să curgă și de sunt exterioare nu vor putea intra în tine și de vor intra, vor lua și ele „*Forma-de-a-sta-în-Închinare*”. Paradoxal, această „*Suprafixitate*” nu se contrariază nici cu mișcarea, nici cu nemișcarea. Aurel nu știa în ce fel să formuleze descoperirea sa. „VIUL” Tainic al „Statului ICONIC de Închinare”, deveni trăirea sa continuă. „A sta ca în ICOANĂ”, vasăzică este tot secretul. Nu cumva acest fapt este tocmai afirmația Moș-Pustnicului, de „*a prinde Rădăcini ICOANA în Inimă*” și așa să înceapă să Crească?... Viața noastră este în „Mișcarea neconținută a Inimii” și deci tocmai aici trebuie băgat „CHIPUL ICONIC”, ca de aici apoi să „Crească Pomul” cu Roadele sale. Au dreptate deci Filocalicii, care susțin *Rugăciunea în Inimă*, numai că în „specificul” Moș-Pustnicului, nu Inima se face „Locul și Forma” Rugăciunii și Închinării, ci „însuși ICONICUL-de-Închinare se face Formă și Loc ICONIC de Rugăciune”, ca un fel de „INIMĂ de DUH”, ce se face „Vasul Inimii obișnuite”.

Aurel ar fi vrut ca Părintele Varsanufie să-l lămurească mai amănunțit asupra acestor probleme, dar chiar l-a respins.

– Fiule, eu niciodată nu am făcut „filosofie” pe teme de Duhovnicie... ce faci tu este periculos. Eu am „Ascultat” de Duhovnicul meu și am făcut ce mi-a spus el cu sfințenie, fără alte comentarii. Tu ai o înclinație spre complicații ce nu duc la bine... Ai grijă...

– Dar Avva, citește în Filocalie și ai să vezi că Sfinții Părinți tocmai aceasta căutau, Taina Duhovnicească, fără ca aceasta să fie o „desființare” a Tainei, care rămâne fără sfârșit...

Și Avva Varsanufie îl lăsa mai bine în pace, iar Aurel rămânea cu frământările lui nepotolite.

În Biserică Aurel vedea de acum totul prin „Ochii ICOANEI”. Sfinții pictați pe pereți, Icoanele din Biserică, toate aveau „VIUL ICONIC”, ce însemna tocmai „Starea-de-a-sta-în-statul-de-Închinare-ICONICĂ”.

– Ce fel de limbă mai e și aceasta, îl apostrofa Avva Varsanufie?

– Nu știu cum să zic altfel Avva... „DUHUL” de care vorbesc Sfinții Filocalici este „Numirea Duhovnicească”, dar eu doresc să „numesc” și „Starea de DUH”...

– Fiule, cine vrea prea mult pierde și ce are...

Când sta în Biserică, adesea se lăsa fără voie în valul gândurilor, dar simțea de fiecare dată cum „Sfântul de pe peretele apropiat” îl străpungea cu „Statul-Iconic”... Așa de dragi îi deveniseră Sfinții de pe pereți, care stăteau aparent „Înțepeniți”, dar în fond conțineau „VIUL ICONIC în cel mai aprins DUH”.

ICOANA MAICII DOMNULUI cu PRUNCUL DUMNEZEIESC în Brațe avea acum cu adevărat Taina în deschidere... MAICA DOMNULUI pe jumătate cu Îndurerarea lumii și cu altă jumătate cu BUCURIA DIVINĂ, „Sta ICONIC în Închinare” față de PRUNCUL HRISTIC, care de asemenea „Sta în Închinare” față de Preacurata Sa MAMĂ și din această UNIRE de „ICONIC de ÎNCHINARE” iese un VIU tăcut și puternic de DUH.

Aurel înțelegea că și el trebuie să facă la fel. Avva Varsanufie îi zice „Starea în Duh”, el mai pe limbaj obișnuit și mai puțin duhovnicesc, îi zice „Starea-în-Starea-de-închinare”.

Aurel trăia clipe de exaltare, ce-l cam îngrijora pe Avva Varsanufie, care știa că „focul de paie” al tinerilor este „distrugător”.

– Fiule, ai început să mă îngrijorezi... Trebuie să treci la niște ascultări corporale mai grele, să-ți potolești o leacă „fumurile” zis duhovnicești... Sfinții Părinți probează Duhovnicia cu „truda corpului” și dacă mai rămâne, înseamnă că este cu adevărat. Vei trece un timp la Bucătărie, unde să slujești Părinților și Fraților. Nu ai voie să mănânci decât un fel de mâncare, într-o zi doar Ciorba și în altă Zi doar felul doi... Cei de la Bucătărie, pentru că au treabă permanent, rar pot veni la Biserică, încât Rugăciunea ta va fi „lucrând”. Să vedem ce „Stat-ICONIC” o să mai ai...

Și Aurel aproape o lună sluji ca ajutor de Bucătar. Părintele Varsanufie vorbi cu Bucătarul, un Călugăr serios dar cam arțăgos, ca să se poarte cât mai aspru cu Aurel... Și Aurel chiar din prima Zi, primi o „chelfâneală” zdravănă, de-l puse pe gânduri... Bucătarul avea pretenția să se miște repede, să facă mai multe lucruri deodată, să fie cu ochii în toate părțile... Îl amenința chiar cu pedeapsa... Seara nu mai era bun de nimic, cădea frânt. A încercat să mai meargă Noaptea la Biserică, dar a adormit și l-au mai apucat și niște dureri în spate... Vroia totuși să arate că „Starea-ICONICĂ” este cu adevărat, indiferent de mișcare... ICOANA Pustnicului o avea la Piept și adesea o apăsa cu mâna... fapt ce parcă îi da putere...

– Ce tot te ții de piept mă!, observă Bucătarul. Ai vreun betșug?

Aurel nu vroia să știe și alții de ICOANĂ.

În timp ce spăla vasele și un abur de apă caldă îl învăluia, Taina ICOANEI i se dezvăluia și în noua lui situație... „Starea-ICONICĂ” trebuie s-o ai „peste tine și peste tot ce faci”... Nu te amesteca pe tine și cele ce faci cu „Starea-ICONICĂ”, dar „Îmbracă-le” pe toate cu această „Suprastare-ICONICĂ”. Toate să rămână ceea ce sunt, să se miște sau să stea, să ia diferitele lor forme, tu „peste acestea” dă-le „Starea-ICONICĂ”. Chiar de este ceva ce te supără și ți se pare că este rău, „Îmbracă-le în Starea-ICONICĂ” și paradoxal, toate rămân ele însele și totodată trec în „Supraforma-Iconică”, în care se „depășesc și se odihnesc”. Se pare că lucrurile nu se distrug, pentru că

este această „Taină de Stare-Supraformă-ICONICĂ”, ce ține „Memorialul Permanentizării”. Când faci o mișcare, ai tendința să te „consumi în aceasta”, ce dă oboseala și uitarea. Tu să faci mișcarea, dar să nu stai în „mișcarea mișcării”, ci să o lași să se facă, iar tu *să te menții* în „Starea ICONICĂ dincolo de acestea”.

Să „Stai fără să te miști tu în mișcare, ci să se miște mișcarea pe care tu o faci sau se face! Iată Taina!

Și Aurel se silea să pună în Practică noua sa descoperire. Avva Varsanufie se miră de „pătrunderile” lui, dar nu-i plăcea exprimarea, ce părea cam „tehnicistă”...

– Fiule, în Duhovnicie nu se vorbește oricum, ci cu DUH de Taină, care îți dă Trăirea de Taină.

– Spune-mi Avva, cum să le numesc altfel...

– Fiule, ai o înclinare mai mult spre „filosofie”...

– Eu Avva, nu vreau vorbărie, ci Practică... Practica devine într-un fel o „Știință”, dar care să nu cadă în „*autocunoaștere prin propriile capacități*”, ci să „Primească de la DUHUL” această Cunoaștere.

– Se pare că generațiile care vin, vor fi din ce în ce mai complicate, tocmai pentru că „*amestecă și despart propria cunoaștere cu cea de DUH*”. Observ că *tineretul de astăzi este foarte complicat sufletește...*

Cu greu a trecut totuși și ascultarea de la Bucătărie. Într-un fel i-a făcut bine, că se simte mai vioi trupește. Acum înțelege de ce Sfinții Părinți indică în Mănăstire îmbinarea muncii trupești cu Nevoința Sufletului. De acum el însuși caută adesea câte o ascultare mai grea cu trupul, ca să fie în același pas cu Sufletul. Avva Varsanufie îi mări numărul de Metanii de la Chile. Tânărul ca și Bătrânul Monah, care nu mai face Metanii, pierde jumătate din Viața Duhovnicească. Sunt Bătrâni în Mănăstire care fac Metanii șezând, aplecând Corpul, sau care fac mii de Închinăciuni. Toți spun că le mențin tocmai „Vioiciunea” Duhovnicească.

Aurel tot mai mult se adâncește în Practica „Stării-ICONICE”. Și Stând și lucrând, este aceeași „Stare”. Avea însă mai multe nelămuriri... De la o vreme au început și niște „tulburări” neștiute

până acum. Avva Varsanufie spune că el mai bine se smerește... doar Moș-Pustnicul poate să-i dea răspunsurile adevărate.

– Lasă-mă să mă duc până la Moș-Pustnicul, Avva...

– Când te va „chema”, doar atunci vei ajunge la el...

Dar Aurel dorea neapărat o „întrevedere” cu Moș-Pustnicul.

Așa într-o Dimineață, scrise doar câteva rânduri Avvei Varsanufie și fugi de capul lui la Moș-Pustnicul. Nu știa drumul, dar avea încredințarea că îl va găsi... Avva Varsanufie, seara când se întoarse de la Biserica, primi vestea cu înfricoșare... Dacă se va rătăci și va muri printre stânci... poate vreun „duh rău” îndeosebi îl va pânde, să-l oprească de la Viața Duhovnicească... O, DOAMNE! ce necazuri îți produc Fiii... Trebuia să facă ceva... Luă hotărârea ca el însuși să pornească în urma lui, chiar acum Noaptea... DOAMNE, nu-l lăsa!... Vremea era puțin ploioasă și rece... unde va dormi bietul Aurel, dacă se rătăcește?... Oare aici se sfârșește totul?... Cine l-a pus pe el să-și asume răspunderea... trebuia dat la alt Duhovnic...

Câteva clipe de Pustnicie

De abia se crăpă de Ziuă și Avva Varsanufie ajunse la Peștera Pustnicului. Aurel nu sosise... O deznădejde neîmpăcată îl cuprinse și începu să plângă ca un copil... Moș-Pustnicul nu pricepea nimic, aștepta să-i vorbească...

– Aurel Copilul a fugit să te caute și se vede că s-a rătăcit sau a murit... DOAMNE, ce osândă pe Sufletul meu!... Și îi povesti totul despre Viața de Mănăstire a bietului Băiat...

– Nu te speria Varsanufie, tinerii fac totdeauna câte o boacănă... Să sperăm că va ieși cu bine... Copilul are niște ieșiri de moștenire, ce-l și ajută, dar și-l împiedică...

Nu peste mult timp apărui însă și Aurel, răvășit, zgâriat, dar Vesel și entuziasmat... Se repezi la Picioarele Pustnicului... și rămase ca nemișcat...

– Moș-Avva voi sta o Veșnicie în „Stare de Închinare”, la Picioarele tale!...

Avva Varsanufie oftă ușurat și Mulțumi Lui DUMNEZEU. Iubirea sa Duhovnicească iertă totul.

Pustnicul îl ridică.

– Fiule, ne pui la încurcături... Să nu mai faci lucruri necugetate...

– Iertați-mă!... De abia acum îmi simt greșeala din plin...

– Cum ai ajuns totuși? întrebă Avva Varsanufie...

– M-am întâlnit undeva cu un țăran ce mergea spre satul său... el mi-a explicat amănunțit...

– A fost MÂNA Lui DUMNEZEU cu adevărat!...

– Moș-Avva, se aruncă din nou Aurel la Picioarele Pustnicului, nu mă mai lepăda... că într-adevăr voi muri...

– Deocamdată Fiule, rămâi aici puțin timp și vei face ce trebuie în continuare... Avva Varsanufie, întoarce-te la Mănăstire și fii liniștit... Aurel știe drumul, nu mai este în pericol...

După amiază, Moș-Pustnicul veni la Aurel, ce sta în mica încăpere a Peșterii.

– Ce te doare, Fiule?...

– Avva Varsanufie s-a speriat de mine că fac prea multă „Mistică a ICOANEI”... Și eu am început să mă tem...

– În Mănăstire nu este voie să faci „Mistică”, ci să faci „Ascultare”. Mulți minimalizează „Taina Ascultării”, care este o „Trăire Duhovnicească” tot așa de adâncă.

– Eu, Moș-Avva, am încercat să le UNESC, ce înseamnă tocmai „Taina ICOANEI” de care vorbești și Sfinția ta... Pe majoritatea „Ascultarea îi consumă”, că se fac „una cu mișcarea” Ascultării, ce-i scoate din zisa Interiorizare - Adunare în Sine, ce ar fi Duhovnicia... Se tot vorbește de „*exterior* (trupesc) și „*Interior* (Sufletesc) și majoritatea fac „luptă” între cele două... Eu am căutat o modalitate, în care „*exteriorul și Interiorul*” să „nu fie în ele însele”, ci să treacă în ICONICUL „peste ele, dincolo și fără contrariere”...

– Și cum faci?...

– Taina ICOANEI ce mi-ai dat-o, mi-a descoperit într-o seară de Priveghere acest fapt... Încercam să stau atent, dar Mintea mi-era

obosită și Inima la fel... îmi venea să mă duc să mă culc... Dau cu mâna de ICOANA de la Piept și dintr-o dată mă cuprinsese un DUH de Liniște nemaîntâlnit... Am înțeles că DUHUL ICOANEI este să „Stai ca în ICOANĂ”, adică „Stare-de-Închinare”, dar nu cu Mintea și Simțirea, ci cu „însăși starea-de-Închinare”. Este a „Sta-în-a-sta-de-Închinare”. Așa, pentru mine „Starea-de-Stat-în-Închinare” a devenit însăși Rugăciunea și însuși DUHUL, de care vorbesc Filocalicii... Fac și Metanii și Închinăciuni, dar „Starea-de-stat-de-Închinare-ICONICĂ” este pentru mine Petrecerea permanentă, mai ales la Slujbele Bisericii și în Ascultările trupesti...

– Fiule, îmi amintești de ce mi s-a întâmplat și mie la Muntele Athos. Doream să Învăț „Rugăciunea Minții în Inimă” și am fost trimis la un Sihastru tăcut și aspru, de care fugeau toți. Eu m-am dus la el; nici nu mi-a răspuns, dar m-am așezat lângă el care sta Ziua și noaptea în Rugăciunea sa... Spre Seară a mâncat ceva și curios, mi-a dat și mie, dar nu mi-a zis nimic... După mai mult de o Săptămână, Sihastrul, peste așteptări, îmi grăi:

– *Cum poți să stai așa de mult timp în această stare? Eu am câștigat-o după o nevoie de ani... Și eu i-am răspuns:*

– „*Stau-în-a-Sta*”, așa cum am învățat de la Moș-Avva al meu... „*A-sta-în-a-sta-de-Închinare*” este „condiția” esențială și prin aceasta poți „*Sta dincolo și de mișcare și de nemișcare*”...

– *Și nu zici nimic cu Mintea?*

– *Însuși Statul-în-Închinare* este „Rugăciunea” mea. Mintea și Simțirea și toate le las să curgă și eu „*Stau dincolo de ele*”, dar nu despărțit de ele.

– *Care este „PREZENȚA Lui DUMNEZEU” la tine?*

– „*A-sta-în-Închinare*” este CHIPUL Lui DUMNEZEU FIUL și eu fac PREZENȚA CHIPULUI Lui HRISTOS. Dacă și eu fac „*Stare-de-Închinare*”, fac „ASEMĂNAREA de CHIP de Filiație”, care este „PECETE SUFLĂRII” Lui DUMNEZEU când l-a Creat pe Om-Adam și pe care DUMNEZEU o pune la toate Suflelele Oamenilor. Unii o Numesc „DUHUL DIVIN” ce DUMNEZEU ÎL SUFLĂ în Om și-l face „deosebit” de celelalte Făpturi. Așa, în acest DUH este ÎNTĂLNIREA cu DUMNEZEU și VORBIREA cu EL și din acest DUH ies toate

Virtuțile și tot Binele. DUHUL are o „FORȚĂ VIE” și anume HARUL LUMINA DUMNEZELASCĂ, în care se face toată Dubovnicia. Moș-Arva din Țara mea, zice că acest DUH este mai întâi „CHIPUL de FILIAȚIE”, că prin „FIUL-CUVÎNTUL toate s-au făcut”. De aceea noi trebuie să ne „UNIM cu HRISTOS” și apoi să Urcăm la TATAȚĂ și să se Coboare peste noi SF. DUH. BOTEZUL Creștinesc este „Recăpătarea CHIPULUI FIULUI” pe care totodată Îl Pecetluiește SF. DUH, că unde este CHIPUL FIULUI, acolo este și CHIPUL DUHULUI. Moș-Arva al meu „deosebește” din „SUFLAREA Lui DUMNEZEU” CHIPUL FIULUI de al DUHULUI, deși sunt deodată și în egalitate și niciodată în lipsă. CHIPUL de FILIAȚIE este „Condiția de Creație”, „prin care toate s-au făcut”, cum zice Evanghelistul Ioan. Fără HRISTOS-FIUL nu poți avea pe DUHUL. Așa eu „Stau-în-starea-de-Închinare” prin care „Actualizez” CHIPUL de FILIAȚIE, ce se face PREZENȚA Lui HRISTOS și „Stau” în această PREZENȚĂ, care mă „Pătrunde cu DUHUL” ei.

– Ia te uită! Ești Teolog vasăzică!?, zise Sihastrul... La ce ai venit la mine?...

– Ca să Învăț și modalitatea de aici, a „Rugăciunii cu Minte în Inimă”, care după puținele mele priceperi, este de fapt același fapt, dar într-o altă „manieră”... În Rugăciunea cu Minte, trebuie să faci mai întâi Unirea cu Simțirea Inimii și ambele să le „Închini Lui HRISTOS în DUHUL” ce Sălășluiește în Inimă-Centrul Ființei noastre. Aici în Inimă ai „nevoie” de HARUL DUHULUI, ce să „aducă” pe HRISTOS în Inimă. „NUMELE Lui HRISTOS” aduce HARUL și în HAR se ARATĂ apoi HRISTOS. Deci din câte am înțeles, în Rugăciunea Minții, important este NUMELE-Memoria Lui HRISTOS, care apoi prin HAR va Descoperi și CHIPUL Lui HRISTOS. În modalitatea „Rugăciunii ICONICE”, așa cum o Practic eu, se trece direct la CHIPUL Lui HRISTOS, la „CHIPUL de Filiație”, ce este „Starea de Închinare în Sine”. După cum NUMELE Lui HRISTOS este „CEVA” din HRISTOS, așa și „Starea-de-Închinare” este „CEVA din CHIPUL Lui HRISTOS”. NUMELE aduce HARUL DUHULUI, care apoi aduce „Filiația” și HARUL se face „condiția” Filiației. „Starea-de-Închinare” aduce direct „Actualizarea CHIPULUI de Filiație” și Însăși „Filiația este condiția de Filiație”, prin care totodată vine și HARUL

DUHULUI. În ICONIC, Chipul Lui HRISTOS este pe „prim plan”, și prin CHIPUL Lui HRISTOS vine DUHUL; în maniera cealaltă, DUHUL este pe prim plan și prin HARUL DUHULUI vine CHIPUL Lui HRISTOS. Este de fapt același fapt, dar în altă perspectivă.

– Dar în Rugăciunea Minții se face „curățirea de patimi” totodată, apostrofă Sihastrul, că se face „în tine”, nu „peste tine” ca în ICONICUL tău...

– Într-adevăr, băgând „în Ființa ta” DUHOVNICIA, tot „procesul” este cu „elementele” Ființei tale Sufletești și trupești, care se fac „active”, ca apoi să se „Odihneasă”. În maniera ICONICĂ, „procesul activ” nu este în Ființa ta și cu elementele acesteia, ci cu „Supraelementele” CHIPULUI ICONIC de Filiație „dincolo” de Ființa ta. „Elementele-componentele” Ființei tale se „ÎMBRACĂ” în ICONIC, în „Starea-de-Chip-de-Filiație-de-Închinare” și acest „CHIP ICONIC” se va **răsfrânge** peste componentele Ființei, care se vor „trezi” la „MEMORIILE de Filiație” ce vor face „curățirea”. În ICONIC, se „**Mută LOCUL**”, în rest este același fapt. Într-o modalitate se face însăși „Ființa ta” ca „Templu”, ce prin HARUL DUHULUI aduce pe DUMNEZEU și în cealaltă manieră, CHIPUL ICONIC este „Dincolo de Ființa ta”, în care te „ÎMBRACI cu HAINA de Nuntă HRISTICĂ”, prin care Participi la „CINA cea de TAINĂ”.

– Dar „Starea-de-Închinare” poate fi și ca „închinare la idoli” sau la cel rău...

– Diavolul nu poate face „Închinare”, dar paradoxal, cere de la ceilalți să I se închine... De aceea ICONICUL nu este o „închinare anonimă”, ci o „ANUME-ÎNCHINARE-de-FILIAȚIE, CHIPUL Lui HRISTOS”. NUMELE și CRUCEA Lui HRISTOS sunt „Identificarea” CHIPULUI Său. În ICONIC, Identificarea este Însuși „CHIPUL de ICOANĂ”, din care apoi ies NUMELE și CRUCEA.

– Dar Icoana fără Nume, nu mai este Icoană, că în NUME este CHIPUL Icoanei, apostrofă Sihastrul.

– Modalitatea ICONICĂ de care vorbesc eu, este și ca o „TAINĂ a unui CHIP ICONIC în Sine”, ce înseamnă „CHIPUL de ÎNTRUPARE al Lui HRISTOS”. Din „TRUPUL Lui HRISTOS” iese NUMELE. La BunaVestire, Îngerul Gavriil întâi îi spune de ÎNTRUPAREA FIULUI și apoi îi dă și NUMELE... Se povestește că un Pustnic purta la Gât permanent o ICOANĂ cu CHIPUL MAICII DOMNULUI cu HRISTOS în Brațe. Diavolul căuta cu orice chip să-l înșele. Odată I se arată în „chipul lui Hristos”,

luminos și strălucitor și el scoate ICOANA de sub cămașă, o sărută, vrea să se „încine”, dar dispăruse totul... CHIPUL ICOANEI a risipit înșelarea... De aceea într-o tradiție a Țării mele, este și această „Credință a unui CHIP ICONIC în Sine”. Aceasta este baza Rugăciunii ICONICE, pe care o fac eu.

Și am rămas cu Sihastrul aproape un An, în care eu Practicam Rugăciunea Minții și el Practica „Rugăciunea ICONICĂ”. Sihastrul era adesea aspru, mă ocăra fără milă... dar am învățat multe... și îi sunt recunoscător, ca unui „Povățuitor” iscusit.

**

– Fiule, va trebui să te reîntorci la Mănăstire și să aștepti „plinirea vremii”. Viața Duhovnicească are totuși niște „Trepte”, pe care nu le poți sări... Trebuie să le parcurgi pe toate...

Și acum să te odihnești puțin și vom mai vorbi...

A doua zi de dimineață Aurel se uită mai atent la cadrul unde sta Pustnicul... O, ce minunăție!... O Liniște adâncă, o privesc de Stânci cu Verdeț permanentă de Pini... un Cer care parcă se lăsa sprijinit pe Vârfuri de Piatră...

Moș-Avva se sculase de mult și făcea Rugăciunea sa obișnuită... O făcea afară, că era cald și vreme însorită... Se apropie și el tăcut și se așeză în genunchi alături... Nu se știe cât timp a trecut, dar Soarele se ridicase aproape de amiază... Moș-Avva se ridică și aduse ICOANA cu MAICA DOMNULUI din Peșteră.

– Fiule, să facem acum „Imnul ICOANEI de ÎNTRUPARE”, ce este ICOANA MAICII DOMNULUI. În Pustnicie Viața este un RITUAL ICONIC. Dimineața este RITUALUL LITURGIC Cosmic; spre Prânz este Ritualul ICOANEI de ÎNTRUPARE și spre Seară este Ritualul UNIRII Cerului cu Pământul și Noaptea este Ritualul Odihnei-ÎMPĂRĂȚIEI DUHULUI. Pustnicul trebuie să facă permanent tot acest complex Ritualic, altfel nu se va UNI niciodată cu CHIPUL DUHOVNICESC.

Și Moș-Avva îngenunche în fața ICOANEI și începu o adevărată Cântare de Taină, ce-l pătrunse pe Aurel până în măduva oaselor...

În Cer și pe Pământ
Este un **CHIP de TAINĂ**,
Cel care UNEȘTE CHIPUL
Nevăzut
Cu Chipul de Făptură
Ce „peste măsură”
Le Îmbracă pe amândouă
Și le „face **TRUP-ICOANĂ**”,
Căruia și noi ne **Închinăm**:

Bucură-Te ICOANĂ,
INIMĂ în Rugăciune,
Feciorelnică de-a pururi,
Chipul MAICII DOMNULUI!

NEVĂZUTUL Vine să se ARATE
Și în ce zugrăvire se poate?
NECUPRINSUL nu încapă
Decât în **CHIPUL de ICOANĂ**
În care „hotarul” se sfarmă
Punte peste netrecutul abis...
DUMNEZEU în ale Lumii Brațe
Făcut și PRUNC de Creație.

Bucură-Te, Taina Zidirii,
UȘA Deschisă de Însuși
DUMNEZEU
„Peste marginile” **FIRII**.
Bucură-Te, Începutul
Din **FIUL CREATOR** Purces,
Chipul Ce va Zămisli pe **SOARE**,
Ce din Apă Răsare
Și prin **DUHUL SFÂNT**.

Bucură-Te ICOANĂ,

INIMĂ în Rugăciune,
Feciorelnică de-a pururi,
Chipul MAICII DOMNULUI!

Nu este decât un singur **IZVOR**,
IUBIREA;
Și nu este decât un **CHIP al**
IUBIRII,

NAȘTEREA,
În **NUME de TAINĂ**,
DUMNEZEIASCA TREIME,
TATĂL, FIUL și SF. DUH în
UNIME.

Și aceasta în Lume se Descoperă
Prin **FIUL care IA din**

PIEPTUL Său
„Ceva” de Mare TAINĂ
Și Întinde Mâna și spune
Un **CUVÂNT**
Și iată, **se Arată**
LUMINA!

Singura care poate
„CHIPUL” Lui DUMNEZEU
Să Poarte.

LUMINA FECIOARA-MAMĂ
Are în Sine pe **FIUL**
DUMNEZEIESC,
Deodată Cer și Pământesc
Într-un **PREASFÂNT NUME,**
MARE cât o Lume,
CHIPUL Lui DUMNEZEU
Cuprins
Și într-un „Chip de micime”;
CHIPUL de ICOANĂ,

De Îngenunchiere și
Rugăciune.
Bucură-Te, Primul
GLAS din DUMNEZEU,
Prima ȘOAPTĂ a FIULUI Său
Din care Se Naște
Încă un Nume Sfânt,
„**ICOANA de Pământ**”.
Bucură-Te **MAMĂ**,
DUMNEZEIESC CUVÂNT
Ce Se „Face Lume”.

*Bucură-Te ICOANĂ,
INIMĂ în Rugăciune,
Feciorelnică de-a pururi,
Chipul MAICII DOMNULUI!*

Nu este „tăcere” în Absolut,
Este neîncetat **CUVÂNT**,
FIUL care **ROSTEȘTE**
Pe TATĂL din care s-a NĂSCUT.
Și în Creație de asemeni,
E o veșnică Rostire,
DUMNEZEU și Făptură în IUBIRE.
CHIP de ICOANĂ,
INIMA cu Bătaia de TAINĂ
Ce mereu Reamintește
OBĂRȘIA Eternă de VIAȚĂ.

*Aceasta este Rugăciunea,
NAȘTEREA de TAINĂ,
Chipul Veșnic de ICOANĂ;
SACRUL care este Pururi
Cu al Său ANUME CHIP,
Căruia se-NCHINĂ totul.*

Bucură-Te, Templul
Dintre „Două Veșnicii”,
Cu **ALTAR** în care Însuși
DUMNEZEU Vine să **STEA**;
Bucură-Te și al Făpturii
POM cu Floarea VIEȚII,
Din care Se va Naște Însuși
FIUL Cel DUMNEZEIESC
Și în Chipul Pământesc,

*Bucură-Te ICOANĂ,
INIMĂ în Rugăciune,
Feciorelnică de-a pururi,
Chipul MAICII DOMNULUI!*

Iată Taina VIEȚII Lumii;
FIUL Cel DIVIN ce VINE
Să se „Facă TRUP”.
Și aceasta se-mplinește
De-o Minune,
CHIPUL de **ICOANĂ-MAMĂ**
Cu **DIVINUL PRUNC** În
Brațe,
INIMĂ de DUMNEZEU
Care Bate deodată
Cu o *Inimă-Făptură*,
Șoaptă-n Rugăciune.

Fă și-n mine ca **ROSTIREA**
ÎNCHINĂRII ne-ncetate,
Să Șoptească **GRAI de TAINĂ**,
Ca și-n mine în **ICOANĂ**
Inima să se Prefacă,
Și pe **SCARA** care Leagă
Cerul și Pământul,

Să mă **URC** la DUMNEZEU.
Bucură-Te, Puntea
Peste „**Două Tărâmurii**”,
Pe care Trece Însuși DUMNEZEU
Să Se ARATE,
Și de asemeni **Făptura**
Își „**Trece măsura**”,
Să „*Între Dincolo*”;
Bucură-Te, ÎNFĂȚIȘAREA
Deodată a celor Două Lumi,
DIVIN și Creație.

*Bucură-Te ICOANĂ,
INIMĂ în Rugăciune,
Feciorelnică de-a pururi,
Chipul MAICII DOMNULUI!*

O, TAINĂ de **ICOANĂ**,
CHIPUL Tău este **INIMA**,
Două IUBIRI ÎNTĂLNITE,
Două Glasuri Șoptite,
FIUL DUMNEZEIESC în
Naștere

Și Făptura în Zidire,
De nespūsă Grăire,
Care Bate fără Încetare
Și se **ASCULTĂ de Fiecare**
În uimită Cântare.

O, **ICOANĂ a Lumii**,
Tu, **MAICA FIULUI**
DUMNEZEIESC,
Ești Începutul Zidirii
Și Sfârșitul ÎMPLINIRII,
UȘĂ și Punte,
Scară și ALTAR,

De Făptură și HAR,
Biserica LITURGHIEI
Și Prescurea EUHARISTIEI.

Bucură-Te, o, **ICOANĂ**,
În CUVÂNT de **INIMĂ**,
Care poate „peste sine”,
Cu adâncă-nchinăciune
Să **ROSTEASCĂ SFÂNTUL**
NUME.
Bucură-Te, Cea **ALEASĂ**,
MAMA Cea ÎMPĂRĂTEASĂ,

*Bucură-Te ICOANĂ,
INIMĂ în Rugăciune,
Feciorelnică de-a pururi,
Chipul MAICII DOMNULUI!*

Are și Creația un **CHIP**
Care nu se clintește de păcat;
Are și Făptura o **INIMĂ**
Ce nu cade din IUBIRE.
Este **CHIPUL de ICOANĂ**,
Feciorelnică de-a pururi,
CHIPUL MAICII DOMNULUI,
Căruia și noi ne plecăm.

O, **CHIP de Mare TAINĂ**,
CHIP de ICOANĂ,
Însuși FIUL DUMNEZEIESC îți
Cântă

Laudă neîntreruptă,
Că-ți faci INIMA ALTAR
Peste care și în HAR,
DUHUL SFÂNT Coboară,

Și Însuși TATĂL.
Bucură-Te, LUMINA
Dintre Două Lumi,
DUMNEZEU și Făptură,
Ce în *TAINĂ* își *VORBESC*,
Grai ce poate fi-nțeles
În al INIMII CUVÂNT,
Care are și **DUH SFÂNT**.
Bucură-Te *Rugăciune,*
ÎNTRUPAREA în ICOANĂ,
„Trup și **DUH** și **NUME**”.

Bucură-Te ICOANĂ,
INIMĂ în Rugăciune,
Feciorelnică de-a pururi,
Chipul MAICII DOMNULUI!

Iată, toți Venim

Să ne **ÎNCHINĂM smeriți,**
La **Înfrișatul CHIP**
De ICOANĂ,
Unde pot *VORBI Împreună*
Și DIVINUL și Făptură.
Și cu încă o **Cinstire,**
Ție, MAICII DOMNULUI,
Îți aducem *Plecăciune,*
Că în **Brațe Veșnic PORȚI**
PRUNC DUMNEZEIESC ce
VINE

Cu IUBIRE și în Lume.

Bucură-Te ICOANĂ,
INIMĂ în Rugăciune,
Feciorelnică de-a pururi,
Chipul MAICII DOMNULUI!

Fiind primitor de oaspeți, Moș-Pustnicul făcu o excepție și așează „Masa Pustnicească” imediat după amiază. De data aceasta făcu zisa „Ciorbă pustnicească”, din „Pâinea Pustnicească” zdrobită în Apă ușor fierbinte, cu adaus de Verdeturi și câțiva sâmburi de nucă măcinați, în loc de ulei. Aurel știa de la Avva Varsanufie de „Pâinea Pustnicească” tradițională Vieții Pustnicești, baza mâncării. Grâu zdrobit între două pietre scobite sau într-un lemn de asemenea scobit, se umezea și se făcea o cocă tare și se lăsa la dospit cel puțin 10 ore și apoi se mânca toată imediat, ori se întindea în strat subțire și se usca, ca niște Pesmeți. Se mânca goală sau cu Verdeturi ce creșteau în jur, îndeosebi cu Urzici, „Verdeața pustnicului”. Este o vorbă, ca acolo să-ți faci Peștera, unde sunt Apă și Urzici. Pâinea Pustnicească, Urzicile și Apa sunt Mâncarea Pustnicului, care va putea trăi astfel și peste o sută de ani. Se mai pot adăuga și altele, ca bureții, dar baza

sunt cele menționate. Unii au încercat să mănânce Pâine coaptă făcută pesmeți, adusă de la Mănăstire, și s-au îmbolnăvit... „cea necoaptă Pustnicească” are tot „VIUL”.

– Pustnicul, Fiule, nu poate sta în pustie dacă nu Trăiește „mediul pustiei”... dacă mănânci „fierturi”, ai un miros „nepotrivit” cu cele din jur. Îmi arăta Moș-Avva al meu cum într-o Zi de Sărbătoare când am făcut și noi „o fiertură” (să ne mai îndulcim stomacul, cum zicea el), cum „Păianjenii” care până atunci stăteau liniștiți când mâncam, deodată tăbărau în castroanele noastre agitați... Se zice că unii pustnici au murit otrăviți de Păianjeni, datorită mâncării fierte... La fel cu Șerpii, care nu mușcă de mănânci „nefiert”.

Moș-Pustnicul meu a vrut și în Mănăstirea din Vale să introducă o „mîncare mai nefiartă” și doar în Sărbători și ceva mîncăruri gătite... Dar pe considerentul că vine și lume străină, că sunt munci fizice mai grele, a rămas tot bucătăria obișnuită...

Tu cum o duci Fiule, cu mâncarea în Mănăstire?... Se știe că Monahul este mai „întâi Mîncare și apoi Rugăciune”. Omul a căzut în păcat „prin mîncare” și toate „patimile” sunt hrănite de mîncare. Unii fac paradă de Rugăciune, ce practic se dovedește slabă... După „mîncarea sa” vezi caracterul Omului, zice un proverb.

„Chipul PĂINII” este „Chipul Duhovnicesc” al mâncării. Postul inițial Creștin era cu „Pâine și Apă” și primii pustnici țineau cu sfințenie acest fapt. Cum zicea Moș-Avva al meu, „Chipul PĂINII” este „ICONICUL mâncării”. Sf. Antonie cel Mare a trăit peste o sută de ani cu „Grâu zdrobit, muiat și uscat la soare”, ce este de fapt „Pâinea Pustnicească”. Când s-au înmulțit Călugării și s-au făcut bucătării, Duhovnicia a scăzut mult. „Focul fierturilor aprinde focul patimilor”, este o vorbă veche călugărească. Pâinea Pustnicească este și pentru cei slabi și bolnavi, și chiar îi tămăduiește pe mulți. Se face chiar un fel de „Lapte de Pâine Pustnicească” pentru cei debili, dizolvându-se în Apă Pâinea Pustnicească zdrobită, până se face ca Laptele și se bea acesta încet și câte puțin. Eu însumi am tratat pe un Pustnic bolnav care nu mai putea mânca nimic, și, cu acest „Lapte”, l-am pus pe picioare.

– Un Călugăr din Mănăstire când mă vedea că mănânc mai mult Pâine și nefiert, îmi zicea:

– „Nu-ți pune nădejdea în mâncare, ci în DUMNEZEU...” și eu nu știam ce să-i răspund...

– „Mâncarea ICONICĂ” așa cum o numim noi, nu este o „scădere a Credinței”, ci o „Smerenie a Închinării”. Mulți consideră „Credința” total gratuită, dar se știe că orice „Credință fără Fapte este moartă”. Credința fără un „Suport” este ca în „gol”, fapt neglijat de majoritatea. Trebuie să ai un „Obiect al Credinței”, ce în cazul nostru este „Chipul ICONIC al Pâinii”... Toți Sfinții se fereau de „Credința directă” (ca mândrie), ci o „legau” de Apă sau ulei sfințit, sau alte modalități.

Noi trebuie să ne „Plecăm Credința” în „Închinarea unui CHIP al Credinței”, ce pentru cazul nostru este „Chipul ICONIC al Pâinii”.

Toată DUHOVNICIA noastră trebuie să fie „CHIPUL ICONIC al Credinței”, ce se transpune „faptic”, nu doar închipuit...

A doua Zi, Aurel se pregăti de revenirea în Mănăstire. Moș-Avva îi mai spuse încă multe despre „Viața Duhovnicească”.

– Ai grijă Fiule, când faci „Starea-în-starea-ICONICĂ”, să nu faci cu efort de Minte... De aceea să faci și un „Anume Gest-poziție” al Capului, al unei Mâini, chiar cu întregul corp. Mintea te fură să stai în ea... să „Stai în alt Loc”, în „afara Minții”, este tot secretul. „Starea-de-Închinare” să fie însăși Mintea și atenția, dar nu cu atenția Minții, ci cu „Atenția Gestului ICONIC”. În aplecarea Capului, în ținerea Mâinii la Piept, etc... să fie Atenția, prin însăși aceste „Stări ICONICE”. „Stai-în-Atenția-Stării-ICONICE” și așa ai o Stare adevărată. Te vei întreba, unde este „Vorbirea cu DUMNEZEU”? În „Gestul ICONIC” se face „condiția Vorbirii”, pe care nu trebuie tu s-o forțezi, că începe un „activ propriu” pătimaș. În Practica ICONICĂ, nu tu trebuie să faci „Activul Duhovnesc”, ci „Însuși Activul ICONIC” să se facă în El Însuși, și din acesta apoi să te Împărtășești și tu... Mare atenție la această deosebire... Tu trebuie să

„Stai în VIUL ICONIC”, cum zic Filocalicii, în DUHUL, și, El, să-ți dea „Vorbirea cea de Taină”. Cu cât stai mai mult în „VIUL ICONIC”, TAINA VORBIRII cu DUMNEZEU începe să se Descopere... În ICONIC se face întâi „ÎNCHINAREA” și apoi „VORBIREA”. A „Trăi Taina ÎNCHINĂRII” este Viața Practicii ICONICE, a tradiției noastre.

– Și când să mai Vin, Moș-Avva, să mai stau și eu în Pustnicie, să Învăț Tainele ei?...

– După ce vei primi Chipul Călugăresc, vei mai putea veni... Până atunci ai răbdare și fii serios cu Viața de Mănăstire, care are „valoarea” ei.

Și Moș-Pustnicul îl Binecuvântă. Aurel cu părere de rău porni spre Mănăstire. DUHUL Pustniciei însă i-a intrat în adâncuri și nădăjduiește că va veni și vremea acesteia.

În Mănăstire Avva Varsanufie îl aștepta grijuliu. Intrase o frică în el, ca Aurel să nu pătească ceva rău...

Marea zi a Călugăriei, Hirotonia și plecarea la Muntele Athos

Vremea a trecut repede și Aurel împlini douăzeci de ani. Crescu și trupește și Sufletește. Firavul nepoțel al Bunicului se făcu un Tânăr Vioi și plin de Viață.

Bătrânul Stareț se duse și el către DOMNUL și un altul îi luă locul; era considerat tot așa de Duhovnesc și totodată gospodar. În Mănăstire fără o „Ordine și gospodărească”, lucrurile nu vor merge bine... trupul și Sufletul trebuie să fie în „armonie”.

Noul Stareț dorea să fie câți mai mulți Călugări din care să se aleagă cei mai „Duhovnicești”.

Ca ceva de Taină, momentul Călugăriei sale este tot de marele Praznic al Rusaliilor, al Pogorării SF.DUH ca și Ziua Intrării sale în

Mănăstire. Avva Varsanufie îi rămase Părintele Duhovnesc. Noul Nume îi este de acum Arsenie, așa cum a crezut de cuviință Preacuviosul Stareț.

Odată cu Chipul Călugăresc, Tânărul Arsenie capătă o Conștiință și mai adâncă asupra Tainei Vieții Duhovnicești. Dar totodată își dădu seama și de „greutățile” ce trebuiesc parcurse, adesea cu încercări dureroase.

După câteva Zile, sosește în Mănăstire și Preasfințitul Episcop, care nu mai venise de mult. Era momentul ca să mai facă o Hirotonie pentru că Preoții erau puțini și bătrâni.

Este propus chiar proaspătul Monah Arsenie.

– Fă ascultare Fiule, îl sfătui Avva Varsanufie. Se vede că așa este Voia DOMNULUI.

Și vrând-nevrând, se făcu și aceasta.

Episcopul, și el destul de Vârstnic, a fost la început Călugăr în această Mănăstire. Iubea mult Chipul Monahal și se bucura de Tinerii care prin DARUL DOMNULUI alegeau „Calea de Taină” a Monahismului.

Îi plăcu de Arsenie că era deschis și larg la Minte.

Tocmai acum se mai întâmplă și un fapt neașteptat: un Stareț de la Muntele Athos vizită Mănăstirile Moldovei și trecea prin Ardeal, ca să coboare în Muntenia, și prin Bulgaria apoi să se reîntoarcă în Grecia. Arsenie, care învățase de la Avva Varsanufie oleacă de greacă, făcu pe translatorul. Episcopul, încântat de Arsenie, propuse Starețului ca să meargă și el la Muntele Athos. Așa era obiceiul, ca din fiecare generație să fie și din aceia care au „trecut prin Patria Monahismului”.

Tânărul Arsenie, copleșit de toate acestea, se lăsă în „Voia DOMNULUI”. Trimise repede pe un Frate care știa Peștera Pustnicului să ia „Blagoslovenie”. Moș-Pustnicul îi transmise: „*mergi că este deschidere de Sus, dar să nu întârzi mai mult de trei ani*”.

Și iată pe Arsenie trecut prin toate „probele”, aparent „bune”, dar nu se știe cu ce preț, că de obicei nimic nu este pe gratis.

Ar fi vrut să stea „liniștit”, dar, pe semne, încă nu venise vremea...

REÎNTOARCEREA

*

Avva Arsenie, cel tânăr, în sfârșit s-a reîntors!

Pustnicul *Moș-Neofit* l-a trimis la Muntele Athos pentru Trei Ani, dar drumul și alte încurcături au făcut să întârzie cu aproape încă un An.

Moș-Avva!... Oare îl voi mai găsi în Viață?

Înainte de plecarea din Athos, s-a întâlnit cu un alt Monah, care dorea să vină cu el. Era un Monah Pelerin, basarabean, dintr-un Tată Român și o Rusoaică, care a călătorit mult, pe la Ierusalim și chiar în alte Țări, dintre care și India. Auzise că în Carpați sunt Pustnici, care duc o Viață de Mare Taină și căuta Cunoașterea ei. Tânărul Arsenie i-a povestit multe din Trăirile Eremitilor Carpatini, ceea ce i-a trezit și mai mult interesul. Ce minunat ar fi ca Monahul cel străin să poată vorbi cu Moș-Pustnicul!

Dorul după locurile natale și mai ales după Moș-Avva Pustnicul, devenise o povară care de abia aștepta să fie lăsată.

Vremea era spre Iarnă și ajunse la Mănăstirea din Munți cu primii fulgi de zăpadă. Alergă pur și simplu la chilia Părintelui Varsanufie, unul dintre Ucenicii din Mănăstire ai Pustnicului. Printre lacrimi îngăimă întrebarea dureroasă...

– Ce face Moș-Pustnicul?...

Când auzi: „–Te-așteaptă nerăbdător”, i se ușură Inima și o Bucurie Cerească îl cuprinse. Căzu în genunchi în fața lui Varsanufie și făcu Închinarea ICONICĂ. „– DOAMNE IISUSE, cum să-Ți Mulțumesc pentru Marea Ta Milostivire pentru mine, nevrednicul?... Îți mulțumesc că nu m-ai lepădat de la FAȚA Ta.”

– Te așteaptă Moș-Avva și eram neliniștit că mai întârzii... Se pare că este bolnav și gata de a trece la cele Veșnice. Ține moartea pe loc pentru tine...

– Acum alerg la el...

– Dar este vreme rea și până la Peștera lui se poate să vă înzăpeziți... Cu riscul vieții...

– Suntem doi, cu Monahul cel străin. Acum noaptea pornim la drum.

Și așa Tânărul Arsenie și Monahul străin, fără nici o întârziere pornesc spre Peștera din adâncul munților. Merg cu greu toată noaptea și de abia spre Ziuă ajung. Din Locul Peșterii iese o funie de fum... O DOAMNE, Pustnicul este în Viață! Trebuie să primească BINECUVÂNTAREA lui, fără de care Sufletul său ar fi „gol” tocmai de TAINA mult jinduită. Năvălește cu respirația sufocată în Peșteră... Moș-Pustnicul era la RUGĂCIUNEA sa obișnuită... Sta nemișcat și răpit cu Duhul... Ochii săi totuși îl zăresc..

– Fiule, DOMNUL te-a ajutat să te întorci... Nu puteai rămâne „orfan” de BINECUVÂNTAREA mea ultimă... Apropie-te să ți-o dau!...

AVVA și Ucenicul

Moș-Avva al meu,
Tu ești Asemănarea
HARULUI Lui DUMNEZEU
Și Asemănarea aceluia Sfânt,
Prin DARUL Căruia m-am Născut,
Și Fiul său m-a făcut.

Avva al meu, în **ICOANA Ta**
DUMNEZEU și Sfinții și Părinții,
Cu Cerul și Pământul,
În ÎMPĂRTĂȘIRE de TAINĂ
Se adună.

Avva, Părintele meu,
În genunchi,
Sub **Binecuvântarea Ta** stau!

Prin Măinile Tale
HARUL se coboară,
Prin Chipul Tău
Cerul strălucește,
Prin Cuvintele Tale
Însuși DOMNUL IISUS îmi
Vorbește.

Avva al meu,
Ce Destin Sfânt că te-am găsit!
Fără tine, mult aș mai fi rătăcit
Fără Nădejdea Împlinirii și
Mântuirii...

Avva al meu,
Tu ești **Sfântul meu Paraclis**
Unde de șapte ori pe zi

Îngenunchez cu pocăință,
Cu Nădejdea de Credință
Că și eu mă voi Mântui.

Tot ce am eu este DAR
Din Povățuirea Ta, Părinte,
DAR din DARUL Celor SFINTE!

„Moș-Avva, fă-mă și pe mine un **Urmas al DUHULUI Pustnicului Neofit Carpatinul!**”

Și, cu o Îmbrățișare Cerească, Moș-Pustnicul îl BINECUVÂNTEAZĂ pe Arsenie.

– Fiule, dintre toți Ucenicii, se pare că tu îmi vei Urma „DUHUL Pustnicesc”, așa cum și eu l-am preluat de la Moș-Avva al meu. Tradiția ICONICĂ, a Pustnicilor acestui Loc, nu s-a „întrerupt” de sute de ani, și cred cu tărie că nu se va opri, chiar dacă nu vor mai fi Pustnici... DUHUL ICONIC al Locului nu se va stinge, chiar dacă vor fi vremi de tăcere...

Și acum Fiule, îți Predau ICOANA Moșilor-Pustnici, pe care s-o CINSTEȘTI și să o Predai la rândul tău... Pare veche și aproape ștersă, dar LUMINA CHIPULUI ei este VIE ca întotdeauna...

Mie mi-a venit ceasul trecerii la cele Veșnice... CHIPUL ICOANEI Pustnicești mi s-a „Întipărit” pe Suflet și mă duc în „Lumea cealaltă” cu ICOANA acestui Pământ și Neam... Silește-te să o „Întipărești” de asemenea, că doar cu CHIPUL ICOANEI ne vom „Regăsi” în Veșnicie, „Părinte și Fiu” și prin acesta va fi o „Legătură” neîntreruptă dintre Cer și Pământ, dintre Părinții-Moși și Fii-Urmași.

– Moș-Avva, cum voi mai putea eu trăi pe acest Pământ fără Chipul tău?...

– Chipul meu va fi pururi VIU, dacă tu vei ține pururea VIE ICOANA ce ți-o „Predau” ca Părinte.

– Moș-Avva, iată un Părinte străin care a dorit mult să te Întâlnească...

– Să se apropie... are un „duh tot străin”, dar este „nădejde”...

Și deodată Ochii Pustnicului străfulgerară o „LUMINĂ de Cer” și își lăsă Capul său alb pe pieptul Ucenicului. Suflarea Pustnicului trecu în DUHUL dincolo de Lumea Pământească.

Lacrimi tăcute și dureroase începură să curgă pe obrajii Ucenicului... Făcu însă GESTUL ICONIC al ÎNCHINĂRII, în care este toată TAINA Pământului și a Cerului... În CHIPUL ICONIC se Unesc și se Regăsesc toate, fără pierdere...

Afară ninge abundant. Arsenie descumpănit nu mai știa ce să facă...

– Frate, ajută-mă să fac „mormântul”, să facem ultima rânduială, după datină.

De abia acum, Arsenie, simți oboseala, peste măsură, ce se acumulase după efortul drumului și emoțiile celor petrecute.

**

Au trecut și Zilele dureroase ale „despărțirii” și, tot mai mult, Arsenie simțea „Lucrarea DUHULUI” *transmis* de Moș-Pustnicul. Prezența Pustnicului era încă VIE.

Afară era o Zăpadă mare de nu se mai puteau mișca... Lemne pentru foc aveau puține, dar mai îngrijorător era puțină mâncare... Monahul străin părea sensibil și la frig și la lipsa alimentației... Dar curajoși amândoi erau hotărâți să treacă și prin această strâmtoare. Pentru ei, toată atenția era Viața Duhovnicească. Continuau atât Practica Pustnicească, precum și căutarea unor „reper mistice” ale acesteia.

Așa, între Avva Arsenie și Monahul cel străin, se începu un Dialog complex. Monahul străin afirmă direct, că el a ajuns la o „privire de Unitate”, a tuturor părerilor despre *DIVIN* și *Lume*.

– Cei antici și cei din primele veacuri creștine au disputat intens „deosebirele”, mai ales cele Religioase. Este vremea să se treacă peste ele, să fie într-o Unitate deplină.

– N-ai văzut ce stricți sunt mulți din Muntele Athos?... Ortodoxia nu admite nici un compromis... Unii blestemă cu furie pe toți „vânzători” de Credință Ortodoxă...

– Avva Arsenie, eu am venit aici să cunosc și zisa „**modalitate Carpatină**” a Vieții Duhovnicești. Să mă iei încet, ca să fac eu „legăturile” mele. Eu, în mare, cunosc „limbajul creștin”, dar

formarea mea este pe o viziune proprie de „Religie Universală”, viitorul religios al lumii...

– Nu vom face război... Dar nici nu ne vom amesteca...

– **C**e este Viața Duhovnicească? Este însuși Scopul Trăirii Creștine. În ce constă?... În Creșterea CHIPULUI Lui DUMNEZEU „Însămânțat” în Fiecare Făptură. Mai concret, este Creșterea CHIPULUI Lui HRISTOS de la Botez, prin PUTEREA DUHULUI ce se Dăruiește tot atunci, ca să putem apoi Vorbi cu TATĂL DUMNEZEU.

– Pentru mine, răspunse Monahul, scopul Vieții este „Descoperirea DIVINULUI din propria natură creată”. Eu vorbesc de Omul Spiritual; voi vorbiți de Omul Duhovnesc.

– Este o **mare deosebire** între cele două aspecte.

– Eu concep totul „filosoficește”, și apoi zis „religios”. DUHUL vostru este un „Religios total”, ce nu mai admite prea multe comentarii... „Cunoașterea în Duh” mi se pare și mie o problemă ce o am în vedere, dar deocamdată „Cunoașterea Spirituală” este conceperea mea. De aici lupta veche dintre „agnostic” și „gnostic”. De fapt sunt în nedespărțire. Așa, pentru mine, între DIVINUL Absolut și Lume este o „prăpastie” de netrecut. DIVINUL este „singurul și absolutul Spiritual în Sine”, și „neantul-lumea” din „afară” DIVINULUI este „absolutul ne-spiritual”. DIVINUL se „uită peste prăpastie” și „Spiritualul-Conștiința de Sine” naște o „forță” ce pune în mișcare neantul, și așa „Scânteile de Spiritual DIVIN” se fac „Sufletele” lumii, care în fond nu există, ci sunt reflectările DIVINULUI. Și astfel Omul Spiritual trebuie să iasă din „memoriile iluzive” ale Sufletelor lumii, să iasă din multitudinea formelor, să se reîntoarcă în „SPIRITUALUL DIVIN”, Cel dincolo de „lume”. „Munca” grea și înceată a „reîntoarcerii în Spirit” este „lucrarea” Omului Spiritual.

– Fratele meu, deși ai stat pe Muntele Athos, chiar și pe la Ierusalim, se pare că nu s-a prins deloc „DUHUL Creștin” de Sufletul

tău. Este o mare deosebire între Spiritul tău și DUHUL nostru Creștin...

– Recunoști că „undeva” Spiritul cu DUHUL se „întâlnesc” totuși? „ADEVĂRUL” este pentru ambele părți.

– Spiritul este „Libertatea” proprie, iar DUHUL este „LIBERTATEA a însăși Libertății”. De ce mai este și această LIBERTATE de DUH? ...Ca Libertatea Spiritului să nu „cadă în proprie libertate” și să se „auto-dualizeze”, tocmai originea păcatului...

Deocamdată să începem cu „Începutul”.

TAINA Tainelor

*

O, TAINĂ,
Ce prin Taină se descoperă!

Cine poate spune
Ce-i **DUMNEZEIREA**?

Nouă ni se-arată
Ca **IUBIREA**
Ce este **TREIMEA**.

Absolutul este
TATĂL DUMNEZEU,
Care NAȘTE pe FIUL
Și PURCEDE
Pe SF. DUH.

TATĂL e Izvorul,
FIUL este Apa,
Curgerea e DUHUL.

În Sine DUMNEZEIREA
Este **IUBIREA**
TATĂLUI ce NAȘTE
Pe FIUL,
În totodată
PURCEDEREA SF. DUH.
TATĂL se Revarsă
În FIUL **Întreg**
Și Curge de asemeni,
Egal în DUHUL.

FIUL e IUBIREA
Care se **DESCHIDE**,
DRAGOSTEA e DUHUL
Ce face IUBIREA
Să nu se **TERMINE**.

O, IUBIRE,
Ce ești **CHIPUL TAINEI**
De **TREIME**!

FIUL Poartă
A TATĂLUI IUBIRE
Și o face **IUBIRE** de FIU;
DUHUL Strânge
În Sine IUBIREA
Și o face **DRAGOSTE** de DUH.

Dar FIECARE
TREIMEA o are
În Sine **deodată**,
Neamestecată.

În DRAGOSTEA de DUH,
E a TATĂLUI IUBIRE
Către FIUL
În UNIRE,
Pe care o Strânge și-o face
DRAGOSTEA de DUH,
În care **deodată**
Și FIUL și TATĂL
Sunt în DUH,
Și DUHUL este
Întreg și Egal
În TATĂL și FIUL.

FIUL Poartă
A TATĂLUI IUBIRE
Și totodată
A **DRAGOSTEI** de DUH,
Deodată **TREIME**.

O, CHIP de FIU
În care **ÎNVĂPĂIAZĂ DUHUL**
Și se Arată TATĂL!

O, CHIP de **DUH**
În care TATĂL **CURGE**
Și FIUL Se **REÎNTOARCE**!

IUBIREA de TATĂ
Este **pentru** FIU;
DRAGOSTEA de DUHUL
Este **tot pentru** FIU,
De aceea **DUHUL**
Pe FIUL GLĂSUIEȘTE,
În care și TATĂL
Se SĂLĂȘLUIEȘTE

O, IUBIRE,
TAINĂ de **TREIME**,
Care este
În **ARĂTAREA**
IUBIRII de FIU,
Ce **DUHUL o CURGE**!

În DUMNEZEIRE
TATĂL și DUHUL
Sunt **IUBIREA Pentru FIUL**,
Și **FIUL** este
ARĂTAREA TAINEI
De IUBIRE,
Ce este CHIP de TREIME.

DUMNEZEIREA
Nimeni **nu o poate vedea**,
Decât **prin CHIPUL**
UNICULUI FIU,
Prin care TATĂL și DUHUL
Ni se-**MPĂRTĂȘESC**.

**

„La început era CUVÂNTUL, prin care toate s-au făcut.”
 Și „La început a făcut DUMNEZEU (CUVÂNTUL), Cerul și Pământul.”

„– PĂRINTE, Eu, FIUL Tău absolut,
 Eu, CHIPUL Tău de CUVÂNT,
 Iată îți aduc **un DAR**,
 O „CARTE” în care Cânt
 Și într-o „Limbă de Creație”
 IUBIREA Mea, ce se Cuvine
 Ție să se ÎNCHINE”.

Și **TATĂL**
BINECUVÂNTEAZĂ.

LOGOSUL CREATOR iese
 din INCREAT în **Spațiu de Creație**. Este „Oul-Sămânța primordială”.

La început
Spațiul *n-a existat*,
El s-a născut

Din CUVÂNTUL CREATOR
 Pe care LOGOSUL DIVIN

L-a **SCRIS**
Într-o CARTE cât o Lume,
Cer și Pământ.

Din CARTEA DIVINĂ
Curge o APĂ Vie
Și iese LUMINA,
 Din care se va Naște Lumea.

Și CARTEA mai întâi
 Este **pusă într-un ALTAR de Cer,**

Unde se creează
 Lumea Îngerilor,
 Urmând să se facă
 Și **ALTARUL Pământesc,**
 Unde CARTEA

Se va DESCHIDE din Peciți.

Doar pe ALTARUL Pământesc
Se va CITI CARTEA.

PRACTICA Rugăciunii ICONICE

*

Rugăciunea ICONICĂ a Pustnicului Neofit este *un „Chip Preliturgic”* ce trebuie să-l facă fiecare din Făpturile Create.

LITURGHIA în Sine o poate face doar FIUL Lui DUMNEZEU, ca ACT de Naștere-ÎNTRUPAREA DIVINULUI și

în Chipul Lumii. Noi, Făpturile, însă facem o „Asemănare proprie de Preliturgisire tot proprie”, prin care ne putem încadra în „LITURGICUL DIVIN”.

Aceasta este Rugăciunea Personal-Individuală.

„Mobilul Vieții” Create este MEMORIALUL de Naștere Permanentă a FIULUI Lui DUMNEZEU în Lume și totodată RĂSPUNSUL Lumii ca Act de Memorial al Propriei Nașteri de Creație.

Și noi trebuie să facem ASEMĂNAREA ACTULUI DIVIN, de Permanentă ACTUALIZARE a ÎNTRUPĂRII DIVINE, să facem Actualizarea proprie a „Propriei Nașteri de Creație”. Și aceasta este Taina Rugăciunii.

Viața Creștină este o Permanentă LITURGHISIRE HRISTICĂ, Neîntrerupta ACTUALIZARE a ÎNTRUPĂRII FIULUI Lui DUMNEZEU în Lume, fără de care Lumea nu ar mai putea exista. Sistarea LITURGHIEI DIVINE ar însemna sistarea Vieții Lumii. La fel, sistarea „Rugăciunii proprii”, înseamnă sistarea propriei Vieți, de unde boala și moartea.

În sens Creștin, CHIPUL DIVIN din Lume este LITURGHIA DIVINĂ și Chipul Omului este Chipul Rugăciunii Proprii.

Pustnicul Neofit merge concret, identificând Memorialul Vieții Lumii, în Chipul de Filiație și Chipul de Filiație Identificându-l în Chipul Actualizării Proprii ca Rugăciune.

Iată cum Rugăciunea *nu mai este doar o simplă atitudine* față de DIVIN, ci este „ACTUL de Viață” neîncetat și însăși CONȘTIINȚA Propriei Identități.

CONȘTIINȚA Creștinului este în Chipul RUGĂCIUNII sale și SUPRACONȘTIINȚA Rugăciunii Proprii este LITURGHIA DIVINĂ HRISTICĂ. Legătura acestora este strictă.

**

Iată primul fapt al Tradiționalului ICONIC Carpatin, RUGĂCIUNEA, ca Ritual Propriu de RĂSPUNS față de RITUALUL DIVIN.

Redăm câteva repere ale „Pravilei Pustnicului Neofit Carpatinul”.

- *Viața noastră este Chipul de Filiație.*
- *Chipul Filiației noastre este în „Chipul Gestului de ÎNCHINARE”, ca Dar-Jertfă ce se cuvine Lui DUMNEZEU CREATORUL.*
- *Actualizarea Chipului de Filiație este RE-memorarea ORIGINILOR, ca ACTUL DIVIN de proprie Creație; actul de Naștere din NATURA CREATĂ (Părinți).*
- *Ritualul de RĂSPUNS propriu al acestor ACTUALIZĂRI, ce este RUGĂCIUNEA Personal-Individuală.*

Rugăciunea ICONICĂ a Pustnicului Neofit Carpatinul este o Rugăciune RITUALICĂ, și RITUALUL în sens tot ICONIC, adică RITUALUL ca RE-memorialul Nașterii de VEȘNIC Chip de Filiație.

RITUALUL Cosmic al Lumii îl face direct FIUL Lui DUMNEZEU, prin LITURGHIA HRISTICĂ, dar Ritualul propriu îl face Fiecare în parte, ca o „Pregătire de Integrare” în cel Cosmic.

Nimeni nu poate face ACTUL DIVIN al LITURGICULUI în Sine, decât FIUL Lui DUMNEZEU, iar Rugăciunea noastră este un „Pre-liturgic”, o pregătire de Intrare-Integrare în LITURGICUL HRISTIC. LITURGICUL și Rugăciunea sunt în Înrudire și Legătură nedespărțită. Și fondul ambelor, este Taina RITUALULUI MEMORIALULUI de NAȘTERE A VEȘNICEI FILIAȚII.

Pe acest fapt este toată Practica Rugăciunii ICONICE după Tradiționalul Pustnicului Neofit Carpatinul.

Fiecare ZI este o „NAȘTERE din NOU” și Viața este o VEȘNICIE de NAȘTERI din NOU. Taina PERMANENȚEI și Neschimbării eterne este VEȘNICA NAȘTERE (*De aici pe semne și mitizarea anticilor, ca metempsihoză și reîncarnare, ca o denaturare a Tainei NAȘTERII din NOU*).

Se spune Teologic Creștin, că TATĂL DUMNEZEU NAȘTE Permanent pe FIUL, și FIUL Permanent ACTUALIZEAZĂ NAȘTEREA de FILIAȚIE, ca RĂSPUNS Propriu. Și aici este Originea și în Creație, a LITURGICULUI și RITUALULUI de Rugăciune. În DUMNEZEIREA TREIMICĂ FIINȚIALĂ în Sine,

TATĂL este ALTARUL-NĂSCĂTORUL și FIUL este LITURGICUL-RITUALUL NAȘTERII Sale.

Rugăciunea Filocalică are treapta *Orală, Mentală, a Inimii și a Dubului* cu Intrarea în cea *HARICĂ*. Și cea mai importantă este „Atenția”, care este ori pe *Cuvintele Rugăciunii*, ori pe *imaginația PREZENȚEI Lui DUMNEZEU*, ori pe *Înțelesurile Minții*, ori pe *Credința fără orice imaginație a Dubului*. Să nu fii orientat pe sentiment, nici pe rațional, nici pe contemplativ, ci pe IUBIREA Lui DUMNEZEU cea peste și dincolo de toate sentimentele și înțelesurile. Cea mai grea luptă, a celui ce se Roagă este cu „patimile trupului”, cu gândurile-memoriile și imaginațiile raționale și sentimentale, și chiar materiale. Sf.Părinți recomandă „Strămtorarea Minții”, prin „puterea Minții de a se opune la toate, atât materiale, cât și imaginativ-raționale”. Cea mai grea „nevoință” este această „Strămtorare” a Minții, pe care cei mai mulți o abandonează și chiar renunță la Lucrarea de Taină a Rugăciunii Curate, fără gânduri și imaginații.

Cea mai mare ispită a Rugăciunii este „autogustarea” Rugăciunii, ce devine o „*autoplăcere*” dubioasă până la „autodesfrâu mistic”, foarte periculos, ce duce chiar la îndrăcire.

Cum este în Rugăciunea ICONICĂ, ce are Gestul ICONIC?

„Gestul ICONIC” al Pustnicului Neofit este un Gest specific, adică „Gest STATIC”, nu mobil. Atenție pe această mențiune, de care depinde toată Practica ICONICĂ. ICOANA pur Creștină are tocmai acest specific, este „*STATICĂ într-un GEST imobil*”, față de *Icoana occidentală*, căreia i se dă „*mobilitate-carnație și imagine*”.

„STATICUL ICONIC” nu înseamnă „închidere și limitare”, ci o Tainică „CENTRARE de DESCHIDERE-Adâncire”. Este o Deschidere în expansiune, dar și o Deschidere în cealaltă Orientare, de Adâncire-Centrare. Atenție, să nu se confunde Centrarea aceasta cu zisa *concentrare-esențializare sau cu închiderea și autoabsorbirea*. Dacă Deschiderea în „dilatare-întindere” este „Dezvelirea și Revărsarea” ESENȚEI, Deschiderea în „Centrare” este IDENTIFICAREA

ESENȚEI FIINȚIALE. ABSOLUTUL DIVIN FIINȚIAL este în CHIPUL TATĂLUI, care este NECUPRINSUL în infinita sa DESCHIDERE de REVĂRSARE-expansiune. TATĂL NAȘTE pe FIUL Său FIINȚIAL ca „CENTRARE”, ca IDENTIFICAREA ESENȚEI ABSOLUTULUI TATĂ, care nu este „absorbire-esențializare”, ci „ASEMĂNAREA” de cealaltă Orientare. Dacă ar fi doar o „singură orientare”, ABSOLUTUL chiar în expansiunea Sa infinită, ar fi „incomplet” și nu ar mai fi de fapt absolutul. TATĂL-SUPRACHIPUL-NECUPRINSUL ABSOLUT, își IDENTIFICĂ CHIPUL, nu prin esențializare-autoabsorbire, ci prin „CENTRARE-DESCHIDERE-ASEMĂNARE”, ca „ACELAȘI ABSOLUT”. Dacă ABSOLUTUL nu și-ar avea IDENTIFICAREA CHIPULUI Său, ar fi insuficient, că ar trebui să se Identifice în „afară” sa, ca o „manifestare” ce nu mai este „FIINȚIALĂ”, ci de reflectare tot incompletă (ne-esențială). Aici se încurcă anticii și filosofi. ABSOLUTUL fără o AUTOIDENTIFICARE în Însăși FIINȚA Sa directă, nu mai este ABSOLUT. TREIMEA FIINȚIALĂ Creștină este tocmai „ABSOLUTUL Complet”.

Și, de aici, orice lucru fără „centrare-identificare proprie” nu este complet. Mistica pune accent tocmai pe această „IDENTIFICARE-CHIP”, care paradoxal, pare o „fixare”, de fapt este o „DESCHIDERE-Identificare” a ceea ce este „Esența”. În NECUPRINSUL Său, ABSOLUTUL are CHIPUL de Taină, dar în „IDENTITATEA-CENTRAREA” Sa, Taina își descoperă CHIPUL. TATĂL este TATĂ prin IDENTIFICAREA CHIPULUI FIULUI Său.

În Practica Mistică, cea mai *grea problemă* este „Suportul-Chipul” Vieții mistice. Fiecare Făptură a noastră are „suportul” său ca „Identitatea proprie”, dar care este „Suportul DIVINULUI”? Dacă îl amesteci sau îl confunzi cu propriul suport, este o falsificare. Dar nici un „gol de suport DIVIN” nu este admis.

Rugăciunea curată, fără nici un chip, este Rugăciunea Filocalică, doar în „Credința și Așteptarea” ARĂTĂRII Sale dincolo de toate

chipurile. Este o „centrare-suport pe un Activ” al tău, de „Credință și Așteptare”.

În Practica ICONICĂ a Pustnicului Neofit, „centrarea-suportul” atât propriu, cât și al DIVINULUI, este CHIPUL ICONIC de FIU, care este „ÎNRUDIREA DIVINO-Creație”.

Dacă Filocalic, între Creație și DIVIN nu există nici o „punte” (ca apofatic-excluderea oricărui chip), în specificul ICONIC, CHIPUL ICONIC de FIU este o „PUNTE”, ca ICONIC deja „ÎNTÂLNIRE de DIVIN și Creație”.

În CHIPUL ICONIC este o „ÎNTÂLNIRE Mistică” a DIVINULUI ÎNTRUPAT, cu Trupul de Creație, care nu se mai exclud, ci fac un „COMUN-ACELAȘI TRUP”.

Filocalic, „COMUNUL” nu este în „ÎNTRUPARE”, ci în „De-corporalizare” (în apofatic-dincolo de orice chip al trupului), ca „Împărăția DUHULUI”.

Misticul Filocalic este o treaptă „Înaltă”, de „Pre-Intrare în CHIPUL VIITOR al DUHULUI”, al Veșniciei și trecerii în condiția de „Îndumnezeire”.

ICONICUL nu este „Îndumnezeirea” (CHIPUL direct al DUHULUI), ci este „EUHARISTICUL-TRUPUL DIVINULUI ce coboară încă în Lume, care face „HRISTIFICAREA”.

Filocalicul clasic este „Duhovnicirea prin DUH” (trecerea Creației dincolo, în cele DIVINE), și Filocalicul ICONIC este „DUHOVNICIREA prin ÎNTRUPAREA Lui HRISTOS” (Venirea DIVINULUI în cele create).

Filocalicul are Orientarea Creației spre DIVIN, iar ICONIC este Orientarea DIVINULUI spre Creație.

Filocalic, prin HRISTOS Cel ÎNTRUPAT, se poate „trece” și dincolo în DIVIN, în DUHUL ICONIC, prin DUHUL se face o *continuă ÎNTRUPARE-Coborâre a Lui HRISTOS* în Creație.

Pentru Neofit Pustnicul, Coborârea-ÎNTRUPAREA DIVINULUI este „Centrarea-Identificarea” noastră, ca apoi să facem „INTRAREA” în DUH. Păcatul ne-a atins Chipul-centrarea-Identitatea-Persoana, și recâștigarea acestuia ne este de primă necesitate.

Practica Mistică Iconică este o Mistică cu precădere HRISTICĂ, iar cea Filocalică este o Mistică cu precădere a DUHULUI SFÂNT. În ambele modalități, HRISTOS și DUHUL sunt în același ACTIV, dar în Orientări diferite, ca „DUH spre HRISTOS” (ICONICUL) și ca Hristic spre DUH (Filocalicul apofatic).

În ICONIC DUHUL SFÂNT evidențiază ÎNTRUPAREA DIVINULUI, ca la BUNAVESTIRE și la Botez; în Filocalic, HRISTOS evidențiază pe DUHUL SFÂNT, ca la SCHIMBAREA la Față în LUMINA Taborică.

Cele două modalități de Mistică sunt de fapt nedespărțite, dar în evidențe proprii.

Pravila de Rugăciune ICONICĂ a Pustnicului Neofit este deci în *specific de Orientare a DUHULUI spre VEȘNICA ÎNTRUPARE-NAȘTERE a CHIPULUI de FILATIE*, atât DIVIN, cât și de Creație, ca ÎNRUDIRE-COMUN (ICONICUL). Este o Mistică pregnant LITURGICĂ EUHARISTICĂ.

În Practica ICONICĂ DUHUL SFÂNT face ACTIVUL de a ÎNTRUPA pe HRISTOS în noi, ca la Buna Vestire, de ÎNTRUPARE a Lui HRISTOS în FECIOARA MARIA.

Fă Gest de ÎNCHINARE-CHIPUL FIULUI, și se Actualizează-rememorează în tine Taina veșnicei NAȘTERI a DIVINULUI în tine și a ta în El, și mai mult a Nașterii tale în lume și a Lumii în tine. Gestul ÎNCHINĂRII este „LEAGĂN de NAȘTERE”, nu contemplație a DUHULUI, este CHIPUL Lui HRISTOS ÎNTRUPAT prin DUHUL SFÂNT.

Într-un Leagăn de COPIL
DIVINUL S-a Coborât,
Într-un CHIP de ÎNCHINARE
ABSOLUTUL
CHIPUL și-a NĂSCUT.

De aici, ICOANA Practicii ICONICE a Pustnicului Neofit este ICOANA MAICII DOMNULUI cu PRUNCUL DIVIN în Brațe.

Fă Rugăciunea ICONICĂ a Gestului ÎNCHINĂRII în Fața ICOANEI MAICII DOMNULUI cu DIVINUL PRUNC, ca o Re-memorare a NAȘTERII DIVINE în Lume și a Nașterii proprii. Cântă zilnic IMNUL NAȘTERII lui HRISTOS, care este însuși Gestul de ÎNCHINARE. Iată începutul Rugăciunii ICONICE.

Fă această Practică Zilnic a Gestului ÎNCHINĂRII, nu numai în Fața ICOANEI de NAȘTERE, ci și în toate împrejurările, ca o Rugăciune de toată vremea. Gestul ÎNCHINĂRII este „ICONIZAREA-HRISTIFICAREA-Nașterea permanentă din NOU” a Vieții.

IUBIREA Lui DUMNEZEU este să Coboare mereu în Lume, și Iubirea Lumii este să PRIMEASCĂ mereu ÎNTRUPAREA DIVINULUI în sine, și aceasta este VEȘNICA NAȘTERE din NOU, este Rugăciunea-LITURGHIA.

Practică Gestul ÎNCHINĂRII neîncetate și acesta este CHIPUL Rugăciunii LITURGICE. Fiecare Zi este o „NAȘTERE din NOU” atât a DIVINULUI în Lume, cât și a Lumii în Sine și în DIVIN.

Pleacă Capul, Mintea și orice simțire în Gestul ÎNCHINĂRII, orice formă și orice chip fă-l să se ÎNCHINE, și așa totul se face „ICOANĂ-CHIPUL” unde se ÎNTĂLNEȘTE DUMNEZEU cu Lumea și Lumea cu DUMNEZEU și se face „ACELAȘI TRUP-ICOANĂ”.

ÎNCHINARE-ICOANĂ
LEAGĂN de NAȘTERE,
ALTAR de Taină.

Neofit Pustnicul insistă pe Practica unui Gest de ÎNCHINARE de specific Personal. Fiecare are un anume comportament, unele calități și unele slăbiciuni, și pe acestea trebuie acționat. Să ai un Gest care să te caracterizeze, să te Deschidă, să te mobilizeze și totodată să te Centreze-Adune, în care să Acționezi și să te Odihnești.

Gestul ICONIC este o anume poziție a Corpului, a Minții și a Duhului, ca Gest al Integralității Ființiale proprii, dar cu sens de SACRALITATE, care se face prin CHIPUL de ÎNCHINARE (care are o *gamă întreagă de forme*, de la simpla *plecăciune, înclinare, până la metania* cu atingerea capului de pământ).

RITUALUL, „Limbaj GESTIC” (care nu se confundă cu *Limbajul Psiho-organic* ce-l avem noi obișnuit), e ca o „Umbră a VORBIRII DIVINE”. Acest Limbaj GESTIC se „Aude prin toată Ființa”, ca Limbaj al Memoriilor și totodată al COMUNICĂRII. „CUVÂNTUL DIRECT” este Limbajul GESTIC, de aceea „DUMNEZEU ZICE și se Face”.

Începi să te „Rogi” cu „GESTURI RITUALICE”, care ne „Rememorează” SACRUL din noi. Ridică Măinile în sus cu Rugăciune către DUMNEZEU Cel din „Înălțime”, din care „curge” Viața lumii. Pleacă în Închinare Capul în jos, prin care „recunoști” pe DUMNEZEU ca DĂTĂTORUL Vieții. Pune Măinile la Piept în dreptul Inimii și fă-te ca un „ALTAR” propriu, pe care să VINĂ DUMNEZEU și la tine. Desfă Brațele lateral, ca preînchipuire că DIVINUL Se „ÎNTRUPEAZĂ” în toată Ființa ta, Suflet și Corp. Faceți aceste *simple „GESTURI SACRE”* și „MEMORIILE SACRE” se vor „trezi”.

Și Sufletul are în primul rând „Primirea”, de unde Participarea sa la toate. Sufletul trebuie să-și „reia” „Stăpânirea Conștientă” asupra Memoriilor. Sufletul nu trebuie să fie „robul” Memoriilor sale. Nu fă auto-sugestie, nici logică-rațiune, ci VOLUTIV autoimpus, ca „AUTO-STĂPÂNIRE” și auto-orientare în Sine, prin care să se „orienteze” tot Memorialul său. Nu „admite” Psihic o „memorie rea și anormală”, ci respinge-o și înlocuiește-o cu una Bună. Iată câteva „repere”:

Nu fi fixist (adică să faci doar ce crezi tu); cu voință ascultă și de alții. Astfel te vei vindeca de propriile iluzii și încăpăținare. Te vei bucura de Unire și Comunicare. **Nu fi izolat** și însingurat, ci în dialog cu toți și cu toate (păcatul demonic face tocmai un gol de dialog). Viața este Comunicabilitate. **Fii comunicabil** chiar dacă te forțezi. **Fii Vesel** chiar dacă nu te simți bine, pentru că fondul Vieții este Bucuria-Lumina. Nimic nu poate copleși Bucuria Vieții în sine, tu trebuie s-o cultivi și peste propriile suferințe. **Impuneți un zâmbet** permanent. **Suportă și ce nu-ți place** la alții și treci peste toate defectele lor (care sunt legate de caracterul propriu). Nu mustra direct, nu spune greșelile, fii delicat când faci totuși câte o observație. Nu te enerva că alții nu sunt ca tine și-ți stau chiar împotrivă. Astfel te vei **vindeca de contrarietate** și te vei bucura de conviețuire în tot momentul. Încearcă să ai afecțiunea mai tare ca respingerea. **Nu admite frica, timorarea, grija zilei de mâine; nu-ți fă iluzii, lasă totul la momentele lor.** Timorarea este slăbănogirea Sufletului. **Fii optimist**, chiar de lucrurile par total încurcate; crezi în rezolvarea miraculoasă. Toate simptomele de boală, toate certurile, toate contradicțiile, greșelile tale și ale altora, consideră-le **trecătoare** și tu astfel vei rămâne neatins. Chiar dacă ai avut și mai ai crize violente, toate vor trece; **nu admite teama că va fi mai rău**, ci mai bine. **Nu admite tristețea** după greșeli și conflicte, lasă-le la momentul când te vei analiza pe tine (la spovedanie mai ales). Mulți fac o scrupulozitate patologică din toate. **Nu abandona activitatea**, chiar dacă nu te simți bine și dai randament puțin. Cât ai fi de bolnav, nu renunța la un ceva activ, cât de cât. **ODIHNEȘTE-te!** Viața are o Supralege, a **ODIHNEI SACRE**, indiferent de stare. În această ODIHNA nu mai contează nici o evaluare, este DARUL Lui DUMNEZEU peste toate considerentele. Bucură-te și tu cu adevărat de acest miracol.

Sunt mulți *debili fizic, sclerozați, intelectuali anemici*, tocmai din lipsa de Mobilitate-mișcare. Mai mult, sunt împiedicări și înfundări energetice pe diferite zone organice și funcționale, ce produc *scurgeri și explozii* energetice permanente, ce secătuiesc și ultimele rezerve. Unii au niște hiperfuncții (sau hipofuncții) în anumite organe, tot din această cauză. Datorită sedentarismului, noi avem părți ale Corpului

aproape fără mișcare, unde se depun majoritatea reziduurilor alimentare. Mobilitatea este pentru noi ca și Respirația, în activul Vieții. Noi, Creștinii, suntem învinuiți că *neglijăm „îngrijirea” Corpului*. În sensul nostru *Mișcarea este o „capacitate” a Vieții*, ce nu are „scop” în sine, ci este doar o *modalitate de activ*. Nu are scop de a „*stăpâni funcții și organe*”, ci ca să fie o trecere liberă a Mișcării prin tot Corpul. Nu faceți din Mișcările Corpului „religie”, că este patologic, ci considerați-le propriile dumneavoastră mișcări, ce nu au de-a face cu Religiosul. RITUALUL nu este „mișcare”, ci „GEST SACRU”, ce înseamnă altceva. *Mișcarea este o „dăruire de brandă” organelor izolate și blocate de boli, care singure nu mai pot primi*. Unii prea „religioși” resping aceasta, ce este o „refuzare de ajutor celor ce nu se mai pot mișca”. Celor fără mâini și picioare le dai posibilități de mișcare sau îi poartă altcineva. Mișcarea este tot așa de necesară și „terapeutică”, precum „hrana alimentară”. „*Energiile corporale, în natura lor, nu pot fi SACRALIZATE*”, ci doar folosite în vederea RITUALULUI SACRU. Nu vă concentrați pe trasee energetice, că este periculos, noi nu avem în vedere decât „mișcarea ca atare”, restul să se facă după fiziologia propriu-zisă; noi trebuie să păstrăm cu atenție *doar „capacitatea de mișcare”*, doar așa „Memorialul în sine” se va trezi (de intervenim noi cu diferite concentrări, putem prefăce și denatura și mai rău „memorialul fiziologic adevărat”). Nu introduceți „alt” Memorial în Mobilitatea energetică.

Noi vedem Mobilitatea în trei moduri: *Stoarcere-presare-spălare; dilatare-întindere; creștere-acumulare*, pe „zonele Corpului”, Cap, Trunchi, Membre (fiecare cu anexele lor). Obişnuiți-vă să aveți o „Poziție de Rememorare mobilă permanentă”, după propriul specific și boală (de cap, de trunchi sau de membre). Sunt forme de „*mobilitate din stare statică*” (poziții diferite fixe ale unor părți organice); „*mobilitate semistatică*”; „*mobilitatea activă*”, prin mișcări directe și repetitive (cum sunt mișcările forțate). Mai este o *mobilitate „psiho-mentală directă”*, prin concentrări mentale directe. Noi ne ferim de „pericolul magic” al „mobilităților energetice”, dar nu excludem „*normalul mobil*” al energiilor, care este „*mișcarea obișnuită*” a noastră. Folosiți Mișcarea în

Practica Gestului, ca mobilitatea Memorialului propriu. Ridicarea Capului, plecarea, întinderea mâinilor-brațelor, închiderea sau deschiderea Ochilor, etc. sunt des folosite în Rugăciune. Aplecați-vă cu Fruntea la podea, și stați așa un timp, este modul de Rugăciune al Sf. Moise arapul. Sf. Pahomie cel Mare se Ruga doar cu Măinile în sus. Alții în genunchi, după specific propriu.

În Rugăciune unii folosesc Respirația. Și unii Sfinți Filocalici o recomandă. Pentru lumea de astăzi, cu atâtea „păcate corporale”, Respirația este un punct de mare valoare. Respirația deschide, desface și ușurează mișcarea Memorialului atât corporal, cât și sufletesc. Respirația este corespondența „mișcării neîncetate” a Vieții în general. Respiră adânc mai ales dimineața și seara (pe nemâncate), cu încordarea Diafragmei abdominale și dilatarea întregii zone viscerele (cât mai mult timp) și folosește această stare în Gestul tău. Isihastii filocalici erau învinuiți că se concentrează în „buric”. Trebuie înțeles că nu este o concentrare pe zone organice, ci o „mobilitate” folosită de Gest, pentru adâncirea lui. *Abdomenul este „locul patimilor” și al „stricăciunii”*, și de aceea trebuie „spălat” zilnic, deci ca mobilitate, nu ca scop în sine. Intrarea Minții în Inimă, de asemenea este o „mobilitate” a „*locului gândurilor rele*”, că Inima este „Memorialul Minții”, care trebuie „spălat și curățat” pentru a te putea Ruga „CURAT”. La fel, desfacerea și dilatarea zonei pieptului, ca și întinderea membrelor, sau îndreptarea coloanei vertebrale, toate ca „mobilități” de „igienizare”, folosite în Gestul ICONIC, pentru facilitarea lui.

Pustnicul Neofit, se zice că și la bătrânețe făcea închinăciuni și metanii și le indica Ucenicilor săi această Practică de mare importanță.

Noi pe această bază facem și o „Medicină Isihastă”, cu includerea unei Terapii cu Pâinea Pustnicească, Mâncarea fiind de asemenea de mare importanță pentru „curățirea” Gestului SACRU.

Spălarea cu Apă este importantă nouă celor de astăzi, intoxicați de toate murdăriile. Pustnicii care aveau aer curat și mâncarea naturală și Minte tot curată, nu „miroseau a hoit”. Noi de nu ne spălăm, mirosim a „mort”.

Atenție, acestea nu se fac în „văzul lumii”, ci intim și strict particular. Unii caută zise „practici în comun”, ce nu sunt creștinești. În sens Creștin doar în Biserică se face „RITUALUL COMUN”, în rest este o „proprie intimitate”. Te poate „învăța” cineva cum să faci, dar tu doar în particular trebuie să le îndeplinești.

Pe baza acestor „repere”, sub îndrumarea Duhovnicului, alegeți specificul propriu, ca mobilitatea corpului, ca atitudinea Minții și ca tinderea de adâncire a Duhului.

Gestul tău Zilnic să fie cu Integralitatea Corp și Suflet, cu Actualizarea și Rememorarea fondului DIVIN și de Creație în armonie și fără contrarii.

Practica nu e ușoară, dar cei ce „muncesc” vor și „avea”.

Neofit Pustnicul repeta mereu Ucenicilor săi: „Practica Lucrării Sfinte este doar a celor ce muncesc ziua și noaptea, fără încetare, peste toate piedicile și slăbiciunile și care se învăpăiază mereu de DUMNEZEIESCUL DOR”.

Indiferent că faci practica după Metoda direct Filocalică sau în Specificul Carpatin al Pustnicului Neofit, trebuie să fii consecvent și cu perseverență. Nu te dezamăgi dacă o faci cu răceală și în silă, important este să Practici Zilnic. Nu căuta efecte miraculoase, chiar respinge orice efect. Voința este capacitatea de bază a Practicianului. Mulți fac paradă, că nu ai voie să faci nimic „mecanic”. Este o vorbărie de „neputincioși înrâiți”.

Fă Practica Gestului ICONIC sau Rugăciunea Minții chiar mecanic. Ai grijă, însă, să nu cazi în „instrumentalism”, considerând că în Repetarea Rugăciunii sau în facerea Gestului ICONIC este însăși Mistica Isihastă. Nu cădea în „tehnicismul gratuit”: că faci cutare Gest și ai efectul respectiv, sau repeți de atâtea ori Rugăciunea și gata, ai ajuns la mare performanță... Nu cădea în „pietismul îngust” de a face ceva evlavios în care crezi că este totul. Sau că, dacă stai o oră la Liturghie, gata, ești mare Creștin. Dar nu exclude „pietismul și Ritualismul”, pentru că ele sunt, totuși, „Puntea” spre Trăirea

Veritabilă ce vine cu timpul în măsura în care tu te Transformi și ca Personalitate.

Noi avem nevoie și de niște „instrumente”, dar să nu le confundăm cu însuși „conținutul”. Așa, Practică Gestul ICONIC oricum, cu tendința mereu de a-l depăși în Taina pe care o poate Deschide acesta. Gestul, ca și Repetarea Rugăciunii, este „Deschiderea Ușii de Taină”, urmând apoi „Intrarea în cele de Taină”.

Cel mai greu este pentru mulți tocmai „Deschiderea Ușii Mistice”, și aceasta deoarece ei fac doar „filosofia” Deschiderii. Lasă toate „filosofările, considerentele” și începe Practica, chiar cu insuficiențe. Ai grijă, nu fii „gălăgios și lăudăros”, Practică în Taină cu știrea Duhovnicului și eventual a încă unuia care, la fel, Practică Isihasmul. Să fie „Lucrarea ta intimă”.

Citește și caută mult material în acest sens, ca să-ți mărești orizontul Conștiinței. Practica fără „Cultură” devine un „fixism” îngust și chiar nociv. Cel mai mult supără „fixiștii incuți care mai fac și pe deșteptii”. Prostul se vede după „fixismul inculturii sale”. Sunt mulți „simpli”, dar nu „fixiști”. Este și o „Cultură mai mică”, dar Înțeleaptă. „Cultura” spoită a prostului înrăit este cea mai distructivă. Isihasmul este al celor care își Deschid „Duhul Înțelegerii de Taină”. „Gura mea a grăit Înțelepciune și Duhul Inimii mele, PRICEPERE”. *Aceasta este Taina Practicii Mistice Isihaste, PRICEPEREA de Dub de Adânc.*

Cei mai mulți se plâng de „neliniștea” Minții și a Simțurilor. Mulți caută prin Mistică o „Terapeutică a Liniștirii”. Trebuie înțeles că Destinul Misticii este mai întâi „Prefacerea în SACRALITATEA DIVINULUI”, după care vin efectele de așa-zisă Liniște. Dar în orice „pas spre DIVIN” este un „pas și spre Isihie-Liniște”. Așa, *primul semn al Trăirii Isihaste este că, odată cu greutatea, suferința și necazul, ai și o Mângâiere de Taină, de Isihie, Taina DIVINULUI care îți dă „Depășirea” a toate.* Isihasmul, deci, nu înseamnă „insensibilitatea la suferințe și necazuri”, ci „Depășirea de Taină” a acestora. ICONIC, înseamnă „Depășirea în DIVIN” a obișnuitului.

În Practica Gestului ICONIC să cauți această Depășire de Taină DIVINĂ, altfel te oprești într-un „gest gol de conținut”. În Gestul

ICONIC te „Aduni și te Depășești”. Nu te lupta nici cu gândurile, nici cu neliniștile, nici cu memoriile obsedante; lasă-le să curgă în afara ta, ca pe o „transpirație de boală”, dar cu „Ușurătatea în Interior”, pentru că așa te vei face Sănătos. În Gestul ICONIC de Specific Carpatin trebuie să ai două „stări” deodată, una normală a ceea ce ești tu, cu toate neputințele, ca exterior, și încă una în Interior, de „Ușurare-Depășire în Taina DIVINULUI” care Pătrunde în tine. Aceste stări să nu se lupte între ele, ca la Filocalici, Mintea să lupte cu oprirea gândurilor și imaginilor.

În Gestul ICONIC de specific Carpatin, normalul cu Supranormalul să fie fără distructivitate, ci în paralel, fiecare având propria prefacere. Dar acest „paralelism” are și un efect ICONIC, de a le ICONIZA pe ambele într-o SUPRAFORMĂ care, paradoxal, le Suprapreface în Taina ICONICULUI. Fă această Practică în Gest de Închinare și a normalului, și a Supranormalului, și a celui ce ești, și a celui în care te Prefaci ICONIC.

De la Gestul ICONIC făcut în momente de Liniștire, ca „Rugăciune Gestică”, treci la extinderea ICONICULUI în toate mișcările. Aici este mobilul Virtuților HRISTICE în Specificul lui Neofit Carpatinul. Orice Virtute este o ICONO-FORMĂ HRISTICĂ. Să deosebești Gestul Fix ce-L faci în Rugăciunea ICONICĂ din Fața ICOANEI MAICII DOMNULUI de Gestul Activ ce-l faci în Viața obișnuită.

Filocalic, se recomandă Pronunțarea cât mai deasă a Rugăciunii Scurte, „DOAMNE IISUSE, miluiește-mă”. Neofit, știind că nu toți pot face Concentrare de Minte și mai ales că ești ocupat cu treburile cotidiene, indică „Repetarea Gestului ICONIC” care nu cere efort de Minte, ci doar o „amintire de mișcare”.

Așa, obișnuiește-te să începi orice lucru cu un Gest discret de Plecăciune-Închinare, ca Aplecare ușoară și neobservabilă. Cu orice te întâlnești, față de orice vezi, fă acest Gest. Și când Vorbești, orice Vorbă să aibă „Forma ICONICĂ”, adică să fie smerită, plăcută și nevătămătoare, iertătoare. Orice lucrezi cu Măinile, să fie sub acest

Semn Gestic de Închinare și plecăciune, fără să fie nevoie să faci Semnul Sfintei Cruci. Acesta îl poți face doar când ești singur și la momente mai deosebite.

Să te ferești să devii acel „ritualist rigid și fanatic”. Fă Gestul ICONIC lejer și larg, ținând cont de împrejurări și situații specifice. Chiar și Gândurile bagă-le în Forma ICONICĂ de Plecăciune. Vei Gândi smerit, liniștit și nevătămător. Practicând Zilnic, Forma ICONICĂ îți va „intra până în sânge” și te va ICONIZA HRISTIC. Aceasta te va Deschide și mai mult pentru Rugăciunea Gestică pe care o faci în momentele de Liniștire, când VIUL ICONIC HRISTIC te va Pătrunde până în Adâncul Ființei. Atât de mult să-ți „placă” Gestul ICONIC, încât să-ți devină o „Fire Proprie și Permanentă”.

Persistă în Practica Gestului ICONIC. După cum este greu, Filocalic, să-ți însușești Pronunțarea Continuă a NUMELUI Lui IISUS, așa și Gestul ICONIC nu este prins de mulți. Cere, de asemenea, Trezvia și Atenția Întregii Personalități Ființiale. Majoritatea fac și Gestul tot cu Mintea, sau ca pe o simplă poziție mecanică. Trebuie făcut cu toată Ființialitatea, Sufllet și Corp, peste Minte și Inimă.

Cel mai dificil li se pare multora Conștientizarea „FORMEI ICONICE” a Gestului. Aici este secretul, de a pricepe FORMA în Sine a ICONICULUI. La început poți face Gestul oricum, cu timpul însă vei simți tu însuși nevoia să-l adâncești în Deschiderile sale de Taină. În accepțiunea Pustnicului Neofit, ALTARUL Închinat DOMNULUI este și Originea Gestului ICONIC. În Adresarea ta către DUMNEZEU, doar făcând „LOC de ALTAR” poți Primi PREZENȚA DIVINĂ. Acolo unde faci ALTAR DOMNULUI, acolo Vine și PREZENȚA Sa.

Ieși cu tot ce este mai Bun în tine și fă din acestea ALTAR DOMNULUI, cu Gest de Închinare. În Gest să-ți fie Întreaga ta Ființialitate, ca tot ce ai tu mai Sfânt, din care să Clădești DOMNULUI ALTAR de Închinare. Filocalicii fac din NUMELE Lui

IISUS PREZENȚA Sa, iar din Inimă ALTAR unde să Vină, totodată în Rugăciunea Minții. *Neofit Pustnicul scoate în Exterior ALTARUL, unde trebuie și tu să ieși, ca o „Depășire” de proprie Ființialitate.*

SACRUL ALTARULUI trebuie să fie „Dincolo” de tine, unde să Îngenuncheze Ființialitatea ta. Deci, *silește-te să Percepi Taina CHIPULUI de ALTAR al Gestului ICONIC. Este însăși FORMA ICONICĂ în Sine* pe care trebuie să o Asume Conștiința ta. ALTARUL este LOCUL SACRU unde tu faci din „Propriul material” un LOC unde să Vină PREZENȚA DIVINĂ care, astfel, Preface Substanța ta într-o SACRALITATE DUMNEZEIASCĂ.

Această UNIRE de Creație cu DIVINUL într-o SACRALITATE Reciprocă este Taina ALTARULUI. Și astfel, *făcând din Însuși Gestul un ALTAR, prin Gest tu te ÎNTÂLNEȘTI Real cu DIVINUL HRISTOS. Conștientizează că Gestul este FORMA ICONICĂ de ALTAR în care și tu și HRISTOS sunteți Prezenți deodată. Și în acest Gest să ai DĂRUIREA ta* Întreagă, Minte și Inimă, Suflet și Corp.

Bagă toată Ființa ta în Gestul ICONIC și te Predă ca „Pietre de ALTAR”, unde să vină PREZENȚA DOMNULUI IISUS. În Gestul ICONIC, astfel, tu trebuie să te faci „Trupul ALTARULUI” pe care să-1 Închini DOMNULUI și „peste” tine să faci Gestul ICONIC.

Filocalicii fac „drumul purificării Minții și Inimii prin Rugăciunea Neîncetată, ca să se ajungă apoi la SACRALITATEA de ALTAR a Inimii. *Neofit „trece” Direct Ființa în ALTAR prin „Scoateră” ei în Exterior, ca CHIP ICONIC. Oprirea în tine însuși cere multă Prefacere, pe când în Exterior DĂRUIREA și Închinarea fac Direct Prefacerea în ALTAR a Propriei Ființe. Apoi, ca Extindere, fă din toate obiectele și Ființele din jur, de asemenea, ALTARE în care este PREZENȚA Lui HRISTOS.*

Nu te grăbi să treci la Treapta următoare până nu Trăiești cu Adevărat Taina Gestului ICONIC. *Fără Adâncirea și Deschiderea în Gestul ICONIC, nu ai acces la Tainele următoare.*

Gestul ICONIC al Specificului Filocalic Carpatin este în Asemănare cu Ritualul Liturgic din Biserică. Ține cont de Reperele de bază ale Gestului ICONIC:

– *Supraconștientizarea VIULUI PREZENȚEI ICONICE HRISTICE.* La Filocalici se face Invocarea NUMELUI DOMNULUI IISUS, prin care se intră în Legătură cu PREZENȚA DIVINĂ. Aici se face Gestul Închinării, prin care VIUL ICONIC se face o Realitate. Când te-ai Închinat, Intri deja în acest VIU de PUTERE și PREZENȚĂ DIVINĂ. Gestul Crucii și Închinării Aduce PREZENȚA HRISTICĂ.

– Această PREZENȚĂ este ICONICĂ doar prin CHIPUL Lui HRISTOS. ICOANA, în Creștinism, înseamnă CHIPUL Lui HRISTOS. Ceea ce nu are CHIPUL Lui HRISTOS nu mai este Icoană.

– PREZENȚA ICONICĂ nu este doar o închipuire sau o presupunere, ci este un Real VIU DIVIN care nu depinde de tine, ci tu de El. Dacă la Evrei NUMELE Lui DUMNEZEU este „FOC mistuitor”, aici, în Gestul Închinării ICONICE, este la fel, „Văpaie arzătoare”.

– Gestul ICONIC-HRISTIC este *Supraexterior*, adică trebuie făcut cu toată Integralitatea ta, ca Suflet și Corp și peste acestea. Deci, să nu faci Gestul ICONIC doar cu Mintea sau cu Simțirea sau cu poziția Corpului, ci cu toate deodată, în UNIRE. Doar ca „Total” să faci Gestul ICONIC față de VIUL PREZENȚEI HRISTICE. Așa, *Mintea și Sentimentul trec într-o Supra-Formă de ÎNCHINARE ICONICĂ* ce Depășește și Mintea și Inima. În Gestul ICONIC, Mintea și Inima se Închină, dar nu prin Mentalizare sau Sentimentalizare, ci prin Supraforma Totală a Integralității tale. Aici, *în Gest, Mintea și Sentimentul nu mai sunt „instrumente” de Lucrare, ci devin simple componente ale Întregului tău care face Gestul ICONIC.* În modalitatea Filocalică a Pronunțării Rugăciunii în Inimă, Mintea este Lucrătoare și Activă. Aici, în Gest, Activul este Întregul tău Suflet și Corp, deodată și în Unire.

– După ce faci Gestul ICONIC, *să Supraconștientizezi că VIUL HRISTIC te „Cuprindă” ca într-o SUPRAFORMĂ ICONICĂ* în care tu,

ca și o „apă” într-un Vas, iei această Supraformă. Nu-ți închipui cum este această Supraformă, *ci doar Conștientizează-o cu o Atenție cât mai permanentă*. Nu-ți face nici o imaginație, nici cum este Supraforma ICONICĂ, nici cum o simți tu. *Să îți-o „Suprareprezinți” doar ca pe un VIU cu o FORMĂ ICONICĂ* pe care tu nu o poți percepe, dar care este *foarte ACTIVĂ în Sine*. La început, te vei simți ca într-o „închisoare” unde tu nu mai poți face nici-o mișcare. *Fă această „Odihnă închis în ICONICUL Lui HRISTOS”*. Atenție, de îți vin gânduri și amintiri, lasă-le să iasă din tine în „FOCUL ICONIC”, unde se vor topi de la sine. Toată Atenția ta să fie VIUL ICONIC în care ești închis și în care „forțat” iei Supraforma Sa, și în care toate cele din tine ies și se prefac. Tu, „pasiv”, te Odihnești în ICONICUL HRISTIC.

– Acest „pasiv intra-ICONIC” este, însă, un Supra-ACTIV HRISTIC ce Lucrează asupra ta direct, care te SupraPersonalizează ICONIC și pe tine. Neofit Pustnicul susține că mai înainte de a face tu „purificarea și Virtuțile”, trebuie să primești „Supra-Forma” ICONICĂ, după care să faci și Activul tău; trebuie să ai mai întâi Modelul, care este ICONICUL HRISTIC. Și Primind Supra-Memoriile ICONICE, vei putea și tu să Lucrezi cele „Asemănătoare”.

Așa, ca Practică Isihastă a Primei Trepte, ca „Gest ICONIC”, nu este accentul pe Purificare și pe Virtuți, ca în modalitatea Filocalică Athonită, ci accentul pe RITUALUL ICONIC în care Primești Modelele de Memorii de Purificare și Virtuți, urmând apoi să le pui și tu în Lucrare Proprie. Făcând Ritualul Gestic ICONIC, *vei observa că se Trezesc în tine Memoriile BOTEZULUI și ale MIRUNGERII, care îți „Orientează” Firea spre cele Bune*. Începi astfel să capeți o „Vedere ICONICĂ” prin care Deosebești răul de Bine. Și cu această Vedere poți face apoi Virtuțile și Purificarea.

– Extinderea Gestului ICONIC de la Ritualul Gestic pe care-l faci tu Personal, în liniște și în Fața ICOANEI MAICII DOMNULUI sau în Biserică, *concomitent la Gestul ICONIC Generalizat*, prin care să dai la tot ce vezi Supraforma ICONICĂ HRISTICĂ, *Văzând în toate „Chipul Lui HRISTOS”*, acel CUVÂNT prin care toate „s-au făcut”. Ca Gest ICONIC, *să Vezi CUVÂNTUL CREATOR nu ca Interior, ci ca Supraexterior care Îmbracă și Interiorul și Exteriorul oricărui*

lucru, ca ICONO-FORMĂ. Așa, totul devine în Ochii tăi o Lume Sfântă, PURTĂTOARE a CHIPULUI lui HRISTOS.

Aceasta este Practica Isihastă a Specificului Carpatin al Pustnicului Neofit. Este Rugăciune Permanentă nu prin Cuvinte, ci prin Gestul ICONIC, ca Rugăciune-Gestică ICONICĂ. Limbajul Gestic-Ritualic este un Caracter Traco-Dacic ce se păstrează în Specificul Carpatin.

Dacă deja ai Practica Isihastă în modalitatea Filocalică obișnuită, poți încerca și Specificul Carpatin, dar cu avertismentul să nu le amesteci, ci să le faci pe fiecare separat. *Este de fapt același „Fond Filocalic”, dar „Direcția” este deosebită*. Cea Filocalică este ca „Interiorizare” și cea Carpatină este ca „Exteriorizare”. Și fiecare are „Complexul” său care, dacă nu este bine controlat, poate produce anomalii patologice. Atenție, Practica Isihastă are nevoie și de un Povățuitor Dubovnic, altfel se poate cădea în greșeli deplorabile. Practica Gestului ICONIC este mai puțin „riscantă”, pentru că este Ritual Exterior în care se evită „magia Minții și sentimentalismului bolnăvicios”, care de obicei apare în modalitatea de Interiorizare. Eventual, apare un „Ritualism formal”, dar fără declanșarea „explozivității subconștientului”, din modalitatea Interiorizării. Un Duhovnic Bun poate să te conducă și în specificul Clasic Filocalic, al Isihiei Minții în Inimă. Majoritatea Duhovnicilor evită, însă, această Practică, mai ales la Tineri. Asta nu înseamnă ca nimeni să nu mai încerce Practica Isihastă. Cei plini de Râvnă să-și ia toate precauțiile și să pornească la „Drumul Mistic” ca Harap-Alb, cu orice risc. Cei Sinceri vor birui toate încercările și piedicile.

LITURGHIA IUBIRII

„La Început a fost
CUVÂNTUL LITURGHIA”.
În ne-nceput a fost IUBIREA,
Cu Taina Sa, TREIMEA,
Ce este NAȘTEREA-CUVÂNTUL,
Ce este LITURGHIA.

Îngenunche în FAȚA
ICOANEI DUMNEZEIEȘTI,
Ce este LITURGHIA IUBIRII,
CHIPUL DOMNULUI
HRISTOS.

Desculță-te de toate „afară”,
Pleacă-ți Fruntea dincolo
De „podeaua de carne”,
Intră în Biserica-Bethleem
Unde MIELUL Cel de SUS
Se face și Liturghie Pământească,
Ca Lumea să se Nască.

BATE INIMA
LITURGHIEI în
DUMNEZEU,
Bate și în Cer și pe Pământ,
ACEEAȘI INIMĂ HRISTOS,
De SUS și de Jos.

Cine poate împiedica IUBIREA,
Cine-i poate pune hotar?...

Iată pe Logosul DIVIN, care
este totodată LITURGHIA
DUMNEZEIRII în Sine și cea
din Creație.

Înfrișată este Taina Creației,
Că Tu Însuși o Liturghisești;
Tu Însuși Te ÎNTRUPEZI,
Și Lumea întreagă
O faci TRUPUL Tău,
Prin care și noi putem URCA
Până în DUMNEZEU.

Și eu, și fiecare suntem
Un CHIP de Liturghie,
Un Aume CUVÂNT-IUBIRE,
CHIP în Veșnicie.

Și Fiecare suntem
Chip de Creație
Și CHIP al Lui DUMNEZEU,
Care *Se ÎNTÂLNESC*
Doar în CHIPUL Liturghic al Tău.

Doar în acest CHIP mă Regăsesc
În ÎNTÂLNIREA cu Tine,
În CHIPUL Tău de Liturghie,
TAINĂ negrăită de IUBIRE.

Niciodată nu se oprește
LITURGHIA IUBIRII,
De aceea este „INIMA
NEMURIRII”,
INIMA în Bătăie neîncetată,
Care nu încetează niciodată.

IISUSE, Bate INIMA Ta
În DUMNEZEU,
În Cer și pe Pământ,
În toate Inimile Lumii Bate,
POTIR cu **SÂNGE**
De DUMNEZEU și de
Creație,
Care mereu în LITURGHIE
Se fac **EUHARISTIE.**

DOAMNE, IISUSE, vin și eu
La ALTARUL LITURGHIEI
Tale,
Unde mă aduc ca pe o
„Prescură”,
Pe care să o LITURGHISEȘTI.

De puțina mea Iubire nu te scârbi.
Tu m-ai Creat din IUBIREA Ta,
Și CHIPUL IUBIRII **S-a**
Pecetluit
În Veșnicie pe Ființa mea,
Și Această PECETE fă-o
JERTFELNIC,
Pe care mereu LITURGHISEȘTI,
Și în Ființa mea te Întrepezi.

Eu sunt căzut din Iubire,
Prin multe păcate,
Și zac în prăpastie de moarte,
Dar DOAMNE,
Primește-mă ca pe o Prescură
Din care fă LITURGHIE,
Și „Toarnă” în POTIRUL Tău
Și o „picătură” de Sânge de-al meu,
Ca IUBIREA Ta și a mea
Iarăși să se **ÎNTÂLNEASCĂ.**

Tu mereu DOAMNE,
Ne Naști din IUBIREA Ta,
Și Creația Te Naște
Neîncetat, de asemenea,
Și IUBIREA ÎNTÂLNITĂ,
Se face EUHARISTIE,
PÂINE de Cer și de Pământ,
CUVÂNTUL ce TRUP S-a făcut.

DUMNEZEIASCA PÂINE-
HRISTOS,
DUMNEZEU și Creație în
UNIRE,
Iată ICOANA ce nu este idol,
În care și **Lumea**

Și Însuși DUMNEZEU
Deodată se ÎNCHINĂ.

Tu, DOAMNE, IISUSE
HRISTOASE
FIUL Lui DUMNEZEU,
Și Fiu de Creație,
Din LITURGHIA IUBIRII
Naști **Biserica-MAMA Lumii,**
Creația cu DUMNEZEU în
Brațe.

O, IUBIRE a Lui DUMNEZEU
Înfrișată,
Cum Te faci și Chip de Făptură,
Ca și Lumea să primească
DIVINA Măsură!

O, DUMNEZEU ÎNTRUPAT
Ca și Lumea să URCE în
DUMNEZEU,
DOUĂ IUBIRI ce S-au Găsit
„Peste prăpastia de Absolut”.

De aceea niciodată
Nu se oprește LITURGHIA
IUBIRII,
INIMA Nemuririi.

Dacă vreodată LITURGHIA
s-ar opri,
Dintr-o dată „toate ar pieri”.
IUBIREA este
Neconținută LITURGHISIRE,

Este Nesfârșita NAȘTERE de Sine,
IUBIREA este „Absolutul
RITUAL”

Ce Se face **EUHARISTIE-DAR.**

Ce este mai Minunat,
DIVINUL ÎNTRUPAT
Sau *IEȘIREA Făpturii „peste” Sine*
În DIVINUL
Dincolo de orice Chip Creat?
DIVINUL făcut Trup este
HRISTOS,
Peste Trup este DUHUL SFÂNT,
Care fără despărțire
Deodată și UNA Sunt.
HRISTOS face DIVINUL,
TRUP de ÎMPĂRTĂȘIRE,
SF. DUH face TRUPUL
CHIP-DUMNEZEIRE,
HRISTOS și SF. DUH,
BISERICII LITURGHISIRE.

Un **ANUME CUVÂNT** al Tău
A *Creat un **Anume Suflet*** al meu,
Și cele Două Chipuri stau
Față în Față,
Aceasta fiind a mea Viață,
Să mă Văd în Tine
Chip și Asemănare,
Fără amestecare.

Eu sunt mai Întâi
Un CUVÂNT de-al Tău,
Înscris în tine, CARTEA VIEȚII,
Pe care apoi îl ROSTEȘTI
Și *mie mi-l Dăruiești.*

BATE în Ființa mea
CUVÂNTUL DIVIN,
INIMĂ de DUMNEZEU.

Și când pe acesta Îl Aud,
Și Inima mea
Răspunde Asemenea.

O, Taină a ROSTIRII,
Taina NAȘTERII!

Tu m-ai ROSTIT pe mine
Și eu Te Rostesc pe Tine!

Când *voi ajunge să AUD*
ROSTIREA
Din care m-am Născut,
Atunci și eu, IISUSE, mă voi face
Cu Tine „ACELAȘI TRUP”.

DOAMNE, IISUSE
HRISTOASE,
ICOANA din Cer și de pe Pământ,
Tu ești CHIPUL
Prin care toate s-au făcut.

Taina DUMNEZEIRII
Este Taina NAȘTERII Tale
Din TATĂL Cel fără început.
Și Taina Lumii
Este tot **Nașterea Ta**
Și într-un Chip de Făptură,
DUMNEZEU și Creație
În aceeași măsură.

CHIPUL TATĂLUI
DUMNEZEU
Este dincolo de Vederea noastră,
Dar CHIPUL tău de FIU
Ne Deschide și nouă
O Tainică Fereastră.

O, CHIP de ICOANĂ,
De DUMNEZEU și de Creație,
De Cer și de Pământ,
CHIP și ASEMĂNARE,
Ție se Cuvine
ÎNCHINARE.

DUMNEZEIREA Deschide
UȘA spre Lume
Prin CHIPUL FIULUI Său,
Și **Lumea deschide și ea o Ușă**
Prin care Se VEDE
DUMNEZEU,
Chipul MAMEI FECIOARE
Cu PRUNCUL DIVIN în Brațe,
TAINA Icoanei de Creație.
Acestei **ICOANE se ÎNCHINĂ**
Și Cer și Pământ deodată,
Și prin ea **se ÎNTÂLNESC**
Toate laolaltă.

Fiecare suntem „**Micro-
Cosmogonii Hristice**”, și
totodată „Micro-Cosmologii”
Proprii de Creație.

Bucură-Te, **UȘA** dintre
DIVIN și Făptură,
Bucură-Te, **Puntea** dintre
Cer și Pământ,
Bucură-Te, **Perdeaua** de ALTAR,

Bucură-Te, Fereastră
Celor de TAINĂ,
Bucură-Te, ICOANĂ,
Inimă în Rugăciune,
Feciorelnică de-a pururi,
Chipul MAICII
DOMNULUI.

DOAMNE, IISUSE, în mine Aud
Cum Bate Inima mea din Tine,
În care Însuși „SÂNGELE de
DIVIN”
CURGE fără oprire.

Și Inima mea de Făptură
Bate prin această Inimă,
Cu „sânge de Creaură”.

Și UNIREA SÂNGELUI de
DIVIN
Cu Sângele de Creație
Va UNI Cele Două Inimi,
În **Însăși INIMA Ta.**
În care este toată TAINA.

Nu există timp,
Dar **IUBIREA**
Se NAȘTE mereu din Sine,
Și din *RITUALUL* acesta
Apare și Timpul...

Nu există spațiu,
Dar **NAȘTEREA** nesfârșită
Face IUBIREA mereu
Să fie „peste” Sine.

O, IUBIRE-LITURGHIE,
RITUAL și EUHARISTIE!

INIMA, Înfățișarea PERSOANEI

S-a vorbit mult despre Inimă, de la „centrul” vital până la „sediul” Inteligenței, Intuiției și Sentimentelor.

„Ideile Mari vin din Inimă”.

Se consideră și o „metafizică” și o Teologie Mistică a Inimii. Așa, *Inima ar fi „organul fereastră” prin care se trece de fapt „dincolo”, spre Origini și Lumea necorporală*. În cosmogoniile antice, lumea s-a gândit cu „Inima Zeului” demiurg.

Inima este „TRONUL Lui DUMNEZEU”; are în sine „ÎMPĂRĂȚIA Lui DUMNEZEU”; este ALTARUL și Sălașul Spiritului; este „Sfânta Sfințelor” Templului și Sionului; Centrul lumii; este „Supraspațiul Original” al Existenței.

Inima este considerată ca elementul Pământului, și totodată al Focului-Luminii.

Inima-Cupa Sacră de Pământ în care este FOCUL-SOARELE DIVIN din care emană Lumina. Așa, prin „Ochii Inimii” se vede de fapt. *„Soarele răspândește Lumina, precum Inima Răsuflecte”.*

„POTIRUL” Creștin este „INIMA Lui HRISTOS”, în care este Însuși SÂNGELE-LUMINA Lui HRISTOS ca ÎMPĂRTĂȘANIE.

Este o „Inimă Cerească”, o „Inimă Pământască” și o „inimă individuală”.

Inima este „Sediul” Inteligenței, Voinței-Acțiunii și al Vieții în general.

La „judecata” Sufletului, se pune în „balanță” Inima, cât este de „greă” ca Bine sau rău.

În Inimă este „Conștiința DIVINĂ”, cât și Conștiința proprie.

DIVINUL din tine este „Glasul Inimii”, zice un proverb.

În tradiția Biblică, Inima este „Omul INTERIOR”, sediul „PRICEPERII”. *„Gura mea a grăit Înțelepciunea și Cugetul Inimii mele PRICEPERE”*, zice o cântare teologică.

Așa este o distincție între Minte și Inimă. Mintea este Înțelepciunea, și Inima este Priceperea-Eul-Conștiința Înțelepciunii.

Se zice că *Inima este primul Organ* ce se formează la făt, și *ultimul Organ care putrezește* după moarte (după patruzeci de zile).

Se spune că DUMNEZEU după ce „face pe Adam”, îi „Suflă SUFLARE”, și așa „se face Suflet Viu”, ce ar însemna tocmai „TAINA INIMII”.

Astfel, Inima ar fi „pământ adamic, Model-Inteligență Cerească-Spirituală și SUFLARE-SPAȚIU DIVIN. De aceea se zice că „atâta Viață și Suflet ai, câtă Mărime de Suflare”. Mistic se amintește de „deschiderea Inimii, prin lărgirea Suflării”; sau „unirea Minții cu Suflarea”.

DIVINUL nu poate „încăpea” în „altceva”, dar poate încăpea în INIMĂ, unde SUFLAREA DIVINĂ și-a pus PECETEA.

Păcatul, atinge direct Inima, atât ca Spirit, cât și Corp, de unde degradările respective.

Inima este „Supraspațiul”, atât al Spiritului, cât și al materiei, ca „legătură-punte” dintre Suflet și Corp. De aceea în Inimă se Memorează, atât Spiritul, cât și cele trupești (Inima-creierul de Taină), de unde sediul atât al „treziei”, cât și al subconștientului și chiar sediul „somnului-uitării”. *„Dorm, dar Inima mea veghează”.*

Inima este „Cămara ascunsă”, în care poți face ALTAR sau *desfrânare*.

„DUH Nou și Inimă Nouă” (Ezechil, 36, 26).

Inima este o „Teofanie”, Oglinda Lumii nevăzute.

În Inimă sunt „gândurile cele mai ascunse”, baza naturii Intelectuale.

Inima este Taina Lui HRISTOS Întrupat.

Inima este însăși Taina Ființei Create.

Caracterul de bază Creștin este Taina Persoanei, în care subzistă „puterile” Sufletești și din care ies Virtuțile. Noi suntem dihotomie Suflet și Corp (Ființă și energii de creație), și Sufletul are în capacitățile lui Spiritualul DIVIN (ca Pecetea DIVINĂ) și Spiritualul propriu de creație ce este transpus totodată și în energiile Corpului. Mai mult, Sufletul are Pecetea TREIMII DIVINE, de unde Taina Triadică a „Puterilor Sufletești”. Și precum DIVINUL este PERSONAL, la fel și Sufletul nostru este Persoană de Creație. De

aici un fel de „reper” al Persoanei noastre, ca „*Trifințialitatea Sufletului creat*”, ce nu-i atinge „*simplitatea*” de esență Spirituală creată. Așa, filocalic, Sufletul nostru are „*triada*”: *Minte, poftă și inimă*”, corespondența anticilor, *Gândire, Simțire și Voință*. Și din acestea corespondențele: – Spiritual, Duh-Fire și Eu Personal-Inimă. Unii confundă *Simțirea cu Inima*.

Este o „analogie” între Configurația de Taină a Sufletului și structura fiziologică a Corpului. Toate misticile au căutat aceste legături intime. Și în acest sens Creștin avem câteva repere. Așa, se vorbește de o *Minte a Sufletului* și de o „*mintă*” a Corpului, ca și de o *Inimă a Sufletului*, ca și de o Inimă corporală.

Inima este totodată ca Înfrățire de Suflet, ca Organ de Corp și ca UNIREA Sufletului cu Corpul, în „Tainicul Trup”.

Noi am „uitat” de Taina „Trupului”, care s-a pierdut la căderea din Rai, Adam și Eva rămânând „goi”. Este o Taină „Veșmântul” peste Unitatea Suflet și Corp, ce este tocmai „Trupul”. Se vede că la toate *Făpturile, Corpul are o „veșmântație naturală” (păr, culori, diferite adaosuri)*, doar Omul a rămas „gol”.

Se spune că „Haina face pe Om”, adică o Memorie primordială, că „Veșmântul-Trupul” arată la Față Persoana Omului. „*După cum este Înfrățirea, așa este și Sufletul său*”, mai zice o vorbă. Atenție, să nu se confunde „*corpul*” cu „*Înfrățirea*” (care este Tainicul de UNIRE Suflet și Corp, uitat de noi, datorită păcatului).

Sunt mai multe concepte, referitor la „configurația” Omului.

1. Filosofic: – *Nous* (Spiritul); *Psihi* (Sufletul Vital); *Soma* (corpul material). În Spirit sunt „Rațiunile-Loghii Divini”; Psihi-Sufletul reflectă atât Spiritul, cât și corpul-Soma, de unde *partea „Rațională”* și cea „*irațională*” din Sufletul Vital. Sufletul ar avea astfel *trei atribute-puteri*, ca *Gândire, Simțire și Voință*, în alt fel zis, „*Minte, poftă și inimă*”.

2. Religios: – *Suflet; trup; DUH*. În Suflet este „*SUFLAREA HARICĂ DIVINĂ*”, ce este CHIPUL DUHULUI SFÂNT, care de este pusă în „*Lucrare*”, va „*Înduhovnici*” puterile Sufletești (Minte, Simțire, Voință), care și mai mult, se va *prelungi și în trupul material*.

3. ICONIC: – *CHIPUL Lui DUMNEZEU și Ființa Personal-Individuală Creată*, ca un „dihotomism” strict.

Și *Ființa creată* are la rândul ei *Sufletul direct Ființial* de Creație și *energiile sale Corp*. Sufletul are în sine *CHIPUL TRINITAR* al *CHIPULUI DIVIN*, ce se transpune ca o „*Trifințialitate*” a Sufletului, – Conștiința, Duhul și Eul-Personal (ce sunt altceva decât zisele *puteri ale Sufletului*, ca *Minte, simțire, voință*). Neofit deosebește Sufletul ca *Ființialitate Creată*, de *energiile – puterile sale*.

Sufletul, ca *Ființialitate*, este dincolo de *energiile sale de creație*, dar le „emite” ca prelungire de *Ființialitate*, și din „*oprirea*” *energiilor Sufletului* se configurează „*corporalitatea*” materială.

De aici, deosebirea ce o face Neofit dintre Suflet-Ființă (Entitate, Duh, Eu Personal) și *energiile sale de corespondență* (Minte, simțire, voință), și Corpul cu propriile corespondențe (nervi, senzitiv, materie).

Dar această „configurație” este într-o „*Întrepătrundere*” globală, cu legături și răspunsuri reciproce. Sufletul în sine este „*Trifințialul Creat*” (Entitate, Duh, Eu-Personal), care se manifestă energetic (Minte, Simțire, Voință), și se structurează Corporal (nervi, senzitiv, organe materie).

În Integralitatea sa, Sufletul și Corpul sunt un complex propriu, *Ființial și energetic și „peste” acestea este „SUPRACHIPUL PECETEI” CHIPULUI Lui DUMNEZEU*.

Ar veni, *DUHUL DIVIN*, ca *PECETEA CHIPULUI Lui DUMNEZEU*, și, „*Duhul de Creație*”, ca Suflet, și manifestările lor ca *energii cu funcțiile organice corporale*.

Neofit consideră că „*SUFLAREA DIVINĂ*” ce o dă lui Adam este *CHIPUL și Asemănarea*, numit de cei vechi ca „*DUH*”. De unde Filocalicul *DUH, Suflet, corp*.

Deci, cunoscând aceste repere, putem să înțelegem raportul mistic dintre modalitatea Carpatină și celelalte.

Sufletul nostru este cum s-a zis, o „*Trifințialitate*” cu *Pecetea TREIMII DIVINE*, ca: *Chip-Conștiință* (Pecetea *TATĂLUI*); *Duh-Fire* (Pecetea *SF. DUH*); *Eu Personal-Inima* (Pecetea *FIULUI*). Și

acest Chip direct de Suflet (Psihi) se transpune ca Psihologic: *Minte, Simțire, Voință* (calitățile Sufletului) și totodată se transpune în Fiziologicul Organic Corporal, ca: sistem-nervos-sex; sistem circulator-digestie; organe-materie corporală.

Și în UNIRE toate aceste „Planuri” sunt Personalitatea-Individualitatea.

Sufletul este Persoana, *Psihologicul* (Suflet și Corp) este Individualitatea și *Fiziologicul* este Caracterul biologic. Și în toate este „ACELAȘI Chip al Persoanei”, care are cele Trei transpuneri (*Suflet, Individualitate, materialitate*). Astfel, Sufletul are „asemănarea” cu Individualitatea și organicul material, și fiecare este o „asemănare-înrudire de Chip” a celorlalte, dar în „specificul” lor.

Se vorbește de Înfrățirea Sufletului, ca un „Duh asemănător cu Individualitatea Corp” (ce are *Cap, piept, membre*). Capul este Chipul Conștiinței, Minții și Sistemului nervos; Pieptul este Chipul Duhului, Simțirii și circulației energetice; Membrele (mâini, picioare) sunt Chipul Eului Personal, al Voinței și al organelor corporale. Și fiecare are câte o „REPREZENTARE” proprie: – Capul: Trezia, Gândirea, sexul (Conștiința, Minte, Sistemul nervos); – Pieptul: Memoria, Sentimentul, Vitalitatea; – Membrele: Vorbirea, Gestul, Semnificația.

Și ca UNIRE este INIMA-Personalitatea, Individualitatea-Activul propriu. Astfel, INIMA are Trei Reprezentări: – Persoană-Spirit (Psihi-Suflet), INIMA Sufletească; – Persoană-Individualitate (Psihologic), Inima Trupească; – Persoană-biologic (Fiziologic), Inima Organică.

Și toate sunt de fapt o „UNICĂ INIMĂ-UNICĂ PERSOANĂ”, ce „Bate” în Trei Planuri deodată.

Și această „INIMĂ UNICĂ” este „ÎNTREGUL PERSONAL-Individual-biologic”, ca Taina INIMII de Rai, „INIMA TRUPULUI-ÎMBRĂCĂMINTEA VIE”, pierdută prin păcat, atât de Îngerii căzuți, cât și de Om.

Sf. Părinți Creștini, vorbesc mereu de „INIMA de TAINĂ”, peste „inima organică”. Și misticele antice amintesc de „misterul inimii”, dar ca „centru de interiorizare”. În sens Creștin, Inima nu este „interiorizare”, ci „SUPRAEXTERIORIZAREA peste interior și exterior”, de „INIMA PERSONALITATE”.

Este o tradiție mistică ce spune că în Rai Sufletul era la „exterior”, care se vedea primul și Corpul se vedea în „spatele” Sufletului, iar peste acestea era „Tainicul TRUP-Veșmânt, INIMA Personalitate”, încât Adam când pune „Nume” Viețuitoarelor, prin această Vedere are acces direct la „caracterul-firea” fiecăreia.

Anticii consideră „interiorul” ca „Taina Vieții”, ce este „chipul căderii” din Rai, când „INIMA Personalitate” se pierde și *Sufletul se „umbrește”* și Corpul se face „compensație” atât de Suflet, cât și de INIMA Personalitate.

Adam și Eva rămân cu „trupul de piele”, adică „golul” Corporal, peste care trebuie să se pună „îmbrăcăminte” de frunze-haine, iar „INIMA SUPRAEXTERIOARĂ” nu mai este să „Oglindească” atât Sufletul, cât și Corpul; pielea oglindește „golul” de acestea.

În sens Mistic Creștin, noi insistăm pe evidențierea „Refacerii” INIMII Personalitate, Veșmântul de HAR, sau „HAINA de Nuntă”.

Noi, după cădere, credem *Sufletul* ca „interior” și *INIMA Persoană*, ca un „Interior” al *însuși Sufletului*. În realitatea de Rai, Sufletul este la „vedere” și INIMA Personalitate este SUPRAEXTERIORUL-Haina de Nuntă Duhovnicească. *Totul va fi la „Vedere”, zice DOMNUL*, și nimic „ascuns” (chipul păcatului). TAINA nu este „ascunsul”, ci acel „MINUNAT VEȘMÂNT” ce Îmbracă totul și din care „Izvorăște” totul.

Acest paradoxal „INTERIOR și Exterior” deodată și peste ele, este CHIPUL TAINEI Creștine. Și INIMA Persoană-Trup, este Chipul său. Afirmția „vor fi un Trup”, înseamnă „vor fi un ACELAȘI CHIP de INIMĂ”, în care se face „UNIREA Oglinzire”, atât a Interiorului, cât și Exteriorului, în care „dimensiunile” se transcend.

Fiecare suntem **INIMA din noi**
În Înfrățire.

Inima de *Suflet, Inima de Corp*,
Fac un „singur” Trup.

IISUSE, Inima mea
Dorește-ntâlnirea cu INIMA Ta,
În INIMA POTIR
Unde DUMNEZEU și Făptura
Sunt un „Singur TRUP”.

ÎNTÂLNIREA în INIMĂ

În sens Creștin, INIMA este totodată Taina ICOANEI. De aceea INIMA ca ICOANĂ, Arată nu ascunde, descoperă nu închide, Dăruiește nu acaparează. Astfel, INIMA *nu este* „interiorizare”, cum de obicei se consideră, ci este tocmai „PRINOSUL SUPRAEXTERIORIZĂRII”. Anticii care văd Divinul o „esență”, fac „interiorizarea”, dar în viziunea Creștină, DIVINUL fiind PERSONĂ, „esența” este în „Deschidere”, nu în „simplificarea închiderii absolute” (esență).

Trebuie cu insistență evidențiat acest fapt specific creștinismului.

O inimă de „interior” nu este creștină. O INIMĂ de DĂRUIRE, de ARĂTARE, de SUPRAEXTERIOR, este INIMA HRISTICĂ, INIMA-ACELAȘI TRUP, INIMA EUHARISTIE.

Este o parabolă, în care se spune *că Omul pierzând Raiul*, s-au rupt în el, Mentea de Simțuri, Sufletul de Corp, iar Organele de asemenea într-o dualitate contrară (capul-sex; inima-digestie; organic-anorganic). Și de aici, intuiția mistică de „refacerea” integrității pierdute prin „reunirea contrariilor”.

Misticile magico-oculte vorbesc de reunirea Capului-minții cu sexul-energia (masculinul cu femininul, până la orgiile metafizico-religioase); misticile pietiste, vorbesc de reunirea doar în simțuri (până la sentimentalismul exclusivist).

Mistica Ortodoxă Creștină vorbește de o Reunire în INIMA de TAINĂ, ce nu este nici Mentea, nici Simțurile, nici Organele cu energiile lor, ci este o „TOTALITATE” ce le depășește pe toate și totodată le UNEȘTE în „ACELAȘI TRUP-EUHARISTIE” (Dăruire-Împărtășire-Participare fără amestecare).

La antici, Inima este „Eros”, Mente și sex în sublimare reciprocă (de la Erosul platonice necorporal, până la erosul corporal). La antici, mai este un „dincolo” de „esență”, ca Spiritualul-Ideea pură, ca Erosul Divin. De aceea misticile antice sunt mistici ori ale „Minții” (cu magismul gândirii), ori ale „Simțirii” (cu ocultismul energiilor).

Creștinismul având Chipul INIMII-Persoană, mistica nu mai este, nici magia Minții, nici paranormalul energetic organic, ci Mistica

CHIPULUI „INIMII-ACELAȘI TRUP HRISTIC”, în care Mentea, Simțirea și energiile organice, se transcend în „INIMA-POTIR-DĂRUIRE-EUHARISTIE”.

Cine nu face aceste discerneri nete, confundă și modalitățile mistice creștine, cu cele ale Minții, Simțirii și energiilor.

Mistica de specific Creștin este Mistica ICONICĂ, Mistica de „GEST Personal Integral”, în care se Oglesc atât Mentea, cât și simțurile și energiile organice.

ICONICUL-GESTUL *nu „esențializează – abstractizează”, nu prefăce Gândirea în Simțuri și Simțurile în Gândire sau în forme energetice (ca în tehnicile antice)*, ci face direct „GESTUL INIMII ICONICE”, ca DĂRUIRE-ADRESARE-DESCHIDERE-PRIMIRE-PARTICIPARE-ÎMPĂRTĂȘIRE. Și în GESTUL ICONIC, este UNIREA DIVINĂ și Creație, cu tot „corolarul” tot Iconic, de Mente și Corp și energii, culori și lumini.

În GESTUL ICONIC, nu Mentea, nici Simțurile, nici paranormalul energiilor, nu sunt luate în seamă, ci direct „GESTUL ICONIC în Sine”, care este „INIMA – ACLAȘI TRUP HRISTIC”. Mulți cad în „misticisme” mentale, sentimentale, de energii paranormale, ce nu mai sunt adevărata Mistică a Creștinismului.

Mistica Isihastă, a zisei Rugăciuni de Unirea Minții cu Inima, este tocmai în sensul de Refacerea Unității (prin desființarea contrariilor dintre mental și simțual), prin care apoi se REMEMOREAZĂ INIMA HRISTICĂ, Taina INIMII TRUP HRISTIC, care este INIMA Înduhovnicită, care are totodată pe SF. DUH, Cel care Prefăce „Trupul făpturii” în TRUP HRISTIC-EUHARISTIE.

Așa, modalitatea Isihastă, este cea Creștină de INIMĂ HRISTICĂ Înduhovnicită-ICONICĂ, tocmai „HAÎNA de Nuntă” DIVINĂ, ce este „CINA cea de TAINĂ”, nu „pat nupțial de eros mental sau corporal” (ca în misticile necreștine).

În Inima mea de lut
Cobor Mentea mea trupească,
Și în Unire de „Gest”
Chem NUMELE Tău, IISUSE,

Ca Venind Tu,
Inima și Mentea să se facă
Prescură, în care
Tu să Liturghisești

TRUPUL Tău, INIMA IUBIRII
De DUMNEZEU pentru Lume,
Și așa, Mîntea și Inima mea
Potir de Făptură,
Să-l **UMPLI**
Cu SÂNGELE Tău
DUMNEZEIESC.

Inima mea Pămîntească
Să Întrepeze INIMA Ta,
IISUSE,
Peste care **SUFLAREA SF. DUH**
S-o **Prefacă**
În DUMNEZEIESCUL TRUP,
Și așa, și eu cu Tîne
Să fiu un „Singur TRUP”,
INIMĂ de TAINĂ
În care eu, IISUSE,
Te Întipăresc în Ființa mea,
Precum și Tu te ÎNTIPĂREȘTI,
ICOANĂ în care
DUMNEZEU și Făptură
Sunt deodată ÎMPREUNĂ.

În GESTUL ICONIC de INIMĂ
Mîntea uimită doar privește,
Și inima la fel,
Tu, **IISUSE**, fiind Acela care
CURGI cu SÂNGELE DIVIN,
Și **SF. DUH Bate**
În GRĂIRE de TAINĂ.

Nu te opri
În Mîntea sau Inima de carne,
Nici în Inima de Suflet,

Ci în INIMA de TAINĂ,
INIMA ICOANĂ,
RITUAL de Liturghie,
POTIR și ÎMPĂRTĂȘIRE,
Peste care este SF. DUH
Și a TATĂLUI
Absoluta BINECUVÂNTARE.

INIMA are **Trei Tărâmurii,**
ÎMPĂRĂȚIA Lui
DUMNEZEU,
Tărâmul de Cer și de Pămînt,
CHIP de POMUL VIEȚII
În mijloc de Rai.

Prin păcat am pierdut
Și POMUL VIEȚII,
Și Unirea de Rai,
Și am rămas cu „pomul morții”,
Inimă de Suflet oarbă,
Mîntea și Inimă de Corp, la fel,
Un **Trup gol** pe care
Stă „șarpele”
Cu „limbile lui de otravă”.

Dă „jos” șarpele
Și fă-ți Trupul CRUCE,
GEST de INIMĂ
Ce-și reamîntește CHIPUL.

Mîntea și Inima în GESTUL
ÎNCHINĂRII,
Cu *NUMELE de ICOANĂ*
Al Tău IISUSE,
Vor **Reprimi INIMA de TAINĂ.**

INIMA, TAINĂ și GRĂIRE

INIMA DUMNEZEIRII,
Ești FIUL Lui DUMNEZEU,
Care o Dăruiești lumii,
PÂINEA IUBIRII
Însuși CHIPUL Tău.

INIMA DUMNEZEIASCĂ
Nu putea să-ncapă
Decît într-o altă
INIMĂ de Taină,
Mare cît o Lume,
Inima de MAMĂ,
AL IUBIRII CHIP
Prefăcut în Trup.

INIMĂ DUMNEZEIASCĂ,
CHIPUL Lui HRISTOS,

INIMĂ cît Absolutul,
Curgî în Revărsare
SÂNGE-mpărtășire,
POTIR de IUBIRE.

BUCURĂ-Te ICOANĂ,
INIMĂ în Rugăciune,
Feciorelnică de-a pururi,
CHIPUL MAICII
DOMNULUI.

Și peste INIMĂ
Încă o TAINĂ mai este,
DUHUL care BATE
Fără de oprire
DRAGOSTEA în Amintire.

JURĂMÂNTUL PRACTICII

Cine devenea Ucenicul Pustnicului Neofit, trebuia mai întîi să facă o *făgăduință*, care și mai mult era sub formă de „*Jurămînt al Practicii*”, pe care nu-l putea călca și care atrăgea după sine „*blestem*” greu.

– Așa Fratele meu, urmă Arsenie, Practica este Ușa Învățăturii Sfinte. Anticii făceau din Învățătura Sacră o Taină doar pentru „inițiați și privilegiați”. Cine reușea să „află” Învățătura sacră, acela „reușea” și Practica. Cei din vechime, pentru o Învățătură Sfîntă își sacrificau averea și chiar se făceau slugi și robi. Cum zice și Evanghelia, cel care vrea „Comoara din Țarină” își vinde totul ca să câștige Țarina și cu ea, Comoara. *Țarina este Învățătura și Comoara este Practica.* Trebuie „răvna” Practicii, ce se susține prin „exersarea”

volutivă, peste toate piedicile. Pustnicul Neofit cere Ucenicilor săi *menținerea cu strictețe a „Regulii Practice Zilnice”*. Nu te angaja la cine știe ce „fapte mari”, ci la puțin, dar „susținut”.

Mistica FORMEI este de mare importanță în Practică. Anticii erau foarte superstițioși față de orice Formă, considerând că produce efecte imprevizibile. Scrierile primare erau în Forme. Se zice că primii Oameni Gândeau în Forme. Copiii gândesc asemenea. Forma se consideră Expresia Structurării Conținutului. Dar, Structurarea, ea însăși, trebuie să fie pe „niște forme”. Orice Structură este o „formă de Interior”. Ideile Arhetipale Platonice sunt considerate „Formele ultime” ale Gândirii. De aici Mistica CHIPULUI.

Creștinismul însă, deosebește CHIPUL ca Esența în Sine, de Forma ca Distincția CHIPULUI, ca PERSOANĂ. Așa, Conținutul ca Esență are deja Forma în sine ca CHIP și prin Distincție Forma se face ARĂTAREA CHIPULUI-Esenței.

Ca Ontologie, Conținutul este fără Formă și apoi ia și Formă, sau Forma se umple treptat de Conținut? Se zice că doar prin Structurare de Sine Conținutul ia și Formă. Dar pe ce bază se face Structurarea? Trebuie tot o „Formă” prin care Conținutul să se Structureze.

Noi, Creația, suntem prin Esență, Forme Create. Sunt Forme Spirituale și Corporale, ca și Forme Mentale, Sonore, energetice, Sentimentale, senzitive, etc. Neofit Pustnicul vorbește de o Logică Trinitară, ca Supraformă, Formă și Conținut. *Supraforma este CHIPUL-Esența DUMNEZEIREA în Sine, din care ies deodată și în Egalitate Conținutul-Natura-FIREA și FORMA-Distincția-PERSOANA*. Așa, *Originea este Supraforma* din care Se Naște Forma și Purcede Conținutul. Forma și Conținutul nu se determină reciproc, ci sunt în Originea Supraformei. Așa se consideră: *Suprasubstanța ca Supraforma; Conținutul ca Substanța și Forma ca Substanțializarea*. CHIPUL, Firea și PERSOANA, ca TRIFIINȚIALITATEA de Sine a FIINȚEI în Sine.

De menționat este faptul că în Revelația Creștină, **Relația niciodată nu este între Conținuturi, ci între FORME în care Subzistă** Supraforma și Conținutul. De aceea FORMA este VIUL EXISTENȚIAL al Realității. DUMNEZEUL Biblic Creează Forme, nu Conținuturi, acestea fiind în Formele respective. El Creează Forma de Cer și Pământ, de Apă și Uscat, de Lumină, de Zi și Noapte, Forme de Vegetale și Animale, până la Forma de Om. Păcatul aduce „ruperea” de Supraformă și așa, Forma și Conținutul se contrariază și se fac distructive, până la „moarte”.

Forma Vie este proba că este Supraforma. Mistica în Creștinism este astfel **între Forme Vii**, și nu între Conținuturi care se fac Forme, VIUL-FORMA ICONICĂ de care vorbește Pustnicul Neofit. Noi, Creația, nu putem Intra în Ființa Lui DUMNEZEU, dar putem Comunica real cu PERSOANA-FORMA VIE a FIINȚEI.

Concretul mistic al Tainei FORMEI VII este **GESTUL SACRU**. Gestul este Act de Exprimare într-o Anume Formă, ca poziție, ca orientare sau ca distincție.

În sens Creștin, Gestul este legat de **Ritual**, „mișcare înțelegătoare”. *Gestul este o Adresare, o Comunicare și o Orientare față de Cineva*. Așa, **Gestul** este mai mult decât Cuvânt, Sentiment, *este și Purtătorul* acestora. Gestul este Legat direct de Formă.

Dar Gestul este o Comunicare Vie de Formă, de aceea *este Activul Formei*. De aici Puterea Gestului din Ritualul Cultic. Orice Gest este un Potențial de Activuri și un declanșator de Activuri. **Gestul** este „**Forma care Formează**”. Dacă DIVINUL se Cheamă prin Cuvintele Sacre, *prin Gest se aduce PREZENȚA Sa*.

Și Filocalicii, ca Mistică a Minții, fac din Cuvânt Gest de Adresare, prin Pronunțarea NUMELUI Lui IISUS. Neofit Pustnicul însă, păstrează și Forma DIVINULUI din Gest. Doar Cuvântul este o auto-exprimare, doar de încărcătură proprie. Neofit vrea *în Gest și Încărcătura Prezenței DIVINULUI, ca ÎNTĂLNIRE și chiar ca UNIRE*. Acest Gest este Specificul său Carpatin.

În Gestul Mistic Isihast al Pustnicului este direct *Dialog reciproc, nu doar din direcția ta* ca o Adresare spre un DIVIN „nefixat” într-o Formă. Neofit „*Fixează*” DIVINUL în Forma Gestului, unde totodată te fixezi și pe tine, și așa *Gestul se face o UNIRE*. Gestul trebuie să aibă o Dublă Substanțialitate: o *Adresare față de cineva și o Anume Formă de Comunicabilitate*. Gestul lui Neofit trebuie să fie deodată din partea ta și a DIVINULUI, în UNIRE și Conlucrare.

Trebuie să ajungem și la ICONICUL de PERSONĂ al FIINȚEI DUMNEZEIEȘTI. Ca Revelație Creștină, Categoria de FIINȚĂ este în Reperetele unei ÎNTREITE FIINȚIALITĂȚI în Sine.

Neofit Pustnicul folosește termenul de TRIFIINȚIALITATE. FIINȚA Creștină are în Sine și o FIINȚIALITATE, ce apoi se transpune ca „*Fiinduri și ființări*” de care vorbesc filosofi. Ființa de Esență singulară a filosofilor, nu poate avea în Sine și o FIINȚIALITATE, ci doar „ființări” în „afară” Ființei. TREIMEA Revelației Creștine are și o FIINȚIALITATE INTRAFIINȚIALĂ, pe care Sfinții Părinți Răsăriteni o încadrează în Reperetele: Esență, Natură și Distincție. Esența este DUMNEZEIREA, Natura este FIREA DIVINĂ și Distincția este TREIMEA de PERSOANE. Teologia apuseană cu reminiscențe filosofice, pune Esența mai întâi, și apoi Distincția TREIMICĂ. Părinții Răsăriteni susțin că Esența și Natura nu sunt niciodată fără Distincție ba, mai mult, în Distincție Subzistă Esența și Natura. Așa, în PERSONĂ este DUMNEZEIREA și niciodată „separată” de ea. Acest PERSONALISM FIINȚIAL este nota specifică a Teologiei Răsăritene.

Ca Mistică Isihastă, CHIPUL de Taină al TREIMII FIINȚIALE DIVINE este de bază. Toate Trăirile Mistice se Identifică în acest CHIP și fără acesta nu este posibilă Personalizarea ce trebuie să o facă Chipul Ființial de Creație. Așa, nu de dragul speculației se vorbește de această Taină mai presus de Grăire, ci din necesitatea de Raportare cu Ființa noastră, fără de care nu-și poate Identifica propriul Chip de Creație. Noi suntem Creați după „CHIPUL Lui

DUMNEZEU” și prin El ne Identificăm. Ce este CHIPUL Lui DUMNEZEU din noi?

Neofit Pustnicul susține că CHIPUL DIVIN din noi este CHIPUL de PERSONĂ FIINȚIALĂ. Unii zic că este un fel de Scânteie Divină, alții că este un „Principiu Spiritual” din Adâncul Minții – Spiritualul nostru, ca Raționalul ce este cu Rădăcini în RAȚIONALUL DIVIN și totodată transpus într-un Rațional Creat.

Neofit vede Înrudirea noastră cu DIVINUL prin CHIPUL Global de FIINȚĂ PERSONALĂ, care apoi are Componentele de Spiritual și Vital. Neofit are o asemănare de viziune cu a Sf. Grigorie de Palama, ce Revelează DUMNEZEIREA ca FIINȚĂ și Energiile sale HARICE. Neofit însă, vorbește de un INTRAFIINȚIAL de prim Plan, care apoi se Transpune în Energiile HARICE. La Sf. Grigorie de Palama, CHIPUL FIINȚIAL nu se Vede prin El Însuși, ci doar prin Atributele și Însușirile HARICE, FIINȚA rămânând în permanență „acoperită-umbrită” de HAR. Apofatismul Sf. Dionisie este aplicat cu strictețe, în Sine FIINȚA fiind considerată mai „presus” de Nume și de Chip. Așa, Însăși PERSONA DIVINĂ este mai mult o PERSONALIZARE prin HAR. Neofit este de un PERSONALISM „exagerat”, cum îl învinuiesc unii. El pune HARUL în „umbra” PERSONAIEI, considerând PERSONA ca Evidență și HARUL ca „acoperit” de PERSONĂ.

Neofit insistă în primul rând pe un CHIP Ontologic de PERSONĂ, ca ORIGINE a Însăși FIINȚEI. PERSONA ca TEO-PERSONA. Mai mult, consideră: TEO-CHIPUL ca PATERNITATEA; TEO-FIREA ca PERSONALITATEA; TEO-PERSONA ca TEO-TATĂL.

Neofit exclude „impersonalismul” Esenței ca DUMNEZEIRE nedefinită, dându-i tocmai **CHIPUL PATERNITĂȚII**, ca și FIRII-FIINȚEI, dându-i PERSONALITATEA CHIPULUI. Anticii aici au insuficiența, că pornesc de la o Divinitate „fără” Chip, impersonală, care apoi ia Chip zis Personal, ce astfel nu mai este FIINȚIAL, ci „de ființare”. Ca să fie un Real INTRAFIINȚIAL, trebuie să fie o

FIINȚIALITATE cu CHIP, chiar în Esență. Așa, CHIPUL PATERNITĂȚII ca CHIP-Esență, face ca PERSOANA TATĂL să fie REPREZENTAREA FIINȚIALĂ a Esenței. DUMNEZEIREA nu mai este „separată” de Distincția Sa, PERSOANA fiind CHIP de Esență al Însăși PERSOANEI. CHIPUL, FIINȚA și PERSOANA, sunt într-un TRIFIINȚIAL. PERSOANA astfel nu mai este o „prefacere” dintr-o Divinitate impersonală, ci este Însăși Esența care Se Distinge. PERSOANA este TEO-FORMA Teo-CONȚINUTULUI. Este un ARHECHIP de PERSOANĂ în sine, ca PERSOANA TATĂL DUMNEZEU, Cel Nenăscut, care Naște pe FIUL și SF. DUH, fără vreun „gol” de Continuitate. La filosofii antici este „golul” dintre Divinitatea simplă și Treimea Sa. PERSOANA, în sens Creștin, este cea care Reprezintă și Identifică DIVINITATEA.

Mulți folosesc ca pe o „formulă” zisa „Rugăciune a Minții în Inimă”, de unde se crede că Practica Isihastă este „exersarea Minții”. Ce este Minte, se spune prea puțin. Se consideră o „sumă de idei”, gânduri, reprezentări și imagini, memorii legate de obiecte și simțuri, tot bagajul subconștientului. Și Isihia ar fi găsirea Liniștii în această „junglă” proprie. Și unde este Scăparea? În Inimă, unde este PECETEĂ CHIPULUI Lui DUMNEZEU, și unde este astfel și PREZENȚA Sa. Și prin Rugăciunea NUMELUI Lui IISUS Activezi PREZENȚA DIVINĂ. Minte să o ții „trează” prin Pronunțarea NUMELUI, și în restul să „oprești” tot conținutul mental să se manifeste. Cu Sabia NUMELUI Lui IISUS tai orice gând, imagine, amintire. Unii însă, nu pot face Concentrarea Minții, să oprească „fluxul” Mental, și așa folosesc totuși niște Supraimagini „tolerate”, (neadmițându-se de fapt nici o imagine). Așa este „Scara”. O Scară pe care coboară - curge din Cap tot conținutul Mental, până jos în Inimă, unde este PREZENȚA DIVINĂ și unde toate „se tolesc-ard”.

Repetarea NUMELUI Lui IISUS este fondul de Conștiință pe care se face aceasta. Și așa apare o „liniștire” a Minții. Alții folosesc CRUCEA, la baza ei curgând de asemenea tot bagajul Mental, unde se dizolvă. Se mai folosește și LUMINA DIVINĂ în care, la fel, se tolesc toate ale Minții. Cei mai intelectuali folosesc și simboluri mai

largi, ca „Neclintirea unui Munte” al Minții, sau ca o Pasăre ce zboară pe deasupra la toate. Alții fac un fel de „terapie-isihastă”, fără nimic religios. Toate aceste zise metode și tehnici, psihice sau fizice, au nevoie însă de un control al unui Duhovnic, să nu se cadă în „magia auto-mentalizării”, ce dă acea „auto-hipnoză” de neadmis în Creștinism.

Neofit Pustnicul are Specificul net al unui ACTIV „ieșit” din Propriul Mental, ca să se evite orice eroare. El, în locul Pronunțării NUMELUI Lui IISUS, folosește GESTUL în Fața ICONICULUI PREZENȚEI PERSOANEI Lui IISUS. În locul Inimii, el folosește însuși Gestul ICONIC.

Acest Gest este Dublu Gest, al tău Față de DIVIN cât și al DIVINULUI HRISTIC față de tine. Gestul să-l faci cu toată Ființa ta.

„Aruncă-te” la Picioarele Lui IISUS și în acest Gest ICONIC stai cât poți de mult. EL, IISUS, nu te va respinge, ci va face un ACT față de tine. Nu-ți imagina cum Lucrează acest ACT, ci tu doar „acceptă-l” și Deschide-te total. Conștiința ta să fie a Întregii Ființe, nu doar o concentrare de Minte, o „Conștiință în Gest ICONIC”, și doar atât. Nu te Identifica în Propria Conștiință, ci în Supraconștiința ICONICULUI HRISTIC. Așa, tu intri în FORMA ICONICULUI HRISTIC, și te Personalizezi HRISTO-FORM.

În acest ICONIC, lasă să „curgă” tot conținutul tău Ființial, nu numai Mental, ci și Sufletesc și Trupesc, ca în ICONICUL HRISTIC să se Purifice. Poți Pronunța uneori și NUMELE DOMNULUI IISUS, dacă îți intensifică Conștiința Gestului ICONIC. Tot secretul Specificului Neofitian este ACTIVUL Conștient al Gestului, și în Activul Gestului, nu în Activul tău, de Minte sau de Sentiment. Nu admite nimic Mental sau Sentimental, păstrează doar Conștiința Integrală a Gestului tău și al ACTIVULUI ICONIC ce ACȚIONEAZĂ asupra ta. Acest *Specific nu este „un altceva”, ci același Filocalic, dar în altă „Manieră” de Acțiune.* Neofit face din Gest, Locul Inimii, locul Minții, Locul Ființei proprii, locul PREZENȚEI Lui IISUS, Locul ICONIC, Locul de Întâlnire și UNIRE.

Dacă faci ICONAREA în Proprie Ființialitate (ca Inimă sau Minte), este riscul să cazi în „auto-iconare” și de aceea Neofit „Scoate” Activul Mistic într-un „Loc dintre FIINȚA Lui DUMNEZEU și Ființa de Creație”, ca „Locul Gestului ICONIC”. În acest „Loc de Taină” PERSOANA FIINȚIALĂ a DOMNULUI IISUS poate să Se ARATE, fără să se intre în FIINȚA DIVINĂ, inaccesibilă, și fără ca Ființa Creată să se amestece cu DIVINUL. Filocalicii vorbesc de „Locul de HAR”. Aici, la Neofit, „Locul ICONIC” este mai întâi „Locul CHIPULUI HRISTIC”, care apoi aduce și HARUL.

Ca Practică, dă astfel mare importanță Gestului ICONIC și nu te grăbi să treci la cine știe ce alte „modalități mai miraculoase”. Trăirea Gestului ICONO-HRISTIC este așa de Adânc și Vast de nu-ți ajunge toată Viața. Povestesc Ucenicii Pustnicului Neofit că mulți ajung Sfinți doar prin Practicarea acestui Gest ICONIC. De fapt specificul Neofitian are Trei Trepte:

1. Gestul ICONIC, Creșterea în Asemănarea HRISTICĂ (Purificarea);
2. UNIREA în EUHARISTIA Liturgică HRISTICĂ (Iluminarea);
3. Înălțarea la TATĂL, Îndumnezeirea în ICONICUL PERSOANEI SF. DUH (Înveșnicirea Vieții de Creație).

GESTUL ICONIC

Gestul-Act de Exprimare într-o Asume Formă-Semnificație, ca poziție, ca orientare sau ca distincție.

În sens Creștin, Gestul este legat de Ritualul Cultic Liturgic. Este numit „Slujire Cuvântătoare”, „mișcare înțelegătoare”. *Gestul are dublă încărcătură, o Semnificație a celui ce-l face și o Orientare față de Cineva.* Așa, Gestul este mai mult decât Cuvânt sau Sentiment, *este și Purtătorul* acestora. Gestul este Legat direct de Formă.

Dar Gestul este o Comunicare Vie de Formă, de aceea *este Activul Formei*. De aici Puterea Gestului din Ritualul Cultic. Orice Gest este un Potențial de Activuri și un declanșator de Activuri. Gestul este „*Forma care Formează*”. Dacă DIVINUL este Chemat prin Cuvintele Sacre, *prin Gest se Aduce PREZENȚA* Sa. Tendințele „antiritualice” ale multor mistici fac o „rupere” a Formei-Chip de Gest-Viul Formei. Așa, se opresc doar la Semnificația mentală și expresivă.

Reducerea la Cuvânt și la Gând a Gestului Formei a adus și în mistică schimbări. Și Filocalicii, ca Mistici a Minții, fac din Cuvânt Gest de Adresare, prin Pronunțarea NUMELUI Lui IISUS. Neofit Pustnicul însă păstrează și Forma DIVINULUI din Gest. A rosti numai Cuvântul este o auto-exprimare doar de încărcătură proprie. *Neofit vrea în Gest și Încărcătura Prezenței DIVINULUI, ca ÎNTĂLNIRE și chiar ca UNIRE.* Acest Gest este Specificul său Carpatin.

În Gestul Mistic Isihast al Pustnicului este direct *Dialog reciproc, nu doar din direcția ta* ca o Adresare spre un DIVIN ne-„fixat” într-o Formă. *Neofit „Fixează” DIVINUL în Forma Gestului, acolo unde te fixezi totodată și pe tine, și așa Gestul se face o UNIRE.*

Gestul trebuie să aibă o *Dublă Substanțialitate: o Adresare față de Cineva și o Asume Formă de Comunicabilitate.* Doar prin Cuvânt, este o *Exprimare de Gest unilaterală, numai din partea ta* ca Substanță-Conștiință, ca Adresare proprie și ca încercare de Comunicabilitate. Gestul lui Neofit trebuie să fie deodată din partea ta și a DIVINULUI, în UNIRE și Conlucrare. Iar în această UNIRE tu ești cel Pasiv și DIVINUL Cel ACTIV.

Ca Practică, tu faci Gestul de Adresare Propriu și apoi te lași Pasiv sub ACTIVUL de ADRESARE pe care îl face ICONICUL HRISTIC față de tine. La Neofit, Gestul Mistic este în această Dublă Încărcătură.

*

Prima Treaptă este ADRESAREA față de un DUMNEZEU VIU. VIUL Lui DUMNEZEU este CHIPUL Său. CHIPUL Lui DUMNEZEU este „DUMNEZEU din DUMNEZEU”.

DUMNEZEU este DUMNEZEU și înainte de Crearea Lumii și CHIPUL de DUMNEZEU nu depinde de Forma Creației, că El Creează „după CHIPUL Său”, ce înseamnă un CHIP în Sine, după care apoi este Creată Lumea.

CHIPUL său nu se confundă cu „limita” de Sine, fiind tocmai NELIMITATUL tuturor Nelimitărilor. În CHIP, FIINȚA Se Identifică pe Sine și FIINȚA distinge CHIPUL. CHIPUL este NEVĂZUTUL care tinde mereu la ARĂTARE.

De aici Iconarea Lumii; toate au în ele CHIPUL Lui DUMNEZEU. Filosofii făceau din CHIPUL Lui DUMNEZEU, un Spiritual de Idei Pure Divine.

NUMELE Lui DUMNEZEU, NUME ICONIC, față de care se face „Gest” de Închinare, este mai mult decât simpla „Numire”. Tradiția este ca mai întâi să faci ALTAR căruia să-i dai NUMELE Sacru, care face să Vină CHIPUL DIVIN. Fără ALTARUL NUMELUI DIVIN, ce este ICONICUL Său, nu este Prezența DIVINULUI. Așa, Specificul de RITUAL față de ICONICUL DIVINULUI.

Se pune accent pe RITUALUL ICONIC al NUMELUI HRISTIC, ca GEST nu ca Pronunțare. NUMELE HRISTIC este ca un CHIVOT în care este EUHARISTIA DIVINĂ în locul Tablelor Legii. Așa, în fața CHIVOTULUI te Închini și faci Metanie, iar NUMELE Său este un Sacru ce se Pronunță cu Înfricoșare și doar în anume momente speciale, altfel vei fi „ars” de FOCUL Mistuitor. Doar NUMELE Îmbrăcat în ICONICUL Său poate fi accesibil, altfel nu.

„Unii Părinți învață să se facă Rugăciunea cu gura, alții cu mintea. Eu zic, cu amândouă. Că uneori slăbește mintea a o grăi, lenevindu-se; iar alteori gura. De aceea trebuie să ne rugăm și cu gura și cu mintea... Dar trebuie să o spunem liniștit și fără zgomot, ca nu cumva glasul să tulbure simțirea și atenția minții și să le împiedice. Aceasta până ce mintea, obișnuindu-se cu lucrarea, va înainta și va lua putere de la Dubul, ca să se roage în întregime și cu putere. Atunci nu mai este de trebuință să se roage cu gura. Atunci va ajunge să se facă toată lucrarea numai cu mintea.”³

³ Sf. Grigorie Sinaitul, *Despre Rugăciune*

Specificul Pustnicului Neofit începe cu ALTARUL NUMELUI HRISTIC, ce este totodată NUMELE HRISTIC ca ICONIC, nu ca simplă Numire pronunțativă. NUMELE Lui IISUS să fie ca un ALTAR față de care ai **Gest de Închinare**. Așa, *Atenția Practică* nu este pe Pronunțarea NUMELUI, ci pe Gestul față de ICONICUL NUMELUI. NUMELE să nu fie CUVÂNT, ci ICONICUL CUVÂNTULUI. CUVÂNTUL este în Interior, NUMELE ICONIC este ARĂTAREA CUVÂNTULUI.

Prima Treaptă este ALTARUL de TAINĂ al NUMELUI HRISTIC, ce se concretizează în „**Gestul ICONIC de ÎNCHINARE**” față de ALTARUL NUMELUI DIVIN.

ALTARUL este ICONICUL de ÎNTRUPARE. ICOANA de ÎNTRUPARE HRISTICĂ este Taina FIULUI Lui DUMNEZEU, CUVÂNTUL care „S-a făcut Trup”. EL mai Întâi se UNEȘTE cu Lumea Sa Creată, ca și Lumea să se poată uni cu DUMNEZEU.

DIVINUL se „Îmbracă” și în Chipul Lumii și-i dă o „SUPRAREPREZENTARE” de ICONIC. Aceasta nu înseamnă idolatrie; Chipul reprezentat nu se transformă în Divin (ca la idoli), ci se Îmbracă într-un DIVIN ce acceptă ÎNTRUPAREA în Reprezentarea ICONICĂ. Așa, ICONICUL acesta nu este de „substanță” și nici ca DIVINITATE, ci ca SUPRA-FORMĂ ce le Îmbracă neamestecate și în Legătură.

Dacii legau totul de *Forme-Chip* (vârful Omu, Cozia, Râmeș, etc.). În Creștinism *FORMA este legată de PERSONĂ*. Toată Taina este în CHIP, VIUL ICONIC de care vorbește Pustnicul, VIUL „Legăturii de Taină”. Pentru Neofit, VIUL ICONIC nu este în „interiorul” ICOANEI, (ca la idoli), ci în Exterior, care Îmbracă ICOANA. Și, în acest Miraculos VIU ICONIC de Exterior al CHIPULUI Reprezentat, se face apoi Dialogul cu ICOANA, ca SUPRA-REPREZENTARE.

Pe Neofit îl interesează Taina SUPRAVIULUI din Exteriorul ICOANEI, cel Legat de PREZENȚA PERSONEI ICOANEI.

Unde este Reprezentarea CHIPULUI ICONIC, acolo Vine imediat și PREZENȚA PERSOANEI respective, dar „peste” Reprezentare. Și PREZENȚA PERSOANEI de Dincolo de Reprezentare, face apoi și un fel de „Harizare” a Reprezentării – ALTAR.

Prima Treaptă este Mistica Gestului *față de* PERSOANA directă a CHIPULUI și NUMELUI HRISTIC, PERSOANA Înglobându-le. A Pronunța doar NUMELE duce la un activ Mental exploziv cu efecte Sufletești și trupești adesea periculoase, mai ales, de nu sunt sub Îndrumarea unui Duhovnic Iscusit.

Neofit are „frica” magismului Mental reminiscent al caracterului antic. Relația de *Comunicare* cu DIVINUL HRISTIC, astfel, se face *printr-o „trecere pe alt Plan”*. Și, acest PLAN este PERSOANA directă ICONICĂ.

Și, atunci, ce percepi, dacă nici nu Pronunți NUMELE și nici nu mentalizezi CHIPUL? Să nu se confunde cu un fel de „gol verbal și mental”. Aici, în ICONIC, este tocmai PLINUL PERSOANEI ce Înglobează toată diversitatea și, pe care, totodată, *o PERSONALIZEAZĂ în UNITATEA* tuturor diversităților, *de a PERSONALIZA „de-personalizările”* noastre datorate păcatului. Cea mai grea problemă este „refacerea” Personalizării noastre rupte de un Mental poluat și pătimăș. Anticii au încercat aceasta prin „efortul de concentrare” Mentală și printr-o Disciplină Ascetică.

Trebuie să PERSONALIZEZI HRISTIC în primul rând Mintea și Trupul tău și, totodată, totul în jurul tău. PERSOANA este SUPRAREPREZENTAREA NUMELUI și CHIPULUI.

În Fața PERSOANEI HRISTICE *fă „Gest” de Închinare*. Filocalicii Athoniți fac și ei acest Gest al Minții, dar cu Activ-Pronunțare Mentală a NUMELUI HRISTIC. Neofit „oprește” deocamdată și Pronunțarea, Atenția orientându-se pe Gestul ICONIC.

Mai ales, la început, să nu fie nici un Activ în proprie Minte sau propriul Corp, ca să nu se declanșeze „explozia ocultă a anormalităților” din tine, care de obicei se întâmplă în Practica Mistică. **Gestul să fie însăși Atenția Gestului.** Și aceasta te va HRISTO-ICONIZA, îți va Reface propria Personalizare, ca apoi să fii „apt” și de un Activ de Răspuns propriu.

Să te **identifici cu Gestul**; să te faci tot una cu Gestul de Închinare, ca un fel de Perihorezic-întrepătrundere între Propriul Eu și Răspunsul Integral al Persoanei tale.

Filocalic Athonit, Închinarea o simți ca „Iubire de DUH”. Ca Gest ICONIC, Iubirea este sub chipul direct de Închinare și ca Gestul însuși, ce nu se confundă cu DUHUL. Este și o „Iubire de Gest”.

Gestul o dată făcut, devine ICONIC Permanent, în care te Identifici și te Personalizezi. A sta „nemișcat” în Gestul ICONIC cât mai mult timp, este o Practică ascetică a Trăitorilor Pustnici Carpatini.

Să faci o „Închinare în Sine” este **Gestul ICONIC** Neofitian.

Gestul de Închinare și ICONIC sunt sinonimi, în accepțiunea lui Neofit. ICONIC înseamnă Gest de Închinare în Sine. Să nu se confunde Iconicul ca „Întrupare”, cu Gestul ICONIC de ÎNCHINARE. Gestul ICONIC este însăși SACRALITATEA ICONICULUI de Întrupare.

Athoniții fac din Centrul de Personalitate propriu un „DUH de Comunicabilitate”. Neofit îl identifică în Gestul ICONIC de Închinare. DUHUL și Gestul ICONIC sunt două specificuri mistice, care în fond au aceeași „destinație”, ca Dialog INTERPERSONAL dintre Persoana ta și PERSOANA DIVINĂ.

Întruparea în Trup sau Închinarea în DUH. Athoniții caută ieșirea din simțurile trupului ca să intre în DUHUL Sufletului. Neofit

Carpatinul face „Închinarea în Gestul ICONIC”, care nu este nici de trup nici de DUH, ci de „Gest în Sine”.

Gestul se face cu trupul, dar, totodată, și cu Sufletul, ca Gest al Integralității Personale, în care se Închină deodată și Sufletul și trupul. În Închinarea de DUH se face o transcendere a trupului, o trecere în DUHUL Sufletului.

Gestul ICONIC păstrează ambele Închinări, și de trup și de Suflet, fără să le treacă unul în altul, ci le trece pe amândouă în COMUNUL de GEST ICONIC în Sine. DUHUL dizolvă trupul și trupul dizolvă DUHUL, pe când Gestul ICONIC le dă ambelor *SUPRAFORMA de Gest ICONIC* în Sine.

Filocalicii Athoniți vorbesc de un VIU de DUH, iar Neofit Pustnicul vorbește de un VIU de GEST ICONIC.

Athoniții au „Comunul de DUH” (ce are doar Chip peste trup), iar Neofit are „Comunul de Gest ICONIC” (ce are ambele chipuri, și de trup și de Suflet, în Supraîntâlnirea în Același Gest ICONIC).

În Chipul de DUH este un Activ intens de Suflet, ce se traduce prin Activ de Minte, de Rugăciune și Închinare cu Mintea-Lucrătoria DUHULUI.

Ca Gest Iconic, Activul nu este nici al Sufletului (prin Minte), nici al trupului (prin simțuri), ci este un direct **Activ de Gest însuși**.

Filocalicii Athoniți fac „închiderea în DUH” a simțurilor trupului, printr-o „lărgire” a Activului Minții de DUH, ca „PREZENȚĂ de DUH”, atât a propriului Eu personal, cât și a DUHULUI SFÂNT ce aduce PREZENȚA Lui HRISTOS și a SF. TREIMI.

Ca Gest Iconic, se face „închiderea în Gestul ICONIC”, atât a Sufletului cât și a trupului, cu „lărgirea” tot a Activului de Gest în sine,

și, apoi, Gestul este „aducător” de DUH SFÂNT. Așa, DUHUL SFÂNT El Însuși se „ÎNTRUPEAZĂ” în Gestul ICONIC HRISTIC.

Athonit, SF. DUH aduce pe HRISTOS, pe când, în Gestul ICONIC, HRISTOS aduce apoi pe SF. DUH. De aici, cele *două specificuri* de Activ mistic. Athonit este un Activ direct de DUH prin care să VINĂ HRISTOS, iar Carpatin este un Activ direct HRISTIC de ICONIC-Gest prin care să VINĂ și SF. DUH și cu el SF. TREIME.

De aici și cele *două modalități* de Practică, prin Activ de DUH-Minte și prin Activ HRISTIC – Gest ICONIC.

În modalitate de DUH, trupul caută o contrariere cu Mintea, de unde „războiul simțurilor” ce năpădesc Mintea și o fac părtaşă trupului, ca dușmană DUHULUI. În modalitatea de Gest Iconic, atât Sufletul, cât și simțurile trupului se „închid” în Gestul ICONIC și chiar de fac unele răbufniri contrare, ne mai având nici activ de Minte, nici activ de simțuri, sunt obligate să intre în UNICUL Activ al Gestului ICONIC însuși.

ICOANA de Creație

Neofit Pustnicul folosește în Specificul Practicii sale Isihaste, Taina ÎNTRUPĂRII HRISTICE, prin Icoana de Creație ce este MAICA DOMNULUI. Noi avem ARĂTAREA Lui HRISTOS prin Nașterea sa din MAICA DOMNULUI. Așa, ICOANA MAICII DOMNULUI cu PRUNCUL DUMNEZEIESC HRISTIC *este ICOANA Vieții Duhovnicești*.

Începătorul care vrea să se inițieze în Practica Isihastă, trebuie să treacă prin „Creșterea deodată cu PRUNCUL HRISTIC” ce se ÎNTRUPEAZĂ în lume. Taina Creației este legată direct de ÎNTRUPAREA FIULUI

Lui DUMNEZEU, și fiecare Creație are în ea Taina ÎNTRUPĂRII HRISTICE. Neofit este un HRISTOLOG maxim. Toată Creația „trece” prin HRISTOS și se face TRUPUL Mistic al Său.

Fă rost de o ICOANĂ cu MAICA DOMNULUI și începe Practica cu Gestul Ritualic față de aceasta. Poți aprinde și o Candelă sau barim o Lumânare. Poți folosi și tămâie. *Încearcă să Descoperi Gestul RITUALIC Sacru.* PRUNCUL HRISTIC din Brațele MAICII DOMNULUI va deveni tot mai VIU, față de care te vei simți atras.

Taina PERSOANEI Lui DUMNEZEU este DINCOLO de toate Chipurile și toate Reprezentările de Creație, și noi nu putem Vorbi despre El decât în măsura în care El Însuși se descoperă – Revelează. DUMNEZEU este FIINȚA Absolută care a Creat Lumea și față de care fiecare Făptură Creată are un Raport de Răspuns Specific. Mai mult, Viața Creată nu se poate „despărți” de PREZENȚA și ACȚIUNEA Lui DUMNEZEU ce o are față de Creația Sa, orice „gol” de DIVIN aducând „moartea”.

Nu încerca, începător fiind, să-ți imaginezi pe DUMNEZEU sau să-l răstălmăcești cu propria ta Minte confuză și fără Vederea de DUH. CHIPUL Lui DUMNEZEU este prin CHIPUL Lui HRISTOS, FIUL Său care Vine în Lume cu ARĂTAREA Tainei CHIPULUI DIVIN, care nu se poate Vedea direct de noi, condiția de Creație. Și ICOANA ÎNTRUPĂRII Lui HRISTOS este Ochiul prin care și noi trebuie să Privim.

– „Mergând, învățați toate neamurile, Botezându-le în Numele Tatălui și al Fiului și al SF. DUH”. DUMNEZEU se NUMEȘTE pe Sine Lui Moise ca: „EU SUNT CEL CE SUNT” (Ieșire, 3, 14). EL este Taina Supremă și, de aceea, a Vorbi despre EL este nevoie tot de Taină.

DUMNEZEU nu este o DIVINITATE doar, ci este CHIP de DUMNEZEU PERSOANĂ. Și HRISTOS este ARĂTAREA tocmai a CHIPULUI lui DUMNEZEU Cel de Taină. „Să începi să Vezi

Lumea în Taina CHIPULUI lui DUMNEZEU”, este Specificul lui Neofit, adică „prin CHIPUL ICOANEI”, făcând din fiecare Înfrățire a Lumii o Reprezentare ICONICĂ a CHIPULUI Lui DUMNEZEU care se ÎNTRUPEAZĂ în Făpturile Sale, ca să le dea Ființă și Viață.

Neofit nu face metafizica Minții, de a conceptualiza pe DUMNEZEU printr-un Nume, ci metafizica unui CHIP PERSONAL a cărui percepere este CHIPUL ICONIC. DUMNEZEU este CHIP în Sine, în care subzistă NUMELE și PERSOANA. Și fără ICONICUL HRISTIC, CHIPUL Lui DUMNEZEU este doar o conceptuare a Minții, ce poate cădea ușor în închipuire. ICONICUL HRISTIC este o Realitate față de care Minte nu mai face „mentalizare intramentală”, ci face Gest de Închinăciune. CHIPUL Lui DUMNEZEU nu este considerat „Adâncul din Minte”, acel Rațional DIVIN. Pentru Neofit, CHIPUL Lui DUMNEZEU este Pecetluit peste „toată” Ființialitatea noastră, în care Intră deodată și Minte și Trupul.

CHIPUL Lui DUMNEZEU, ca ICONIC, este mai mult decât ca CHIP de DUMNEZEU „în relație cu lumea”. DUMNEZEU nu este un Nume „funcțional”, ci un SUPRANUME SACRU în Sine, ca DUMNEZEU în Sine și, prin acesta, și DUMNEZEU pentru Creația sa. Acest DUMNEZEU INTRAFIINȚIAL este ICONICUL DIVIN. Filosofii antici consideră pe DUMNEZEU o DIVINITATE FIINȚIALĂ, ce în „afară și față de creație” se face un zis „Dumnezeu”, ca un DUMNEZEU fără Nume în Sine și un Dumnezeu cu Nume și Numiri în „afară” de Sine. CHIPUL de DUMNEZEU este ICONICUL în Sine al FIINȚEI DUMNEZEIEȘTI, prin care însăși DUMNEZEIREA este. Noi nu știm CHIPUL Lui DUMNEZEU, dar ni se Revelează ASEMĂNAREA Sa.

NUMELE Lui DUMNEZEU nu este o „Numire” ce o face Creația, după Chipul ei, ci Vine de la Însuși DUMNEZEU care se NUMEȘTE pe Sine și se Revelează. Este o Supra-sacralizare a NUMELUI Lui DUMNEZEU ca ICONIC DIVIN în Sine, față de care trebuie să faci Gest de Închinare și cu „înfricoșare mare”, apoi și NUMIREA Lui.

Stai în genunchi câteva minute în Fața ICOANEI HRISTICE de ÎNTRUPARE, cu Gestul ICONIC, cu toată Ființa ta. Ești cu Minte tulbure, cu Trupul plin de neliniște, cu Inima mâhnită și ruptă de sentimente contradictorii... În Gestul ICONIC, lasă-le să curgă...Nu te forța să-ți stăpânești gândurile și pasiunile, nu face concentrare de Minte, lasă totul să curgă, până la ultima picătură. Tu rămâi doar neclintit în Gestul Iconic. Să nu cazi în închipuiri, să menții doar Gestul ICONIC. Dacă pari că „somnolezi”, nu te speria, reînnoiește-ți Conștiința Gestului ICONIC prin Reamintirea SUPRAREPREZENTĂRII PERSOANEI HRISTICE. Dacă simți nevoia să și Pronunți NUMELE Lui IISUS, o poți face, dar la intervale rare și cu intensitate de Gest de Închinare. Atenție, să nu lași Minte să fie centrul Conștiinței. Toată Conștiința ta să fie „mutată” în ICONICUL HRISTIC. *Să nu anihilezi Minte, ci „mută” doar „locul”, din Mentalul Propriu, în Supramentalul ICONIC HRISTIC.* Să nu fie ca o Minte „ieșită” în afară din Corp, ci ca o Intrare a Ființei tale Întregi, Suflet și Corp, în ICONICUL ACTIVULUI HRISTIC, în care se „Identifică” pe sine.

Unii fac „dedublarea” prin „ieșirea Minții” în afara Corpului, ce este o „falsă ieșire”, o „auto-mentalizare peste propriul Mental”, ce înseamnă „proiecția de sine” în dublă realitate. Aici este ocultismul magic al Minții, în care cad mulți. Neofit Pustnicul *are o „frică” teribilă de acest „magism mistic”, de aceea „oprește” total, la început, orice Activ de „Minte prin Minte”.* Și aceasta o face prin „mutarea locului” Minții din Minte în ICONICUL HRISTIC, unde Primește „peste” Minte, HRISTO ICONIZAREA. Minte să lase să curgă tot conținutul Mental în ICONIC. Minte va căpăta Gustul de a se Odihni în ICONIC și nu-i va mai place propria „natură” de Minte, ci Supranatura ICONICĂ.

Filocalicii bagă Minte în Inimă, tocmai ca să Deschidă această Vedere Totală Ființială. Neofit o bagă în ICONICUL HRISTIC, ca *să o scoată total din „auto-mentalizare”, ca să lase Ființa proprie „Liberă” spre HRISTO-ICONIZARE.* Minte noastră este îmbâcsită de „formele păcatului”. Intrând în ICONICUL HRISTIC, aceste „forme anormale” se văd în gol, fără suport, și, așa, Minte va primi Potența

VIRTUȚILOR HRISTICE prin care va Răspunde apoi ICONICULUI. *Neofit consideră că mai întâi trebuie această Intrare în ICONIC, ca să poți apoi face VIRTUȚILE.* Unii mistici recomandă direct Virtuțile, care se fac tot după „formele proprii”. Neofit vede VIRTUTEA ca Supraformă ICONICĂ, „peste” propriile Forme.

Practică astfel Zilnic și această modalitate de Specific Carpatin.

TAINĂ și Descoperiri

ICONIC înseamnă „CHIP în Distincție”. CHIPUL este ADÂNCUL FIINȚEI în Sine, care se Distinge prin ASEMĂNAREA Sa, ca PERSOANĂ – „Lărgirea fără limite” a CHIPULUI care, în toate Lărgirile Sale, nu se „schimbă”. Un CHIP închis în Sine, ca și un „infininit tot închis în sine”, este o „închidere în infinit”, dacă nu-și „depășește” propriul infinit. Și, această „depășire de Taină” este o infinite și de interior și de exterior. Pentru conceperea noastră această Taină se traduce ca zisa „FORMĂ”. *„FORMA ca infinit peste infinit” este zisa Distincție de TEO-FORMĂ a PERSOANELOR TREIMICE.* A „Cuprinde infinitul” este o „imposibilitate”, și, atunci, *FORMA care totuși Cuprinde infinitul, este și aceasta un „INFINIT peste infinit”.* FORMA este cea mai enigmatică problemă. Conținutul tinde spre o Formă și nu poate fi „fără” Formă. *Forma este „Conținutul Conținutului”.* FORMA „poate” Cuprinde infinitul Conținutului, că este tot Conținut-infinit, dar în CUPRINDERE de Sine. Dacă Infinitul nu s-ar CUPRINDE pe Sine, nu ar fi un Infinit, ci închidere. Acesta este VIU de FIINȚĂ „peste” FIINȚĂ și în COMUNICARE de Cele ale FIINȚEI.

Practic, trebuie să *Conștientizezi tot mai mult, că tu „Intri” într-o FORMĂ ICONICĂ.* Filocalicii au o FORMĂ de Interior. *Specificul Pustnicului Neofit are FORMA ICONICĂ, „Interior scos în Exterior”.* Așa, Mistica lui Neofit *nu este „Intrarea în FIINȚĂ”, ci PARTICIPAREA la un FIINȚIAL de „FORMĂ FIINȚIALĂ”.* Pentru Neofit, FORMA este Taina în ARĂTARE a NEARĂTATULUI Interior. Și la Cele

ARĂTATE se poate Participa. Și, ARĂTAREA este SACRĂ, ca și Interiorul, de aceea, FORMA de ARĂTARE este ICONICUL CHIPULUI Celui Dincolo de ARĂTARE. Taina FORMEI FIINȚEI DIVINE este „Întoarcerea” Infinitului „înapoi și peste” Sine, ca o „Îmbrăcare” a Infinitului cu Propriul infinit. Și această FORMĂ FIINȚIALĂ este Însăși PERSONA-Distinția de Sine a FIINȚEI.

Ca Practică, încearcă să Intri tot mai mult în această Taină a FORMEI ICONICE DIVINE, în care trebuie să te Prefaci, să te Iconizezi. Neofit recomandă un Model de acest fel, prin Gest de Închinare; Gest de Iconarea celor din jur. Așa, *Zilnic, toate mișcările tale să fie mai întâi ca o Închinare Adusă DOMNULUI IISUS*, care a Creat totul. Față de orice obiect sau altă Persoană, fă Gestul Formei de Închinare. Fă o discretă „Plecăciune” la orice mișcare. Această Formă de Gest te va obișnui să „respecti” orice lucru. Dacă Filocalicii se silesc să Pronunțe neîncetat NUMELE DOMNULUI IISUS, ca Specific Neofitian, este *silița să faci Gest de Închinare față de orice și la orice mișcare. Va deveni o obișnuință.*

La toate să le dai „Îmbrăcăminte ICONICĂ”. Tot ce este Formă, de la cel mai mic obiect, are ICONICUL HRISTIC, „peste” Înfațișarea sa. *Tu să Îmbraci totul cu ICONICUL HRISTIC, peste toate considerentele. Să Iconizezi totul cu ICONICUL de Taină HRISTIC.* Așa, dându-le la toate FORMA ICONICĂ, Sacralizezi Lumea. Chiar și celor răi, dă-le ICONICUL și vei observa cum, parcă toate se schimbă în jurul tău. Acestea sunt Primele Virtuți HRISTO-ICONICE pe care trebuie să le faci. Și tu Personal, Zilnic Stai un timp în Gest de Închinare ICONICĂ, cu toată Ființa ta.

Atenție, la orice mișcare, ICONICĂ, *să ai Impresia că HRISTO FORMA este cea care Activează*, nu tu cu Mintea sau Simțirea. Când faci Închinăciunile sau Metaniile, *Atenția să nu fie pe mișcările respective, ci pe ICONICUL FORMĂ de Închinare. Să Percepi tot mai mult FORMA ICONICĂ în care tu te Personalizezi ca Asemănare de ICONIC HRISTIC.* Neofit Pustnicul nu admite concentrare pe Organele Corpului. Chiar

dacă ridici Măinile în Sus, le duci la Piept, aceste Gesturi să fie *în Impresia pe FORMA ICONICĂ în care Intră Organele respective.* Mulți fac un fel de „mistificare pe organe”, ce nu se admite de Isihasm.

Să Percepi FORMA de Închinare este Prima Percepere a ICONICULUI Neofitian. Să o simți până în măduva oaselor și să o Cultivi în orice mișcare. Filocalic este Pronunțarea NUMELUI Lui IISUS, care cere Activ și efort de Minte. Neofit scutește pe începători de acest efort, de care sunt capabili foarte puțini. Gestul ICONIC se face mai ușor. Ca Practică, poți să alternezi ambele modalități. ICONICUL de Pronunțare Cheamă DIVINUL în Inima ta. ICONICUL de Gest al lui Neofit este o Intrare a ta în ICONIC. Neofit zice: – *Aruncă-te în Brațele Lui HRISTOS, că EL nu te va respinge. Dacă Îl Chemi, datorită păcatelor poate să întârzie să Vină, trebuind o Curățire mai înainte. Așa, tot Aruncarea directă în Brațele Lui este de preferat.*

DIVIN și Creație

Neofit vorbește *de un ARHECHIP al Creației*, de un Hexameron al Facerii Lumii, de un Hexameron EUHARISTIC și de un *Supra-Hexameron în Veșnicie*, ca Îndumnezeirea în ICONICUL SF. DUH. De aici și Treptele sale de Practică Mistică, a Gestului ICONIC pentru ARHECHIPAREA HRISTICĂ; a UNIRII EUHARISTICE după ARHECHIPARE; și a Vieții DIVINE, în care Creația poate intra prin HARUL ce Împărtășește, Dincolo de Creație, Însuși DIVINUL ca ÎMPĂRĂȚIA CERULUI.

De la Gestul ICONIC făcut în momente de Liniștire, ca „Rugăciunea Gestică”, *treci la extinderea ICONICULUI în toate mișcările.* Aici este mobilul Virtuților HRISTICE. Orice Virtute este o ICONO-FORMĂ HRISTICĂ. Filocalic, se recomandă Pronunțarea cât mai deasă a Rugăciunii Scurte, „DOAMNE IISUSE, miluiește-mă”. Neofit indică „Repetarea Gestului ICONIC”, care nu cere efort de Minte, ci doar o „amintire de mișcare”.

Așa, obișnuiește-te să începi orice lucru cu un Gest discret de Plecăciune-Închinare, ca Aplecare ușoară și neobservabilă. Cu orice te întâlnești, față de orice vezi, fă acest Gest. Și când Vorbești, orice Vorbă să aibă „Forma ICONICĂ”, adică să fie smerită, plăcută și nevătămătoare, iertătoare. Orice lucrezi cu Măinile, să fie sub acest Semn Gestic de Închinare și plecăciune, fără să fie nevoie să faci Semnul Sf. Cruci. Acesta îl poți face doar când ești singur și la momente mai deosebite. *Să te ferești să devii „ritualist rigid și fanatic”*. Fă gestul ICONIC lejer și larg, ținând cont de împrejurări și situații specifice. Chiar și Gândurile bagă-le în Forma ICONICĂ de Plecăciune. Vei Gândi smerit, liniștit și nevătămător. *Practicând Zilnic aceasta, Forma ICONICĂ îți va „intra până în sânge” și te va ICONIZA HRISTIC*. Aceasta te va Deschide și mai mult pentru Rugăciunea Gestică ce o faci în momentele de Liniștire, când VIUL ICONIC HRISTIC te va Pătrunde până în Adâncul Ființei. Așa de mult să-ți „placă” Gestul ICONIC, încât să-ți devină o „Fire Proprie și Permanentă”.

PREZENȚA ICONICĂ

Ca Practică, Specificul Pustnicului Neofit este *Gestul față de PREZENȚA ICONICĂ a PERSOANEI Lui HRISTOS, ce Coboară prin Taina ÎNTRUPĂRII Sale*. De unde îl luăm noi pe HRISTOS, Cel ÎNVIAT și Înălțat la Cer, și ce este PREZENȚA Lui?

Noi nu ni-L închipuim, ci Îl Conștientizăm că este PRESENT cu adevărat în tot locul, fiind DUMNEZEU Cel Atotprezent. Din cauza păcatului, noi nu-L mai Vedem și nu-i mai Percepem PREZENȚA Sa Reală. *Iov*, din Vechiul Testament, răspunde celor ce îl sfătuiau să se lepede de DUMNEZEU, că nu poate, deoarece „*Simte în Nările sale SUFLAREA Lui DUMNEZEU*”. Sfinții Percep cu Adevărat ACEL VIU DIVIN ce este PREZENȚA Lui DUMNEZEU. Unii îl Numesc HAR, Energie Necreată DIVINĂ. *Neofit* Pustnicul îl consideră un VIU FIINȚIAL, care are într-adevăr și HARUL, dar nu se confundă cu acesta. FIINȚA, în sensul Revelației Creștine, nu „iese” în „afară” Sa, dar

IESE INTRAFIINȚIAL ca Distincție de PERSOANE TREIMICE. Și, PERSOANA are Capacitatea, apoi, să iasă real și faptic și în „afară” Sa, fără să-și „piardă” FIINȚIALITATEA. Această Ieșire a PERSOANEI FIINȚIALE, în „Afară” Sa, este PREZENȚA, în accepțiunea lui Neofit.

PERSOANA, ca Distincție de FIINȚĂ în Sine, ca să fie Completă, are și o Distincție „peste hotarele” FIINȚEI, PERSOANA fiind paradoxala Taină a „FORMEI-CUPRINDERII Înfinite a Infinitului FIINȚEI”. Așa, PERSOANA este „UN AFARĂ INTRAFIINȚIAL”, ca Distincție de FIINȚĂ și „UN Afară” ca „Peste” FIINȚĂ.

FIINȚA nu este „închisă” în Sine, ci DESCHISĂ și în Sine și în Afară de Sine și „Peste” acestea, ca Energie HARICĂ. FIINȚA DIVINĂ nu este într-un Spațiu, ci EA ÎNSĂȘI este *Propriul SPAȚIU*, ce înseamnă și INTERIOR și EXTERIOR „Tot” DIVIN, și apoi este „Spațiul Creat”, ca „Loc de Ființialitate Creată”.

Pentru filosofia antică, enigma cea mai mare este, cum Inteligibilul se poate face „materie-corp”, considerând până la urmă, că de fapt se „unesc dual-contrar”.

Ca Mistică Isihastă, enigma nu este „Corpul material”, ci „Spațiul Creat” în Absolutul DIVIN, ce este și INTERIOR și EXTERIOR. Și acest „Spațiu Creat” este însăși „Ființialitatea Creată”, pentru că „Spațiul” este „Interiorul Ființei”, ieșit în Exterior. Greșit se consideră că întâi este Spațiul și apoi „Obiectul”... Spațiul este Interiorul Obiectului scos în Exterior tot ca Obiect... Nu există „spațiu liber” în sine, ci după căderea în păcat apar „goluri de Ființialitate”, ce dau impresia de „spațiu liber”. La fel și Timpul. Deci PREZENȚA PERSOANEI FIINȚIALE DIVINE este tocmai SPAȚIUL DIVIN, ca FIINȚIALITATE DIVINĂ Ieșită în Exterior.

Așa, PREZENȚA nu este energie, mare atenție, ci PRELUNGIRE de FIINȚIALITATE peste „Hotarele Sale”, din care apoi iese și o Energie

HARICĂ. Neofit distinge cu evidență susținută această deosebire între PREZENȚA ca FIINȚIALITATE de Exterior, și Energie ca Strălucire de PREZENȚĂ. Prin PREZENȚĂ se COMUNICĂ „Cele” al FIINȚEI, și apoi Cele ale PREZENȚEI se Comunică prin Energiile HARICE. Dacă s-ar Comunica Direct Cele ale FIINȚEI prin Energii, ar fi o „transformare” de FIINȚĂ în Energii, de neadmis.

De asemenea, Neofit Pustnicul mai insistă pe Taina „Legăturii” Nedespărțite dintre PERSONA HRISTICĂ ÎNĂLȚATĂ la Cer și Trupul său Pământesc în Continuă ASUMARE.

HRISTOS ne-a Lăsat în mod deosebit Taina EUHARISTIEI Liturgice, prin care, Permanent și Continuu, Lumea se Preface și devine TRUPUL Său, ca ASUMARE și URCAREA Lumii Pământești la Cer. „Eu sunt VIȚA, voi sunteți Mlădițele”.

Mistica Isihastă a lui Neofit este tocmai Prefacerea a tot ce este Creație în TRUPUL Lui HRISTOS. Dacă filosofic, și chiar Teologic, se spune că DUMNEZEU a Creat Lumea, ca Spiritul (CHIPUL de DIVIN) să Spiritualizeze „materia” (chipul de creație), Neofit, ca Mistică, vede aceasta în Taina „ASUMĂRII Lumii” ca TRUP HRISTIC. Această Viziune Hristologică a Sensului Lumii este la Neofit ca INTRAREA Lumii în TRUPUL Lui HRISTOS. Și, atunci, PREZENȚA Sa este cu Adevărat Permanentă. În tot „Locul” unde se CHEAMĂ HRISTOS, EL VINE să ASUME cele de acolo ca TRUP al Său. Filocalicii aleg „Locul cel mai intim”, ca Inima.

Neofit are Specificul de a face „ALTAR” în Exterior, mai întâi, care apoi se va Interioriza, de unde Specificul de „Gest ICONIC”.

Ce trebuie menționat, ca Specific al lui Neofit, este faptul că PREZENȚA DIVINĂ odată este PRELUNGIRE de FIINȚIALITATE, ce are totodată și o Energie HARICĂ, dar Acoperită de ACTIVUL Direct al PREZENȚEI, și, încă o dată, aceasta se „Localizează” de facerea

unui „ALTAR”, unde se Cheamă ACTIVUL VIU al PREZENȚEI, față de care se face apoi Gestul ICONIC. PREZENȚA DIVINĂ „generală și nelocalizată” în mod Special, nu este „Comunicabilă”.

Neofit caută tocmai „Comunicabilul” PREZENȚEI HRISTICE. Filocalicii îl fac prin Pronunțarea NUMELUI Lui IISUS, cu Localizarea în Minte și Inimă. Neofit consideră un Comunicabil neîndoielnic al PREZENȚEI, în CHIPUL de ALTAR Exterior, nu Interior, unde poate fi „falsificat de componentele interioare”. De aceea, ca Practică, Neofit „scoate” Rugăciunea din Interior, în Gestul de Exterior. În Exterior poți ridica direct ALTAR, pe când în Interior trebuie mai întâi să transformi Interiorul în ALTAR, ce este greu și adesea imposibil... De aici necesitatea Bisericii, ca LOC unde este o PREZENȚĂ DIVINĂ Directă, fără prefacerile dubioase ale unui „interior propriu”. Și, în aceste „Locuri ICONICE”, PREZENȚA DIVINĂ se face un VIU ACTIV care Lucrează și în care tu te poți Modela-Iconiza.

Neofit Pustnicul consideră că, în Prima Treaptă a ICONICULUI HRISTIC, trebuie pus accentul pe ACTIVUL direct al ICONICULUI HRISTIC. Gestul ICONIC este HRISTO-FORMĂ direct, după care urmează Transfigurarea HARICĂ. ICONICUL HRISTIC este VIU de HRISTO-FORMĂ, ce este prin „Sine Însuși”. În acest VIU Direct de HRISTOS trebuie să se Între ca Practică Isihastă, mai întâi. După ce devii „FORMĂ HRISTICĂ”, te vei Îmbrăca și în Strălucire HARICĂ.

FIUL DUMNEZEIESC ASUMĂ direct și PERSONAL ACTUL Întregii TREIMI față de Creație și se Manifestă în Creație în CHIPURILE SUPRAMANIFESTĂRII sale INTRAFIINȚIALE, pe care le traduce în Chipuri de Creație. FIUL revarsă în Creație CHIPURILE DIVINE, ca „ÎMPĂRĂȚIA TATĂLUI”. FIUL face El Însuși acest GEST de ÎNCHINARE DIVINĂ. Neofit pune mare bază, ca Practică, pe ICONIZAREA Memoriilor noastre, prin ICONICUL HRISTIC. Gestul ICONIC este prima posibilitate. „Fă CHIP de

ALTAR în orice mișcare a ta și, din toate ce le vezi, fă CHIP de ALTAR, unde este PREZENȚA Reală a Lui HRISTOS.”

Persistă în Practica Gestului ICONIC. După cum este greu, Filocalic, să-ți însușești Pronunțarea Continuă a NUMELUI Lui IISUS, așa și Gestul ICONIC cere, de asemenea, Trezia și Atenția Întregii Personalități Ființiale. Majoritatea fac și Gestul tot cu Mîntea, sau ca o simplă poziție mecanică. *Trebuie făcut cu toată Ființialitatea Suflet și Corp, peste Mîntea și Inimă.* Cel mai dificil li se pare multora Conștientizarea „FORMEI ICONICE” a Gestului. *Aici este secretul, de a pricepe FORMA în Sine a ICONICULUI.* La început poți face Gestul oricum, cu timpul însă vei simți tu nevoia să-l adâncești în Deschiderile sale de Taină.

În accepțiunea Pustnicului Neofit, *ALTARUL Închinat DOMNULUI este și Originea Gestului ICONIC.* În Adresarea ta către DUMNEZEU, doar făcând „LOC de ALTAR” poți Primi PREZENȚA DIVINĂ. *Unde faci ALTAR DOMNULUI, acolo Vine și PREZENȚA Sa. Ieși cu tot ce este mai Bun în tine, și fă din acestea ALTAR DOMNULUI, cu Gest de Închinare.* În Gest să-ți fie Întreaga ta Ființialitate, ca tot ce ai tu mai Sfânt, din care să Clădești DOMNULUI ALTAR de Închinare. Filocalicii fac din NUMELE Lui IISUS, PREZENȚA Sa, și din Inimă, ALTAR unde să Vină, în totodată Rugăciunea Mîntii. *Neofit Pustnicul scoate în Exterior ALTARUL, unde trebuie și tu să Ieși, ca o „Depășire” de proprie Ființialitate.* SACRUL ALTARULUI trebuie să fie „Dincolo” de tine, unde să Îngenuncheze Ființialitatea ta. Deci, *silește-te să Percepi Taina CHIPULUI de ALTAR al Gestului ICONIC. Este însăși FORMA ICONICĂ în Sine, pe care trebuie să o Asume Conștiința ta.* ALTARUL este LOCUL SACRU unde tu faci, din „Propriul material”, un LOC unde să Vină PREZENȚA DIVINĂ, care, astfel, Preface Substanța ta într-o SACRALITATE DUMNEZEIASCĂ.

Această UNIRE de Creație cu DIVINUL într-o SACRALITATE Reciprocă, este Taina ALTARULUI. Și, astfel, făcând din însuși Gest, un

ALTAR, prin Gest tu te ÎNTÂLNEȘTI Real cu DIVINUL HRISTIC. Conștientizează că Gestul este FORMA ICONICĂ de ALTAR, în care și tu și HRISTOS sunteți Ptezenți deodată. Și, în acest Gest, să ai DĂRUIREA ta Întreagă, Mîntea și Inimă, Suflet și Corp. Bagă toată Ființa ta în Gestul ICONIC și te Predă ca „Pietre de ALTAR”, unde să Vină PREZENȚA DOMNULUI IISUS. În Gestul ICONIC, astfel, tu trebuie să te faci „Trupul ALTARULUI”, pe care să-l Închini DOMNULUI. Filocalicii fac „drumul purificării Mîntii și Inimii”, prin Rugăciunea Neîncetată, ca să se ajungă apoi la SACRALITATEA de ALTAR a Inimii. Neofit „trece” Direct Ființa în ALTAR, prin „Scoaterea” ei în Exterior, ca CHIP ICONIC. Oprirea în tine însuși, cere multă Prefacere, pe când în Exterior, DĂRUIREA și Închinarea fac Direct Prefacerea în ALTAR a Propriei Ființe. Apoi, ca Extindere, fă din toate obiectele și Ființele din jur, de asemenea, ALTARE în care este PREZENȚA Lui HRISTOS. Nu te grăbi să treci la Treapta următoare, până nu Trăiești cu Adevărat Taina Gestului ICONIC. Fără Adâncirea și Deschiderea în Gestul ICONIC, nu ai acces la Tainele următoare.

Revelația Creștină este prin excelență **Taina „ÎNTRUPĂRII FIULUI Lui DUMNEZEU”**. ÎNTRUPAREA să nu se confunde doar cu adoptarea unui Corp material. Teologic Creștin, FIUL Lui DUMNEZEU se ÎNTRUPEAZĂ în **Ființialitatea de Creație**, adică în Suflet și Trup Creat. ÎNTRUPAREA este astfel **ASUMAREA** de către NATURA FIINȚIALĂ DIVINĂ și a „Unei-Alte” **Naturi Ființiale, de Creație**. Anticii considerau „Întruparea Spiritului în materie”. În Revelația Creștină, *nu Spiritul este Taina Lumii, ci Crearea unei Naturi Ființiale de Creație*. ÎNTRUPAREA Lui HRISTOS este în Natura Integrală de Creație, ca ASUMAREA FIRII Create, deodată Suflet și Corp. Pentru antici, „Încarnarea” Spiritului este doar „Încorporarea” lui în materie, cu toate consecințele respective.

PRAVILA Pustnicului NEOFIT

Viața Isihastă începe cu RITUALUL ACATISTULUI ICOANEI MAICII DOMNULUI; începe cu VEDEREA prin OCHII ICOANEI MAICII DOMNULUI.

„Întâlnindu-se Sf Grigorie Sinaitul cu Sf. Maxim Căvsocalivitul, între altele îi spuse: Te rog, mărturisește: *Ții RUGĂCIUNEA?*... Iar acela zâmbi puțin și zise: Nu vreau să-ți ascund cinstite Părinte, MINUNEA NĂSCĂTOAREI de DUMNEZEU, care s-a făcut cu mine. Eu o Rugam cu lacrimi să-mi dea HARUL RUGĂCIUNII Neîncetate. Într-una din zile, mergând la Biserica ei, o Rugam iarăși, sărutând Sf. Sa ICOANĂ. Și deodată am simțit în pieptul meu o Căldură și o Flacăra ce venea din Sf. Sa ICOANĂ, care nu mă ardea, ci mă răcorea și îndulcea... de atunci Părinte, a început Inima mea să ZICĂ ÎNLĂUNTRU ei RUGĂCIUNEA, și din acel timp, n-a mai lipsit RUGĂCIUNEA din Inima mea. IARTĂ-mă.”

(Filocalia Vol.VIII,
Maxim Căvsocalivitul).

O, MAICA DOMNULUI,
Din ICOANA Ta,
Un **DUH** de Taină se Naște...

În Tine este **ICOANA de SUS**,
Că Porți în Brațe
Pe DUMNEZEIESCUL IISUS,
În Tine este **Icoana de Jos**,
De Pământ,
Și așa în ICOANA Ta sunt
Și **DUMNEZEU și Creația**
Împreună.

Iată **DUHUL** ce trebuie
Să **Între** în mine,
DUHUL de Isihie.

În genunchi **în fața ICOANEI**,
În mine Intră DUHUL Mistuitor.

DUMNEZEU Se face
În Lume COPIL,
Și eu, Făptură,
Mă fac Copil al Lui
DUMNEZEU.

Iată **TAINA DESTINULUI**
meu.

O, CHIPUL ICOANEI
MAICII DOMNULUI,
Tu îmi **deschizi**
UȘA spre DUMNEZEU
Care Se ÎNTRUPEAZĂ în
Lume,
Ca să mă **Întrupez**
În DUMNEZEU și eu.

Să URCI în DUMNEZEU,
Este **CALEA Isihiei**.

O, TAINA ICOANEI,
Cânti în mine mereu,
Ca o LITURGHIE.
Și începe în mine **RITUALUL**
Ce naște **DUH de Isihie**.

Pustnicul Neofit a lăsat Cuvânt de Taină Ucenicilor săi, tocmai în acest sens.

Este un Imn al ICOANEI MAICII DOMNULUI numit ACATIST. Toți știau acest ACATIST pe de rost.

Unul nu-l putea nicicum să-l învețe... De abia după douăzeci de ani a reușit. Bucuros, a alergat la Pustnicul Neofit. Din acel moment, a început să aibă RUGĂCIUNEA Neîncetată Isihastă.

De aici, ICOANA VIEȚII Isihaste, ICOANA MAICII DOMNULUI cu PRUNCUL DUMNEZEIESC în Brațe.

Fă-te Paracliserul ICOANEI.

Este „Rugăciunea ÎNCHINĂCIUNII”.

Cine nu învață mai întâi să se ÎNCHINE la ICOANĂ, nu va intra niciodată în TAINA Isihiei.

Concentrarea de care se vorbește este ÎNCHINAREA.

ÎNCHINAREA la ICOANĂ
Este DUH de mare TAINĂ.

ÎNCHINAREA este ZBOR
Pentru Inima cu DOR,

Care cade la picioare,
Ca-n Văzduh apoi să
ZBOARE
În CÂNTARE

IISUS, Cel ÎNTRUPAT, în Brațele MAICII DOMNULUI este IISUSUL Isihiei.

PACEA-ISIHIA DIVINĂ coborâtă în Lume, este IISUS Cel ÎNTRUPAT.

Toți, după tradiția Pustnicului Neofit, au CULTUL RITUALULUI ICOANEI MAICII DOMNULUI. Toți au cu sine ICOANA MAICII DOMNULUI și zilnic fac RITUALUL ÎNCHINĂRII.

Relatează unul: „Prima dată trebuie să te silești. O dată, în timp ce stam în genunchi, parcă o LUMINĂ iradia din ICOANĂ, și în această LUMINĂ erau OCHII PRUNCULUI IISUS, ce se uitau Nevinovați și blânzi, care se tot apropia de pieptul meu... Și de atunci, ICOANA MAICII DOMNULUI a devenit pentru mine într-adevăr, UȘA ALTARULUI de TAINĂ. Căpătasem o mare evlavie față de acest RITUAL. Să câștigi „DUHUL RITUALULUI SACRU”, este primul pas.

ICOANA are DUH, tocmai prin VIUL RITUALULUI din ea. Acest DUH este LUMINA TAINICĂ.

„Să începi să Vezi Lumea prin Ochii ICOANEI”.

Să vezi Lumea în NOUA LUMINĂ. Această „punte” dintre Pământ și LUMINĂ, este „Calea”.

În viziunea creștină, lumea se naște din „COPILUL DIVIN și MAMA-Creație”.

RITUALUL ICOANEI trebuie să-ți fie „APA RITUALICĂ” în care mereu să te purifici.

Să capeți o VEDERE de ICOANĂ a Lumii, să transformați Lumea în ICOANA ÎNTRUPĂRII Lui HRISTOS. DUMNEZEU nu coboară în Lume, ca apoi să iasă din ea, ci ca să RĂMÂNĂ pe Veșnicie în ea. HRISTOS Cel ÎNTRUPAT este ÎNVEȘNICIREA DIVINULUI în Lume.

Se zice că legendarul Zalmoxe este o Numire a „Moșului-Înțeleptului, Zal-moșul”. Moșul Carpatin este „Bătrânul Înțelept”, nu orice bătrân. Este specificul Carpatin al Numelui de AVVA-PĂRINTE Spiritual. Moșul și Avva sunt similari. Se zice că în tradiția veche, Pustnicii Carpatini se numeau între ei cu „Moșule-Părinte”.

Pustnicul Neofit, se zice că era numit de Ucenicii săi, „Moșul cel Sfânt”. Moșul este „Acumularea întregii Înțelepciuni de Moștenire Sfântă”. Însuși DUMNEZEU, popular, se arată în Chip de MOȘ. Magii ce vin la PRUNCUL HRISTIC sunt Moși, de unde „Moș Crăciun”. Moșii – Înțelepții Lumii, se Închină DUMNEZEIESCULUI PRUNC din Brațele FECIOAREI.

Cultul Strămoșilor de aici vine. Cine nu are un Moș-Strămoș în neamul lui, acela va pieri. Trăinicia este în Stră-Moși.

Stau în genunchi
În fața ICOANEI,
Și PRUNCUL HRISTOS
Ce-L ține în Brațe,
Lumea întreagă
În ICOANĂ Sa o PREFACE.

FECIOARA-MAMĂ
Este ICOANA Lumii,
PRUNCUL HRISTOS
Este ICOANA Lui DUMNEZEU
Și ÎNTÂLNIREA lor de TAINĂ
Dă Lumii DUMNEZEIASCA
HAINĂ

Vederea lumii într-o ICOANĂ Cosmică este MAICA DOMNULUI cu PRUNCUL DUMNEZEIESC în Brațe.

CARTEA VIEȚII este ICOANA MAICII DOMNULUI.

Cine nu primește DUHUL ICOANEI, nu va putea Citi CARTEA de TAINĂ a Isihiei.

Unde să găesc CHIPUL
În care Mîntea
Să-mi ODIHNESC?
Este în Brațele
ICOANEI MAICII DOMNULUI,
În HRISTOS,
PRUNCUL DUMNEZEIESC.

O, PRUNC-MIEL Nevinovat,
În care toată LUMINA

CERULUI
Și Pămîntului s-a ADUNAT.

Isihie, LUMINĂ
De SOARE
DUMNEZEIESC ÎNTRUPAT,
TAINĂ de ICOANĂ,
DUHUL Tău
Și în mine să VIE...

„Vezi, la fiecare pas, ICOANA ÎNTRUPĂRII Lui HRISTOS?”
Până nu vezi Lumea toată o ICOANĂ, să nu îndrăznești să intri în TAINA Isihiei.

Toți Ucenicii Pustnicului Neofit își căpătaseră renumele de „metaniști și închinăciuniști”. Se povestește că și la bătrânețe Pustnicul Neofit făcea câte o mie de metanii și închinăciuni din genunchi, fără să scadă din ele. Era un Ucenic de-al său foarte râvnitor, dar slab și firav din naștere, care, neputînd să facă multe metanii și închinăciuni, le făcea cu „Duhul”, cum se exprima el. Sta nemișcat, chiar și culcat, dar cu Duhul făcea toate metaniile și închinăciunile Isihaste. El repeta adesea: După cum soarele vrea nu vrea, trebuie cu strictețe să parcurgă un anume număr de Ore, la fel, Isihastul trebuie să parcurgă un anume număr de metanii și închinăciuni. Tot acel Ucenic firav spunea: O zi dacă nu fac metaniile și închinăciunile, în acea zi sunt mort cu Duhul.

Duhul Isihiei nu este „nemișcarea”, ci SUPRAMIȘCAREA RITUALULUI SACRU. Ca să intri în DIVINITATE, trebuie să câștigi SUPRAMIȘCAREA de DUH.

Închinăciunea și metania sunt „Gest SACRU” și acesta atrage DUHUL SUPRAMIȘCĂRII, peste „mișcările naturale energetice”.

Însuși DUMNEZEU
Se-nchină,
Coborîndu-Se-n Creație,
Cînd Se face
PRUNC Făptură
În ale MAICII Sfinte Brațe.

Ucenicii Pustnicului Neofit se mai numeau de unii, „cocoșaii”, pentru că permanent erau puțin aplecați. Uneori dormeau din genunchi cu Fruntea la Pămînt, sau se Rugau timp îndelungat în această stare. Sf. Moise Arapul, sta tocmai în această poziție, în

genunchi cu Fruntea la Pământ și cu Măinile strânse întinse, poziție, pe cât de incomodă pe atât de „Ritualică”, ce îi aduce Liniștea.

Câștigă Taina Gesturilor Ritualice.

La unii apar explozii energetice în Cap sau în Inimă, sau în alte Organe, și prin Gesturile Ritualice se pot remedia. Cei cu explozii în Cap să privească mereu în jos, să cânte Rugăciunea, să citească cu voce, orice gând să fie cu Smerenie. Cei cu explozii în Inimă, să ridice Măinile la Rugăciune, să deschidă Ochii mari, să se uite în sus. Cei cu explozii în organele inferioare, să stea cu Fruntea la Pământ, să ridice Măinile.

Învățând să Citești în CARTEA de TAINĂ a ICOANEI, săvârșești LUCRAREA Isihiei.

Prin ICOANA ÎNTRUPĂRII Lui HRISTOS în Lume ridică-te la ICOANA Cea dincolo de toate Icoanele, la ICOANA Lui DUMNEZEU TATĂL.

Originea Creației este FIUL, „prin care toate s-au făcut”, care deodată cu Sine DUCE și Creația la TATĂL DUMNEZEU.

Se zice că, înainte de moarte, Neofit Pustnicul vedea o ICOANĂ față de care privea cu Ochii mari, și sta ca răpit cu Duhul. Ce vezi, Moș-Avva? îl întrebau Ucenicii. ICOANA... ICOANA... Închinați-vă ICOANEI, Fiilor, este totul... LUMINA... LUMINA... ICOANA... IISUSE... IISUSE, Tu ești LUMINA. Și DUHUL ICOANEI, ce FOC mistuitor... ce ne duce la TRONUL Lui DUMNEZEU TATĂL... TATĂL, ODIHNA Odihnelor... „TATĂL nostru care-Le ești în Ceruri”... Și zicea Rugăciunea „TATĂL Nostru”...

Este un salt brusc, de la Pământ, tocmai la SUPRAÎNĂLȚIMEA absolutului DIVIN.

A zice „TATĂL Nostru” este „cutremurător”. Îți vezi „nimicnicia” de Făptură creată. Trebuie să devii și tu un Fiu Vrednic de TATĂL DUMNEZEU. Parcă un OCHI de o PUTERE absolută

te privește și te pătrunde până în oase. ICOANA Lui DUMNEZEU TATĂL, ICOANA tuturor Icoanelor...

Aceste Reprezentări ICONICE să nu „mentalizeze” realitatea, ci să o FIINȚIALIZEZE, ca pe un VIU direct.

O, ce DOR de TAINĂ are Ființa noastră, să se ÎNCHINE FIINȚEI DUMNEZEIEȘTI.

Rugăciunea „TATĂL Nostru” „trezește” în tine Taina CHIPULUI FIINȚIAL.

Se vorbește de zisa treaptă a „Purificării”. Neofit îi zice Treapta RESACRALIZĂRII. Misticii antice încep cu un fel de „morală” mistică de „norme-reguli”. Neofit Pustnicul are specificul de intrare directă în „Focul SACRU”.

Moise vede „RUGUL APRINS de FOCUL DIVIN”, unde trebuie să intre „desculț”. Această „desculțare” este iconografia PURIFICĂRII. RUGUL APRINS al lui Neofit este ICOANA MAICII DOMNULUI și desculțarea este Gestul de Închinare-Metanie, iar FOCUL DIVIN este RUGĂCIUNEA „TATĂL Nostru”.

FIUL HRISTIC Descoperă Lumii pe TATĂL. „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe TATĂL” (Ioan, 14, 9).

Pustnicul Neofit este „simplu și direct”. Zi și „TATĂL Nostru” mai insistent.

Cine să spună
CHIPUL TATĂLUI?
Singurul care poate
Este CHIPUL FIULUI.

FIUL este
CUVÂNTUL-ASEMĂNAREA,

Ce **din OCHIUL TATĂLUI**
Se NAȘTE,
LUMINA-ARĂTAREA.

Și tot din OCHIUL TATĂLUI
PURCEDE
CĂLDURA CHIPUL DUHULUI,

Care Împreună cu LUMINA
SUNT Însăși TREIMEA.

FIUL CHIPULUI TATĂLUI
Cântă,
DUHUL de asemenea
Pecetluiește
Și în FIUL și în DUHUL
TATĂL Se ODIHNEȘTE,

Și în TATĂL, FIUL și DUHUL
Sunt TREIMEA UNITĂ.

TATĂL, NUME Cel mai MARE,
FIUL, NUME Cel mai SCUMP,
DUHUL, NUME Cel mai SFÂNT,

**Ție, DUMNEZEU TREIME
ÎNCHINARE.**

„Odihnește” în Isihia ICONĂRII.

Gestul Închinării și Metaniei, precum și zicerea „TATĂL Nostru”,
să devină ceva firesc. Nu este Meditație și Concentrare de Minte.

Ucenicii Pustnicului Neofit fac **PRACTICAREA** cu strictețe a
RITUALULUI Isihast, din care vine apoi și „luminarea” Minții, ca o
Iconare a Minții. Mentea să se Înhine ICOANEI. „Desfrâul” Minții
este „păcatul îngerului căzut din Cer”. Mentea noastră păcătoasă-
demonică trebuie să îngenuncheze în fața ICOANEI.

„La început a făcut DUMNEZEU Cerul și Pământul”. Cerul este
CHIPUL FIULUI Lui DUMNEZEU care Se Întrepează în Brațele
Pământului, Chipul MAICII DOMNULUI.
O, ce TAINĂ!

Iată că și noi suntem „un Pământ” în care să se Întrepeze Cerul.
Pământul nostru este Firea noastră Creată, ce trebuie să Întrepeze
SUPRAFIREA DIVINĂ HRISTICĂ. **RITUALUL ICOANEI** este
UȘA acesteia.

Mentea și Simțurile greu se Iconizează. Prin RITUALUL
ICOANEI se face și această „Minune”. Mentea și Simțurile sunt Magii
din noi, care Îngenunchează în fața ICOANEI MAICII
DOMNULUI cu PRUNCUL HRISTIC în Brațe. Mentea aduce ca

DAR, Aurul-Mentea însăși. Inima aduce ca DAR Imaginația-Smirna.
Iar Simțurile aduc Tămâia-arderea de bună mireasmă. Mentea este
Prima ce trebuie să „Îngenuncheze” în fața PRUNCULUI DIVIN.
Mentea cu Smerenie trebuie să Primească TAINA REVELAȚIEI
HRISTICE. Mentea să aibă REVELAȚIA ca Gândire și ca Judecată,
Îngenuncherea.

Simțurile de asemenea, încep să intre în Sacralitate. Inima
RECUNOAȘTE pe HRISTOS. Gustul caută PÂINEA și APA cea
VIE. Auzul caută CUVÂNTUL Cel Sfânt. Măinile învață tot mai
mult să se Înhine, în locul „agresivității negative”. Picioarele învață
să Îngenuncheze și să stea „drepte” în fața SACRALITĂȚII
DIVINE.

DUHUL Isihiei începe să LUCREZE în tine.

Creația Iubește pe DUMNEZEU tot ca Chip de Fiu, ca FRAȚII
FIULUI Lui DUMNEZEU.

Fă-ți Mentea Prunc,
Fă-ți Inima Prunc,
Fă-ți toate Simțurile Prunc,
Asemenea
PRUNCULUI HRISTOS,
Și cu PRUNCUL DUMNEZEIESC
Zi RUGĂCIUNEA TATĂLUI CERESC.

Chipul COPILULUI este Chipul ICOANEI de Creație. În fața
Copilului și o sălbăticiune se „pleacă”. COPILUL este „Sfântul de
Creație”. MAMA este Sfântă doar prin Sfințenia Copilului.

Cine batjocorește sau vatămă un Copil, este „crimă antidivină”.
Cine vatămă o Mamă ce are Copil mic, este, la fel, „crimă antidivină”.
În fața MAMEI și Copilului trebuie să te Înhini.

La Neofit este „Caracterul Carpatin”, direct, de a „Oferi” OASPETELUI DIVIN, „PÂINEA și PAHARUL cu APĂ”, „Sacralitatea Casei”.

Eu ce să aduc în DAR
La Staulul PRUNCULUI DIVIN?
Aduc însăși Inima
În care sunt eu însumi Dăruit.

Cine IUBIREA Lui
DUMNEZEU
Să o cuprindă?...
Doar FIUL Său o poate.

Și IUBIREA FIULUI

Doar Chipul de MAICĂ.

O, Chip de Mare TAINĂ,
Ție Chipului celui mai ALES,
Deși Chip de Creație,
Având pe FIUL
Dumnezeiesc în Brațe,
Te faci ICOANĂ de Închinare:
Bucură-Te ICOANĂ
De Dumnezeiască Întrupare.

Să treci la ICOANA CUVÂNTULUI Întrupat este URCUȘUL Isihiei.

Neofit Pustnicul face Mistica Icoanei-Biserică HRISTICĂ. Templul este „așteptarea” Venirii Lui Messia. Biserica are pe Messia-HRISTOS. Icoana este Templul Împlinit, ca Biserică.

Așa, Icoana nu mai este „idol-autodivinizare”, nici „zeificare-personificarea idolului”, nici „investire cu divin”, ci Suprasacralitatea peste acestea.

Neofit Pustnicul pornește direct de la EUHARISTIA-ICOANEI. Este caracterul Carpatin al „Pumnului de Pământ” al Dacilor. ICOANA lui Neofit Pustnicul este „EUHARISTICUL-TRUPUL Îndumnezeit”.

Creștinism înseamnă „Trup ÎNVIAT”. Icoana este Trup ÎNVIAT, nu „Corp-obiect idolatrizat”; SACRU al ÎNVIERII.

„Condiția” de ÎNVIERE este TAINA ICOANEI. Pentru mulți, Trupul ÎNVIAT este un „Trup de-corporalizat”, un „trup idealizat-spiritualizat”. EUHARISTIA Creștină revelează însă „Corporalizarea

Trupului ÎNVIAT”, ca PÂINE-CARNE Îndumnezeită-ÎNVIATĂ. Neofit Pustnicul este Misticul Filocalic al Condiției EUHARISTICE al Icoanei.

„Tăiere mistică a capului”. Neofit Pustnicul repeta adesea ucenicilor săi: „Isihasmul începe cu Tăierea Capului, ca la Sf. Ioan Botezătorul, ca să curgă Sângele Minții în POTIRUL EUHARISTIEI CAPULUI HRISTOS”.

„Eu sunt PÂINEA cea VIE”, zice HRISTOS. În această PÂINE este Trupul VIU al Icoanei.

PÂINEA EUHARISTICĂ este „obsesia mistică” a Isihasmului lui Neofit.

Icoana, la Neofit, nu este Corp, ci SUPRATRUP al Corpului și al SPIRITULUI Întrupat. Icoana este mai întâi SUPRATRUP de Icoană, și apoi este Spirit, și, după acestea, este și Corp material. Acest SUPRATRUP al Icoanei, ce transcede și Spiritul și Corpul, este Mistica Pustnicului Neofit.

Este un „Dincolo” unde FIINȚA inaccesibilă poate „ieși” din Sine ca să-și Împărtășească „Cele despre FIINȚĂ”. La Neofit toată Nevoința Mistică este ajungerea la „SUPRALOCUL” unde și FIINȚA și Energiile ei, și Spiritul și Corpul, se pot Întâlni deodată și în Împărtășire reciprocă, care în mod obișnuit nu este posibil. SUPRALOCUL SUPRATRUPULUI EUHARISTIC este tocmai SUPRATRUPUL Icoanei.

Pentru Neofit, Icoana este Sfântă și Reală, că face Miracolul Condiției SUPRATRUPULUI ICONIC EUHARISTIC.

Această Taină a unui LOC unde FIINȚA IESE din SINE tot ca FIINȚĂ, este tot fondul Misticii Pustnicului Neofit.

Teologia a găsit Miraculosul LOC în HARUL Energetic Necreat. Neofit găsește Tainicul LOC în EUHARISTIE, ce este IPOSTAS FIINȚIAL și HAR și Creație, deodată, și în UNIRE neamestecată.

Teologia Mistică Filocalică este Teologia HARULUI, a LUMINII TABORICE HARICE Necreate.

Neofit Pustnicul vorbește de o Mistică a EUHARISTIEI.

Creația poate „Vede” cele ale FIINȚEI”, nu însăși FIINȚA. De aici Teologia FIINȚEI „prin HAR”, prin LUMINA HARICĂ.

Neofit Pustnicul caută o Teologie a „SUPRALOCULUI EUHARISTIC”, ce este „deodată și FIINȚĂ și HAR” în Împărtășire.

La Neofit este „teama” de pierderea IPOSTASULUI FIINȚIAL în „impersonalismul” HARULUI, după cum la Sf. Părinți era „teama” amestecului FIINȚEI cu Energiile Sale HARICE. La Sf. Părinți este „teama de panteismul ființial” și, la Neofit Pustnicul, este „teama de panteismul energetic”.

EUHARISTIA este PERSOANA HRISTICĂ și TRUPUL Său deodată și fără despărțire, este și FIINȚA și HARUL. EUHARISTIA este de fapt HRISTOS, FIINȚĂ și HAR, SPIRIT și TRUP.

Nostalgia Mistică a Pustnicului Neofit este RAIUL ICOANA-SUPRATRUPULUI DIVINULUI și Creației, Spiritului și materiei.

EUHARISTIA este astfel Originea Icoanei. Icoana este Condiția de CHIP EUHARISTIC, care prin RITUAL se face PRESCUREA EUHARISTICĂ prin DUHUL SFÂNT.

Neofit concepe Practica Isihastă „drumul Ritualic” dintre PRUNCUL HRISTIC din Brațele MAICII DOMNULUI și POTIRUL EUHARISTIC Liturgic. Este transpunerea specificului Carpatin, a „Pumnului de Pământ Dacic”, care este TAINA UNIRII Creației cu DIVINUL și, totodată, însăși Divinizarea-Îndumnezeirea Creației. Traco-Dacul Carpatin „moare cu Pământul în Mână”, ca să ducă pe „lumea cealaltă” însăși „substanțialitatea sa”. Pământul se prelungește în Cer, și Cerul se prelungește prin Pământ.”

„Pumnul de Pământ” este Preînchipuirea EUHARISTIEI ce DUCÉ Trupul ca o ÎNVIERE la Cer. PÂINEA EUHARISTICĂ este TRANSFIGURAREA Pământului în PÂINEA VIEȚII Nemuritoare.

Mulți cad în „misticisme bolnăvicioase”, cu efecte uneori dramatice.

Să ai „atitudinea” corectă față de Icoana Mistică. Nu te concentra pe Icoană, că apar dureri în Cap, călduri.

Să ai răbdare, până vei câștiga DUHUL Icoanei, de care vorbește Pustnicul Neofit. DUHUL se PRIMEȘTE.

„PREZENȚĂ în DUH”. DUHUL este PREZENȚĂ, dincolo de simțire, dincolo de orice imaginație, care aduce PREZENȚA CUVÂNTULUI-IPOSTASULUI.

Este o TRANSFIGURARE a Icoanei, ca SUPRAREPREZENTAREA PERSONALITĂȚII Celui Reprezentat.

Se vorbește de Supralumina HARICĂ Mistică. Pustnicul Neofit nu vorbește ca Sf. Simeon Noul Teolog, de Pregnanța LUMINII HARICE, ci de Pregnanța ICOANEI EUHARISTICE. Neofit nu este Misticul LUMINII, ci Misticul ICOANEI Liturgice EUHARISTICE, în care LUMINA este „umbrită” de SUPRATRUPUL IPOSTASULUI ce își Împărtășește DUMNEZEIREA. Nu este Misticul „Vederii Luminii”, ci Misticul „PÂINII DUMNEZEIEȘTI”.

În LUMINĂ este CONTEMPLAȚIE, în PÂINEA EUHARISTICĂ este DIALOG de ÎNTÂLNIRE, „SUPRATRUP”.

Mistica PÂINII EUHARISTICE Liturgice și Mistica LUMINII Taborice sunt două specificuri Filocalice.

Una transfigurează Pământul în Lumină DUMNEZEIASCĂ, cealaltă îl Transfigurează în PÂINE DUMNEZEIASCĂ.

Neofit vede Mistic IPOSTASUL ca un fel de SUPRATRUP FIINȚIAL al FIINȚEI, de aceea IPOSTASUL se poate „Vede”, dar FIINȚA în Sine rămâne apofatică-inaccesibilă. IPOSTASUL FIULUI HRISTIC este accesibil nouă, Creației.

FIUL Lui DUMNEZEU se face și Ființă Creată, pe care o adoptă ACELUIAȘI IPOSTAS de FIU DUMNEZEIESC. IPOSTASUL poate să se UNEASCĂ cu Firea Ipostasului nostru Creat.

O, DOAMNE DUMNEZEU,
Când Te ARĂȚI Sufletului meu
Toate luminile se „umbresc”,
Și Tu, doar **Cel PERSONAL**
Ești PREZENT,
Și înlăuntrul și în afară.

Ochii **Minții se închid,**
Ochii trupului de asemenea,
Doar **OCHIUL Tău**
DUMNEZEIESC
Ce Se îndreaptă spre mine,
Rămâne **UNICA VEDERE,**
În care încep și eu să **Văd,**
OCHIUL-PERSOANĂ,
Ce este înaintea LUMINII,
Care izvorăște apoi Lumina.

Ochi de Minte,
Pleacă-ți genele de gând,

Insistența aceasta pe CHIPUL PERSONAL este specificul
Pustnicului Neofit, ca EUHARISTIA IPOSTASULUI FIINȚIAL ce
Înglobează atât LUMINA cât și Trupul Înduhovnicit.

Neofit pune PERSONA înaintea LUMINII. Prin PERSONĂ
se descoperă Lumina.

Un Ucenic al Pustnicului, care într-o zi vine bucuros la Neofit:
Avva, o Lumină Orbitoare mi s-a arătat în Rugăciune. Am crezut că
mor de așa Lumină. La care Pustnicul i-a zis: – Dacă nu ai văzut
PERSONA lui IISUS, ai văzut doar „Umbra Lui”.

PERSONA lui HRISTOS o Vezi deocamdată ca PRUNC în
Brațele MAICII DOMNULUI.

Lumină, intră în
Culcușul de „dincolo”!

Este Un **VIU**
Mai **mult decât Lumina,**
Un **VIU prin El Însuși**
Care poate să Izvorască totul,
Dar în care se întorc
Și se odihnesc toate.

Mai **presus** de toate
Ești **TU PERSONAL,**
Și **LUMINA** Ta
Este „**UMBRA**” în care Te
ARĂȚI.

Sufletul meu te caută,
Cu Ochiul Minții tăcut,
Cu Ochii de Lumină umbră.

Pustnicul Neofit insistă pe RITUALUL Iconizării, ce ține loc de
Rugăciunea obișnuită.

Problema Practicii este Centrul de Personalitate, ca Propriul
Centru de Prezență, și CENTRUL de PERSONALITATE DIVIN
cu CENTRUL Său de PREZENȚĂ, ca Realități ce Dialoghează. Se
zice că DUMNEZEU este în Interiorul tău și Unii confundă aceasta
cu „natura de Divinitate” a propriei naturi. Neofit Pustnicul merge
până la Natura în sine a Creației, ca Ființialitate de Creație. Anticii
consideră Creația fără „Natură proprie de Ființialitate”, fiind doar o
„reflectare energetică” a Divinului din „afară” Sa. Neofit este net
Creaționist.

DUMNEZEU poate să CREEZE cu adevărat și o Ființă Creată.
Natura de Ființă este „Chipul și Asemănarea” Lui DUMNEZEU din
Creație. Majoritatea vorbesc doar de „unele calități” de Spiritualitate,
ca Chip de Divinitate al Creației.

Creația nu este „nici Divină, nici ne-divină”, ci este o Natură
Nouă-Neutră.” Creația are Potență de Divinizare prin UNIREA cu
DIVINUL. Dacă nu se Unește, nu poate sta în sine, și așa își
autocreează o falsă divinitate, anti-divinul, „căderea luciferică”. De
aceia Neofit dă mare importanță Centrului de Personalitate al
Creației, ca Potență de UNIRE cu DIVINUL.

Icoana lui Neofit este CHIP de PERSONALITATE, care este mai
de valoare decât Spiritul filosofic. CHIPUL de PERSONALITATE
este Cel care se manifestă ca Spirit, ca materie, și în multitudinea de
calități.

RITUALUL Gestului Iconic, ca specific al Pustnicului Neofit,
este tocmai Recâștigarea Chipului de Personalitate.

Dacă la filosofi Mintea este „totul”, la Neofit IPOSTASUL-
PERSONA este totul. Mintea este o „energie” a Centrului de
Personalitate, de aceea Neofit trece Mintea „în dosul”
IPOSTASULUI.

Sfinții Filocalici spun că: Minte, Simțirea și Voința sunt „puteri energetice” ale Spiritului. Neofit caută direct Centrul de Personalitate, prin care să se facă apoi „mentalizarea”.

Specificul lui Neofit este ca Centrul de Personalitate să facă tot ACTIVUL Mistic. Neofit „operează” direct cu Ipostasul-Persoana.

DUMNEZEIREA în Sine este ACT FIINȚIAL în Sine, ca TREIMEA de IPOSTASE FIINȚIALE și totodată Act HARIC al TREIMEI. Noi, Creația, nu avem acces la ACTUL în Sine „Intra-ființial”, ci la Actul HARIC. Dar Actul HARIC nu este niciodată singular, ci ca „efect” al ACTULUI IPOSTASIC FIINȚIAL.

Neofit face o Mistică EUHARISTICĂ-ICONICĂ, ce „umbrește” Contemplația și aduce în față „ÎNTÂLNIREA” Dialogală IPOSTASICĂ.

Neofit nu mai folosește „Minte Luptătoare-Lucrătoare”, ci mută „câmpul” de Luptă din Minte în afara ei, în RITUALUL direct al Icoanei. El folosește Iconizarea, „în care și prin care” să se facă lupta duhovnicească.

RITUALUL Icoanei să fie Activul în sine. Neofit este misticul ACTIVULUI Iconic din „afara” Minții.

„Să ai pe DUMNEZEU pururea înaintea ta”. Neofit cere o Prezență-Atenție prin Câmpul Ritualic al Icoanei, din afara minții.

Zilnic fă Închinarea la ICOANA MAICII DOMNULUI, toată Ziua să-ți rămână în Memorie acest RITUAL, fă o Iconizare Permanentă a Lumii înconjurătoare. „Să faci totul ca o Icoană, să vezi totul prin prisma Icoanei”, este „regula” Practicii lui Neofit.

Treapta următoare este ICOANA CUVÂNTULUI EUHARISTIC.

ICOANĂ, OCHI de Taină,
Prin care se **UITĂ**
IPOSTASUL FIINȚIAL,
Din care izvorăște apoi
LUMINA,
Prin care se Văd cele
NEVĂZUTE.

ICOANĂ, **CHIPUL**
Ieșit în Afară,
Care te faci
LOCUL de Taină
Unde FIINȚA poate
Să Se ARATE
Ca PÂINE-EUHARISTIE.

OCHI de ICOANĂ,
În Tine DUMNEZEU se
VEDE
Și totodată noi
Creația, ne putem Vedea
Alături de DUMNEZEU.

OCHI de ICOANĂ,
În FAȚA Ta
Minte ingenunche și tace,
Ca într-o **SUPRAINIMĂ**,
Unde INIMA Lui DUMNEZEU
Însuși BATE,
Și unde Inimile tuturor
Bat de asemenea
Îngenunchiate.

LOC **Suprafiresc** de ICOANĂ,
De aici Se poate
AUZI CUVÂNTUL
DUMNEZEIESC,
CHIVOT al
DEGETULUI Lui
DUMNEZEU.

ICOANĂ,
CHIP și LOC de Taină,
Doar în Templul Tău
Ne **putem**
ÎNTÂLNI cu DUMNEZEU.

Ca specific al Pustnicului Neofit nu fă Rugăciune Mentală, ci, mai întâi intră în DUHUL ICONIC, În genunchi și cu Închinare.

În ICOANĂ se ROAGĂ FIUL Lui DUMNEZEU și DUHUL SFÂNT. Ființa ta cu fruntea la Pământ să fie ATENTĂ la RITUALUL ICONIC. Minte să intre în Biserica ICOANEI, unde să se Închine CHIPULUI Lui HRISTOS ce Se Face EUHARISTIE-ÎMPĂRTĂȘIRE.

Să ASCULȚI Liturghia „din ICOANĂ”.

Toți Ucenicii Pustnicului Neofit sunt numiți **PURTĂTORI de ICOANĂ**.

Majoritatea au câte o ICOANĂ de Lemn pe care este mai mult săpat CHIPUL MAICII DOMNULUI cu PRUNCUL HRISTIC în Brațe, pe care o Poartă la Gât, alături de o CRUCE simplă.

Neofit cerea Ucenicului începător în primul rând să-și pună în locul unde stă o Icoană cu MAICA DOMNULUI cu PRUNCUL HRISTIC în Brațe, și adesea să aprindă câte o Lumânare sau Candelă. Zilnic trebuia să îngenuncheze în fața Icoanei, să stea așa câteva minute, mărinind timpul după împrejurări. Și celor din lume, Pustnicul le indica la fel. El repeta adesea:

– Începătorul să facă întâi RITUALUL Icoanei, și apoi să treacă la Rugăciune. RITUALUL este specificul SF. DUH, și prin SF. DUH noi putem să facem adevărata Rugăciune. RITUALUL nu cere efort, ci Odihnește Mintea. Gestul SACRU să fie Rugăciunea începătorilor.

Majoritatea au nevoie de Resacralizarea prin Gestul SACRU.

Un Ucenic vine odată la Neofit: Moș-Avva, eu vreau să mă Rog cu Rugăciunea Minții, cum zice la Filocalie. Neofit îi răspunde: Fiule, Rugăciunea este CER pe care trebuie să-L Primești în „Casa ta de Pământ” și trebuie mai întâi o „pregătire”, ca să poată „încăpea”. Trebuie să faci din „casa” ta un „Paraclis”, altfel Cerul nu va Intra. RITUALUL Icoanei este acest fapt.

Un alt Ucenic era de un RITUALISM al Icoanei, până la extrem, care zicea: Moș-Avva, când vreau să mă Rog cu Mintea, toate mi se tulbură în mine. Dacă fac RITUALUL Icoanei, așa mă Odihnesc și parcă se Roagă DUHUL în mine, în locul meu. Și acesta se zice că a murit la bătrânețe, după ce aprinsese Candelă la Icoană, cu Ochii mari deschiși, de parcă VĂZUSE Ceva DIVIN, cu o PACE și o BUCURIE ce persista pe fața sa moartă.

Un altul care era mai neputincios, din cauza „ascultărilor de Mânăstire”, nu se mai putea Ruga, dar îngenunchea înaintea Icoanei și adesea adormea așa, de oboseală. Și acesta era așa de Senin și Bland, de parcă avea o „Lumină Divină” în el.

Se mai spune că Pustnicul avea mulți Ucenici, și mireni, care Practicau RITUALUL Icoanei cu o evlavie deosebită. Era unul care avea peste zece Copii și muncea mult să-i poată întreține. Seara și Dimineața, îngenunchea în fața Icoanei Maicii Domnului și se „Umplea” de o Putere deosebită. Copiii lui, toți, de mici se obișnuiră cu acest RITUAL zilnic. Odată, bietul Om cu multe griji familiale, a plecat de acasă fără să îngenuncheze în fața Icoanei, și o Fetiță care a observat, imediat a îngenuncheat ea în locul Tatălui ei, zicând: Să nu i se întâmple ceva lui Tata, că nu a îngenuncheat înaintea Icoanei. Și, într-adevăr, în ziua aceea a avut un accident cu căruța, din care a scăpat ca prin minune.

Mai era un Mut, totodată cam redus mintal, dar care atât de mult făcea RITUALUL Icoanei, de uimea cu această evlavie pe toți.

Neofit insistă mult pe acest Isihasm al RITUALULUI Icoanei, pe care îl consideră „esență”. Cine nu „câștigă” mai întâi RITUALUL Icoanei, nu va putea face Practica Isihastă, după modalitatea sa.

Să faci RITUALUL Icoanei până când Mintea gândește în forme ritualice, nu în forme mentale, nu în Idei, ci în Gesturi.

Se povestește că un Ucenic foarte încâpățânat, învinuia pe Neofit că nu se ține de „tradiția filocalică”, a „Rugăciunii Minții în Inimă”. Neofit blând îi zicea: – Fiule, fă așa cum spun Filocalicii, zi Rugăciunea scurtă „DOAMNE IISUSE HRISTOASE FIUL Lui DUMNEZEU, miluiește-mă pe mine păcătosul”. Filocalicii spun să începi cu Limba, apoi ușor să o zici cu Mintea și apoi să o cobori în Inimă. După puțin timp, vine la Neofit necăjit:

– Avva, nu mai pot zice, că mă doare Capul groaznic și mai ales Fruntea. Ce să fac? Acum nu mai pot nici citi, nici face închinăciuni sau metanii, dorm agitat, am o neliniște în tot Corpul...

– Păi cum faci Fiule?...

– Avva, după ce am zis un timp cu limba, am zis cu Mintea. Și asociez și cu Respirația, dar a început o „vibrație” la început plăcută, apoi tot mai tare până la sufocare. Am încercat să o cobor în Inimă, unde puțin m-am calmat, dar au apărut apoi niște dureri de Inimă, călduri în diferite zone organice, o neliniște în tot Corpul.

– Vezi Fiule, dacă te grăbești? Noi, cei de astăzi, nu mai putem face direct, ca Sfinții Părinți Filocalici, de aceea, pe mine m-a învățat Moș-Avva al meu, să fac întâi RITUALUL Rugăciunii și apoi să ajung la Rugăciune. Filocalicii cer „despățimirea” și după aceasta coborârea în Inimă. RITUALUL este o „cale” de despățimire directă.

– Și ce să fac, Avva?

– Fiule, trebuie să faci RITUALUL Icoanei Rugăciunii. Întoarce-te la Acatistul Icoanei MAICII DOMNULUI, ca Prima Treaptă. Și eu, după treizeci de ani de Practică, zilnic fac încă Acatistul, prin care mențin „Intrarea” în Rugăciune. Deci Practic, primul pas este ICONIZAREA prin RITUALUL Icoanei.

– Dar eu vreau să încep direct cu Rugăciunea „Doamne Iisuse”.

La cei mai mulți de astăzi, orice mistică a Minții produce tulburări mentale și energetice. De aceea noi trebuie să folosim o modalitate care să reducă Activul Minții. RITUALUL face acest miracol.

Dar și în Inimă, pentru noi cei neputincioși, produce grave tulburări. Trebuie să se facă o „Ieșire” în „afara ta”.

Pustnicul Neofit insistă pe modalitatea ce te menține într-o „normalitate” de Om Pământesc și totodată Om ce se ÎNDUMNEZEIEȘTE. Mulți caută în diferite Practici stări supranormale.

Practica Isihastă nu este mistică „energetică” și nici pur Spirituală, ci EUHARISTICĂ, ca dincolo de amândouă, fără să le excludă, dar depășindu-le în ACEL SUPRAMISTIC EUHARISTIC.

Din lumea aceasta
Plină de păcat,
SOARELE s-a luat,
Și trebuie să **mergi**
Pe „Tărâmul Celălalt”
Să-L IEI într-un **VAS**
Și să-L **ADUCI** Acasă.

Este un LOC
Unde este o SCARĂ,
LOCUL din ICOANĂ,

Ce are un capăt
Agățat de Cer
Și unul jos de Pământ,
Pe care **SOARELE** Coboară.

Ai grijă **să-ți „ferești”**
Capul și Ochii,
Mintea să nu scoată
Vreun gând,
Iar Ochii să-i închizi,
Că o **Mare PUTERE**
Iese din SOARE,
Ce te mistuie.

Stai plecat
Și cu Palmele la Piept,
În FAȚA ICOANEI
PRUNCULUI DIVIN
Ce Se face TRUP.
Înfundă-ți Urechile
Să nu-L Auzi,
Că așa de tare fulgeră
Și trăznește,
De nu mai rămâi întreg.

Pe SCARA din ICOANĂ
EL **Senin Coboară,**
Cu Mâini de LUMINĂ
Și **cu un GLAS** Înduioșător
Ce Cântă înfricoșător:
-TATĂL Nostru- al tuturor,
TU EȘTI DOMNUL
DOMNILOR,
TATĂL, NUMELE PREASFÂNT,
De la TINE toate SUNT.”

Pustnicul Neofit pune Rugăciunea „TATĂL Nostru” ca **Originea Rugăciunii „Doamne Iisuse”**. Prin aceasta Însuși HRISTOS se IDENTIFICĂ pe Sine.

Și Coboară tot Cântând
Până VINE jos de tot
Și de Pieptul tău Se-atinge...
Vrea în Inimă să INTRE,
Dar nu-ncape.

Această **OPRIRE** la
„intrarea” Inimii Naște
DORUL Mistic.

Pe SCARA ICOANEI
A Coborât
CUVÂNTUL Întrupat,
Și **S-a OPRIT**
În Brațele tale,
Și tu ești Bucuros și necăjit
Că a VENIT la tine,
Dar nu poți
Să-L Primești
În Inima ta strâmtă.

O, Bucurie DIVINĂ
Și plâns de păcătos!
O, Rai cu iadul deodată,
Nu mai aveți
„Prăpastia” despărțitoare,
Este SCARA
CUVÂNTULUI între voi.

HRISTOS este și SOARELE și SCARA către CERUL TATĂLUI.

Tu, DOAMNE,
M-ai **Creat ca Făptură**,

Peste care

Ai SUFLAT

PECETEA CHIPULUI Tău.

Tu VREI apoi **să INTRI** în mine
Și eu **să Te Primesc** pe Tine.

DOAMNE, Tu ai SUFLAT

CHIPUL Tău în mine,

Care **S-a SCRIS**

Ca pe Piatra lui Moise,

Dar nu ești Tu

Însuși Acesta,

Ci **doar UMBRA** Ta,

Ce are în ea

DORUL după Tine,

Pe Tine Însuși

Să Te ÎNTÂLNESC.

Neofit nu folosește Mistica „imaginativă”, cum pare, ci SUPRAIMAGINATIVĂ, care înseamnă altceva. De aceea, el, în primele Trepte ale Practicii Isihaste, nu folosește „Rugăciunea directă”, ci Rugăciunea TĂCUTĂ, Gestică-Ritualică.

Mișcarea în RITUAL este SUPRAMIȘCARE, „peste” mișcare și nemișcare.

Neofit nu admite nici „abstractizarea” pur mentală, nici Reprezentarea Iconică materială, ci SUPRAREPREZENTAREA ICONICĂ EUHARISTICĂ, ce le are pe acestea și totodată și în Depășire.

Practica Isihastă este, astfel, în primul rând, „Deschiderea” Propriului Centru de Personalitate la INTRAREA DIVINULUI, de

unde zisa INIMĂ Mistică. Inima înseamnă „deschidere-primire” și Conștiința acesteia este tocmai Centrul de Personalitate, zisul Eu Personal. Cine nu are Deschiderea Inimii nu are nici Centru de Personalitate.

Iată câteva indicații din Pravila Pustnicului Neofit.

1. Zilnic fă cu strictețe Acatistul MAICII DOMNULUI (Și Neofit a murit făcând acest Acatist Mistic).

2. Zilnic fă RITUALUL ICOANEI Mistice, adică aprinde Candela la Icoană, stai adesea îngenunchat în fața ei, fă metaniile și închinăciunile obișnuite. Acest RITUAL te va Umple de DUHUL Mistic.

3. Participă și la Slujbele Bisericii. Biserica este „Sâmburele-Sămânța” ICONIZĂRII. Cine nu „trece” mai întâi prin Biserică, nu va putea niciodată să facă Mistica EUHARISTICĂ a Isihasmului. Și cei din Pustie coborau adesea la Biserică și chiar cei mai izolați trebuiau să se Împărtășească din EUHARISTIA Liturgică. Practica Isihastă este de fapt o „Prelungire” a Liturghisirii Bisericii.

Neofit face mai întâi o Rememorare a Originilor. *Primul Cuvânt* al nostru este al Mamei și al Tatălui. Ca Mistică, astfel, Icoana MAMEI Cerești a MAICII DOMNULUI și a TATĂLUI DUMNEZEU sunt TREZIREA Fondului nostru de Frații de Creație ai FIULUI DUMNEZEIESC CREATOR.

Neofit merge pas cu pas prin TREZIREA Naturii noastre Ființiale, care să se facă aptă de Întruparea DIVINULUI. El intuiește Fondul Naturii noastre de Creație în Conștiința de Fiu, ce la rândul său este Conștiința Originilor sale, de TATĂL ca Ființă în sine, și de Mamă ca Ființă Creată.

Astfel, dă importanță Rugăciunii TATĂL Nostru.

Centrul de Personalitate este INIMA în Sine, ce corespunde în Inima obișnuită. Și acesta va trebui să „ia locul” Mentalului, ce se „dă

drept” centru psihic, care în fond este „prelungirea” în „energeticul” Ființei. Centrul de Personalitate este în „adâncul direct al Ființei”, care apoi se transpune și în Mental ca „energetic”.

Nu îndrăzni
Să privești în Sus,
Nu îndrăzni să ridici
Mintea la cer,
Vezi pe HRISTOS
Cel ce **Coboară**
Pe Pământ.

Stai cu Capul plecat,
Stai cu Mintea în metanie,
Pune Măinile la Piept
Și prinde-te de **SCARA-
HRISTOS**
Ce se **sprijină**
Pe Inima ta,
Care Leagă Cerul de Pământ.

Dar Inima ta este prea **strâmtă**,
Nu poate Intra în ea,
Stă în dreptul **Pieptului** tău
Ca o **ICOANĂ atârnată de Gât**.

O, ICOANĂ a Lui HRISTOS
Lipită de Pieptul meu,
Inima mea începe să **audă**

Taina Ta

Va veni și vremea când ICOANA-SCARĂ se va face
EVANGHELIE-CUVÂNT și apoi POTIR-EUHARISTIE. Neofit
merge Ritualic Liturgic.

De FIU al Lui DUMNEZEU,
Care NUMEȘTE pe TATĂL,
Ce trezește și în mine
DORUL de Rugăciune.

Eu plec Mintea în metanie,
Strâng ICOANA la Piept,
Și mă agăț
Cu disperare de ea
Când „valurile” patimilor
Vor să mă înghită.

O, ICOANĂ-SCARA Lui
HRISTOS,
O, IUBIREA Lui
DUMNEZEU,
Te Port
Ca pe o **COMOARĂ**
De mare preț.

ICOANĂ, ICOANĂ,
De la Cer
La Pământ **SCARĂ**,
Te agăț la Pieptul meu
În care **este**
HRISTOS Cel de TAINĂ.

Este și un „Extaz” al RITUALULUI ICOANEI HRISTICE. Un
Ucenic de-al Pustnicului Neofit, așa de Trăitor era față de
RITUALUL Icoanei, încât sta adesea nemișcat cu zilele.

FIINȚA în Sine
Este dincolo de Gândire,
Dar este
VORBIRE-ROSTIRE.

A FI este FIINȚĂ,
A EXISTA este VORBIRE,
FIINȚĂ și FIRE.
A FI este CHIP,
Ce Naște CUVÂNTUL
Și Purcede FIINȚA,
TREIMEA FIINȚIALĂ,
„EU SUNT CEL CE SUNT”,
CHIP, FIINȚĂ, CUVÂNT,
Care și în afară
Strălucește în **HAR**.

CUVÂNTUL UNIT cu HARUL
Se face **MINTE**,
CUVÂNT și Gândire,
În aceeași FIRE.

FIINȚA niciodată
Nu este fără HAR,
Așa CUVÂNTUL
În Gândire se **înveșmântează**,
Și sunt „**laolaltă**”.
CUVÂNTUL este din FIINȚĂ,
Gândirea este din CUVÂNT,
Și deodată sunt.

CUVÂNTUL este
FIINȚA în ROSTIRE,
Gândirea este
CUVÂNT în ieșire,
Și **întâi** este CUVÂNTUL,
Și din ROSTIRE
Purcede și o Gândire.

Din „**Coasta**” **FIINȚEI**
Se Naște CUVÂNTUL,
Din „**Coasta**” **CUVÂNTULUI**
Se naște Gândirea,
Și CUVÂNTUL și Gândirea
Sunt **în Înrudire**,
FIINȚĂ și HAR,
De aceeași FIRE.

CUVÂNTUL iese
Și intră în FIINȚĂ,
Gândirea iese
Și intră în CUVÂNT,
Și CUVÂNTUL
Și Gândirea se ODIHNESC
Unul în altul.

ISIHIE, tu ești **Taină**
Deodată de **FIINȚĂ și HAR**.

Mintea **prin păcat**
A uitat
CUVÂNTUL FIINȚIAL.
Și a rămas cu o Gândire
A „lumii căzute”.

Mintea mea păcătoasă,
Cazi în **genunchi**,
Taci

Și Dorește
REAMINTIREA
CUVÂNTULUI.

Fă RITUALUL
ICOANEI CUVÂNTULUI

Care din Cer se Coboară,
FIINȚĂ și HAR,
CINĂ cea de TAINĂ.

Fă RITUALUL ICOANEI
CUVÂNTULUI de TAINĂ,
Ca să-L poți **Reprimi**
Ca Taborica Haină.

O, CUVÂNT,
Pe Tine Te **DORESC!**

UN ANUME
CUVÂNT DUMNEZEIESC
A Creat

Un Anume Suflet al meu,
Și **ACEST CUVÂNT**
S-a Pecetluit și **S-a-ntrupat**
În mine,
„COMOARĂ” de
DUMNEZEU,
Ce o port ca pe o ICOANĂ
Unde este și **Inima mea,**
Care „bate” **TAINA sa.**

Păcatul **mi-a rupt**
Inima în „două”,
Cu o „bătaie” spre păcat,

Care **COMOARA** Cerească
Într-un „adânc”
De noroi m-a îngropat.

O, visez adesea
COMOARA DIVINĂ,
Inima mea bate în alt „fel”,
Dar umbre și năluciri mă abat.

Bate în Inima mea
CUVÂNTUL de TAINĂ,
ROSTIREA

Prin care **voi putea**
Cu **IISUS** să **VORBESC.**

Minte, îngenunchează
La **ICOANĂ,**
Prin care **CUVÂNTUL** Coboară,
Ascultă
CUVÂNTUL
DUMNEZEIESC,
Și **Inima** cu **DOR**
Va ieși din Sine
Să **Îmbrățișeze**
CUVÂNTUL Ceresc.

O, ce Taină, când **voi putea**
Să Cuvânteze CUVÂNTUL!
O, ce Taină,
Când **CUVÂNTUL**
Se va face **EUHARISTIE!**

CUVÂNTUL
Când se va **ÎMPĂRTĂȘI,**
Mintea **cu Inima**
Se vor UNI

O mare nenorocire este mistica „*bolnăvicioasă*” a energiilor Corpului. Un Tânăr vroia Practica Isihastă. Vorbea de viziuni, de mirosuri mistice, de visuri, ieșiri din Corp, în timpul zisei lui Rugăciuni. I s-a spus clar că trebuie să renunțe total la acestea, de vrea Isihasm, care are tocmai specificul de a *sări* peste toate energiile. Isihasmul creștin este Mistica directă a Sufletului A-energetic, dincolo total de toate energiile. Nu vroia nici cum. Peste puțin timp a înnebunit.

Aceasta este **ICONIZAREA** Mistică a lui Neofit Pustnicul Carpatinul, ce din Moși-Strămoși s-a Păstrat, ca Tradiție neuitată.

SĂRĂCIA-PUSTIA Duhovnicească

Ca să poți Trăi Taina Vieții Pustnicești, trebuie să ai *cadrlul pustnicesc*. Mulți fac mare caz că esența Pustiei este „*Liniștea*”. Marii Pustnici vorbesc însă de Taina SĂRĂCIEI, ca însuși Chipul PUSTIEI. În Pustie nu ai Liniște, ci „*luptă*” cu tine și cu duhurile rele, un război adesea crâncen. „Puterea Pustiei” este astfel SĂRĂCIA. În Pustie totul este redus la „*minim*”. Dacă este o Pustie de șes, totul este nisip, arsură, uscăciune, verdeață slabă, pomi pitici, roduri mărunte... De este o Pustie de Pădure, totul este lemn și copaci masivi, umbră deasă la care aproape nu crește nimic, lumină slabă și umezeală, roduri mici și acre, rădăcini amare...Dacă este o Pustie de Munte, totul este Piatră, verdeață mărunță și tăioasă, răceală și vânt, fără roduri.

Se zice că este o *Lege strictă* a Pustiei, „să nu strici specificul Pustiei respective”, altfel faci *contradicții* foarte vătămătoare. Dacă alegi Muntele, să Trăiești ca o Viețuitoare de Munte; de ești în Pădure, du Viață de mediu de Pădure. Cine nu respectă aceste *specificuri*, nu va putea sta mult timp și va fi „*alungat*” de însăși „*firea*” acestora. Dacă Viețuiești după cadrlul respectiv, însuși „*mediul*” te consideră de-al său, altfel te contrariezi nu numai cu viețuitoarele acestuia, ci chiar și cu *atmosfera* sa. Trebuie să respecti *veșmântația, aerul și mâncarea* specificului respectiv. În Pădure să mănânci roduri de Pădure; în Munte, cele de

Munte și, la șes, cele de șes. La Munte nu priește focul, de aceea în Peșterile stâncoase stau doar Pustnicii tari și rezistenți la frig. În Pădure se admite focul, iar la șes de asemenea. Dar pentru că Omul este *Cerealier* în predominantă și apoi fructivor și legumivor, pentru Pustnici problema cea mai grea este *Mâncarea*.

Chipul Pustiei respective este după *Chipul Hranei locale*. Și Chipul Hranei de Pustie este SĂRĂCIA Hranei.

Deci SĂRĂCIA Pustiei este în primul rând ca *SĂRĂCIA Hranei*, care de nu este respectată, se intră în contradicție cu mediul local și astfel nu se poate conviețui. S-au clădit multe Mănăstiri prin Munți, adevărate Cetăți, care au adus pe prim plan o *alimentație străină* Pustiei, de unde contradicția dintre mediul respectiv și cel de Mănăstire, până la un „*război ascuns*”, *ce dă boli, neliniști, patimi și incapacitate* de Viață Duhovnicească. Se simte la unele Schituri de munte o atmosferă „*grea*” și chiar „*dușmănoasă*” și mulți nu înțeleg cauza acesteia.

Mistic Creștin, SĂRĂCIA, PUSTIA și Duhovnicia sunt în strânsă legătură și influență reciprocă.

Mântuitorul HRISTOS începe Predica Sa cu „*Fericiți cei SĂRACI cu Dubul*”. SĂRĂCIA este astfel însuși Chipul DUHULUI. SĂRAC cu DUHUL este altceva decât „*lipsit și gol*”, ci așa cum este Ființa Proprie, fără „*alte adaosuri*”. Să nu te „*falsifici pe tine*” și nici pe cele din jur, înseamnă SĂRĂCIA cu DUHUL. Orice *adaos* este o Memorie de Duh în plus, ce acoperă și ascunde și chiar vatămă. Mâncarea este *memorialul cel mai puternic*, ce adaugă noi Memorii negative și distructive. Este o *nepotrivire* Mâncarea la Munte a sortimentelor de șes și baltă, ca și la șes a celor de Munte. Este o greșeală excesul de Pește la Munte, când specificul este de Lactate și Brânzeturi, sau la Pădure excesul de fructe de la șes în locul celor de Pădure.

Cine vrea să Trăiască Taina Vieții Pustnicești, va trebui să țină cont cu seriozitate de toate aceste indicații, altfel nu va reuși să ducă până la sfârșit Viața de Pustnic.

SĂRĂCIA Pustnicului mai este și în „*Minimum de necesar*”, al cadrului respectiv. Se povestește că pe vremea Pustnicului Neofit Carpatinul, Nevoitorii Duhovnicești, și în special Pustnicii, aveau chiar o „*regulă*” de a folosi doar un „*fel de Mâncare*”, doar un fel de

îmbrăcăminte, doar un fel de băutură, un fel de preocupare. Unii mâncau doar Pâinea Pustnicească cu un singur și același fel de Verdeță sau Fruct și nu se atingeau de altceva. Alții nu mâncau niciodată Ulei, ci doar unele Semințe uleioase; alții doar crud, fără nici o fiertură, sau eventual o singură și aceeași fiertură. Mai mult, se ținea cont de „*cantitatea hranei*”, o problemă delicată și spinoasă, că nu toți au aceeași măsură biologică. Unul mănâncă o jumătate de Pâine pe zi, iar altul are nevoie de una și jumătate și chiar mai mult. Totuși, în pofida acestora, Pustnicul își face o „*măsură minimă*”, pe care o respectă. Așa, dacă minimum este de un kilogram, doar un kilogram se folosește; sau atâtea Fructe (nu mai mult), sau atâtea alte legume. Apa însă trebuie să fie fără „*măsuri fixe*”, că se pot face tulburări organice grave.

Așa Pustnicul nu „*strânge*” lucruri și alimente, decât cele de strict necesar și cele pe care le folosește, pe restul le respinge. Unii fac *alternanțe* periodice. Într-un An mănâncă doar Pâine și doar Salată și tot ce are ca provizie este doar din acestea. În alt An folosesc doar Varză etc. Chiar și cei bolnavi, din „*exces de nevoie*” nu admiteau schimbarea *regulii* lor. Unii mănâncă doar o dată pe Zi, alții de două ori sau la câteva Zile...Duhovnicii încercați trebuie să discearnă însă specificul și capacitățile fiecăruia în parte. Cei „*fără control*” Duhovnicesc cad adesea în greșeli distrugătoare. La fel cu Somnul și durata Rugăciunilor, a metaniilor și închinăciunilor...Regulile obișnuite sunt pentru toți, dar pentru *nevoitori* mai sunt necesare indicații speciale ale Duhovnicilor.

Deci, *Taina SĂRĂCIEI Pustnicești* este în aceste Chipuri. Această SĂRĂCIE cu DUHUL este Haina Pustnicului. Să nu îndrăznească cineva să facă pe Pustnicul fără această Haină de DUH, că se face batjocoritor de cele Sfinte. Se zice că Pustnicul Neofit a pus „*LEGĂMÂNT cu blestem*” ca nimeni să nu ia Chip de Pustnic, dacă nu se *Îmbracă*, mai întâi, cu SFÂNTA SĂRĂCIE Duhovnicească.

Dacă ai Chipul SĂRĂCIEI Duhovnicești poți face Chip de Pustie oriunde, chiar și în *Familie și în mijlocul oamenilor și orașelor*. Poți face Peșteră și Colibă dintr-o încăpere a locuinței tale, unde să nu fie nimic, decât *ICOANA MAICII DOMNULUI cu PRUNCUL*

HRISTIC și o Cruce, o Candelă, un pat simplu, un Acatistier și o Psaltire și Filocalia preferată. Bucătăria la fel să fie, ca de Pustie, cum s-a menționat în cele anterioare.

O, Fericită Pustie,
Duhovnicească SĂRĂCIE,
Umbră de Rai
De DUH Ceresc.

Retragerea Duhovnicească

Sunt mulți care fac pe Pustnicii, dar nu știu Taina „Retragerii Duhovnicești”. Neofit Pustnicul vorbește de „Lucrarea Duhovnicească”, tocmai prin această „Retragere”. Degeaba te izolezi undeva departe, în zisă liniște, dacă nu faci „OPRIREA ICONICĂ”, în termenii pustnicului. Dacă observi, în Pustie, viețuitoarele, până la plante și găze, au perioade de „Stare nemișcată” cu alternanțe de mișcări. În Pustie cel mai important fapt este „starea nemișcată”, ce este altceva decât zisa „odihnă”. Toată puterea de „rezistență” la minimum de hrană și la mediul aspru, este în această „OPRIRE pe loc”. Cu cât o viețuitoare are o capacitate mai mare de această „Oprire”, cu atât este mai vioaie și mai plină de vitalitate.

În Pustie Pustnicul dacă nu se silește să câștige „OPRIREA nemișcată”, și va continua să fie „bătăit și meru agitat”, nu va putea sta și va abandona repede Viețuirea Pustnicească. În limbajul Pustnicului Neofit, aceasta este „Centrarea de Duh”, ca Lucrarea specifică Pustnicului”. „Să stai ca în ICOANĂ” este preceptul de bază al Vieții Pustnicești, NEMIȘCAT, dar într-un VIU de DUH.

Zisa „Retragere” este „umbră” acestei „Opriri de Duh”, dar nu este de ajuns, trebuie să stai efectiv „NEMIȘCAT ca în ICOANĂ”. Să nu se confunde aceasta cu Rugăciunea și meditația și nici cu zisa „relaxare” (de care fac mare caz multe practici mistice). Specificul Carpatin al „ICONICULUI” este tocmai în Taina NEMIȘCĂRII de DUH, inconfundabilă cu alte stări. Pe baza și condiția acesteia se face

apoi Rugăciunea, meditația și chiar Odihna. Cine nu câștigă mai întâi această NEMIȘCARE de Duh, nu va putea să Trăiască Rugăciunea adunată și nici nu va putea să se odihnească propriu-zis. Agitația este așa de mare în Ființialitatea noastră, încât nici un minut nu suntem scutiți de ea. Neofit Pustnicul mereu insistă pe această „Oprire a agitației”. El proba pe cei care doreau Viața Duhovnicească, după această capacitate. Ucenicul era pus să „stea fix într-o anume poziție” cât mai mult timp. Se alege mai întâi o „Poziție în care să te Centrezi total”, atât trupește cât și Sufletește (*mare atenție la această integralitate*). Această Poziție-Stare să fie „Propria ta Ființialitate”. Să nu fie „concentrare mentală și nici corporală”, ci o OPRIRE NEMIȘCATĂ pe propria ta Centrare Integrală. „OPRIREA pe un Gest” este limbajul Neofitic. Chiar, mai mult, ar fi bine să-ți *identifici „Gestul ce te caracterizează”* pe tine sau un Gest în care tu ai *Potența mai mare* sau altul în care ești *mai slab* (pe care să-l întărești). Pentru cel Duhovnicesc se indică Gesturi Creștinești, de Închinare și Dăruire față de DUMNEZEU.

Să te „Retragi în Gest” este dictonul Neofitic. Degeaba te retragi în Pustie, dacă nu faci „Retragerea în Gest”, că nu vei ști niciodată ce este adevărata Retragere. Misticile antice vorbesc de „Interiorizare”. „Retragerea în Gest” a lui Neofit nu este Interiorizare, ca să nu se confunde cu „mentalizarea” (exclusă de specificul neofitian). Oprirea în gest nu este nici Interiorizare, nici exteriorizare, ci un „COMUN al Integralității proprii”, în care se „Adună totul, se Deschide totul, se Răspunde total”.

Să „Stai în a Sta”. Zilnic, de mai multe ori, „oprește-te” pe loc din poziția în care te nimerești și stai NEMIȘCAT câteva minute. De mergi, întrerupe mersul cu aceste „stări”; de citești, de lucrezi manual, de stai culcat, fă aceste „opriri de NEMIȘCARE”.

Să te „Aduni într-o Centrare totală de sine”, cu *Inspirații adânci* prin care *absorbi propriile simțiri și gânduri*, ca să nu mai fie nimic „fărămițat” în tine. Atenție, nu „localiza” atenția acestei NEMIȘCĂRI în nici o parte a corpului sau a Sufletului. Să te „Supraconștientizezi” într-o „Centrare Ființială Integrală, de Auto-Identitate”, ca UNITATE Personală proprie.

DUMNEZEU este „CEL ce ESTE”. Noi, Creația, suntem „Ceea ce Suntem”.

„A FI” este Taina PERSONALITĂȚII Creștine.

Când Supraconștientizezi că „Ești în a FI”, PECETEA CHIPULUI Lui DUMNEZEU din tine se Activează.

Un avertisment: *să nu faci această „Stare Ființială de Sine” ca meditație sau mistică*, pentru că este pericol de „demonism și autodivinizare”. Să fie doar o stare normală (nu paranormală, cum caută unele mistici), în care tu să te Identifici Personal. Păcatul ne-a distrus tocmai „Identitatea Personală” și aceasta trebuie mai întâi să o recâștigăm, ca o condiție de a putea face apoi „DIALOGUL INTERPERSONAL” cu DUMNEZEU. Dacă tu nu ai Identitatea Personală, cu ce faci Dialogul?...

Pustnicul Neofit se zice că insista mult pe acest fapt esențial. Începătorilor le spunea: – Fiule, „*spală-te cu DUHUL*”, ca să te poți apoi Ruga. A „sta NEMIȘCAT” este „spălarea cu DUHUL”. DUMNEZEU este FIINȚA Absolută în Sine; noi, *Creația, suntem „Ființe Create tot în sine”*. Dacă n-am fi și noi „Ființe Create în sine”, s-ar face panteism (de neadmis în Creștinism). DUMNEZEU, în mod direct, stă „DESPĂRȚIT” de Creație, ca să se poată face „DIALOGUL” Creațio-DIVIN. DUMNEZEU *nu stă în „Sinele” nostru* de Creație (anticii spun că Divinul este chiar Sinele nostru), ca să ne lase „Identitatea Personală proprie”, fără de care nu putem face DIALOGUL INTERPERSONAL. DUMNEZEU însă *VINE către PERSONALUL nostru*, și așa se face „ÎNTÂLNIREA”, nu „contopirea” panteistică.

Se zice că demonii (îngeri căzuți) *nu mai au „DIALOGUL”*, ci doar „*auto-monologul*” și, așa, au pierdut „LUMINA”. De aceea, Pustnicul Neofit exclude din Practica sa orice mentalizare și interiorizare, ca să evite total „auto-monologul demonic”.

LUMINA este doar DIALOGUL INTERPERSONAL.

„DUMNEZEU este doar în CHIPUL LUMINII”, ce înseamnă că este doar „VEDERE-ÎNTÂLNIRE” și niciodată „contopire”.

Gestul ICONIC al Pustnicului Neofit este tocmai acest fapt al „LUMINII DIALOGALE”, care, paradoxal, este între două

„NEMIȘCĂRI-IDENTITĂȚI de Sine”, ca PERSONALUL DIVIN și Personalul de Creație.

LUMINA este CHIPUL dintre DOUĂ IDENTITĂȚI de Sine, astfel nu ar mai fi LUMINĂ, ci absorbire-întuneric.

DOAMNE, când vreau
Să **Te caut** pe Tine
Mă **regăsesc** pe mine,
Și când **Te Regăsesc** pe Tine
Mă **caut** pe mine...

De ce DOAMNE,
Tu vrei
Să fii întotdeauna
„DEOSEBIT” de mine?

Eu tânjesc
După **CONTOPIREA** cu Tine,
Dar Tu **mă OPREȘTI**

Și între mine și Tine
Pui PALMA Ta
Ce-mi **ATINGE** Inima...
Da!...
Altfel eu n-aș mai „Exista”,
Și ce rost
ÎNTÂLNIREA noastră
Ar mai avea?...

Ca eu să „Exist”
STAI mereu **DEOPARTE**,
Ca **DORUL** meu
Niciodată
Să **nu ia sfârșit!**...

Retragerea Pustnicească este o „**Pregătire**” a **Regăsirii LUMINII** pierdute prin păcat.

PRACTICA neîntreruptă

Din cele expuse, Trei puncte caracterizează specificul Tradiționalului Carpatin: Rugăciunea, Postul, Practica.

Insistența pe PRACTICĂ este condiția Vieții Pustnicești.

Și Practica ICONICĂ are două aspecte, unul „Static” și unul „mobil”, ce nu se contrazic, ci se UNESC în COMUNUL ICONIC.

Sunt mulți *debili fizici, sclerozați, intelectuali anemici*, tocmai din lipsa de Mobilitate-mișcare. Mai mult, sunt împiedicări și înfundări energetice pe diferite zone organice și funcționale, ce produc *scurgeri și explozii* energetice permanente, ce secătuiesc și ultimele rezerve. Unii au niște hiperfuncții (sau hipofuncții) în anumite organe, tot din

această cauză. Datorită sedentarismului, noi avem părți ale Corpului aproape fără mișcare, unde se depun majoritatea reziduurilor alimentare. Mobilitatea este pentru noi ca și Respirația, în activul Vieții. Noi, Creștinii, suntem învinuiți că *neglijăm „îngrijirea” Corpului*. În sensul nostru *Mișcarea este o „capacitate” a Vieții*, ce nu are „scop” în sine, ci este doar o *modalitate de activ*. Nu are scop de a „stăpâni funcții și organe”, ci ca să fie o trecere liberă a Mișcării prin tot Corpul. Nu faceți din Mișcările Corpului „religie”, că este patologic, ci considerați-le propriile dumneavoastră mișcări, ce nu au de-a face cu Religiosul. RITUALUL nu este „mișcare”, ci „GEST SACRU”, ce înseamnă altceva. *Mișcarea este o „dăruire de hrană” organelor izolate și blocate de boli, care singure nu mai pot primi*. Unii prea „religioși” resping aceasta, ce este o „refuzare de ajutor celor ce nu se mai pot mișca”. Celor fără mâini și picioare le dai posibilități de mișcare sau îi poartă altcineva. Mișcarea este tot așa de necesară și „terapeutică”, precum „hrana alimentară”. „*Energile corporale*”, *în natura lor, nu pot fi SACRALIZATE*”, ci doar folosite în vederea RITUALULUI SACRU. Nu vă concentrați pe trasee energetice, că este periculos, noi nu avem în vedere decât „mișcarea ca atare”, restul să se facă după fiziologia propriu-zisă; noi trebuie să păstrăm cu atenție *doar „capacitatea de mișcare”*, doar așa „Memorialul în sine” se va trezi (de intervenim noi cu diferite concentrări, putem preface și denatura și, mai rău, „memorialul fiziologic adevărat”).

Obişnuți-vă să aveți o „Pozitie de Rememorare Mobilă permanentă”, după propriul specific și boală (de cap, de trunchi sau de membre). Sunt forme de *mobilitate din stare statică* (poziții diferite fixe ale unor părți organice); *mobilitate semistatică*; *mobilitatea activă*, prin mișcări directe și repetitive (cum sunt mișcările forțate). Mai este o *mobilitate „psiho-mentală directă”*, prin concentrări mentale directe. Folosiți Mișcarea în Practica Gestului, ca mobilitatea Memorialului propriu. Ridicarea Capului, plecarea, întinderea mâinilor-brațelor, închiderea sau deschiderea Ochilor, etc. sunt des folosite în Rugăciune. Aplecați-vă cu Fruntea la podea și stați așa un timp, este modul de Rugăciune al Sf. Moise arapul. Sf. Pahomie cel Mare se Ruga doar cu Măinile în sus. Alții în genunchi, după specific propriu.

În Rugăciune unii folosesc Respirația. Și unii Sfinți o recomandă. Pentru lumea de astăzi, cu atâtea „păcate corporale”, Respirația este un punct de mare valoare. Respirația deschide, desface și ușurează mișcarea Memorialului atât corporal, cât și sufletesc. Respirația este corespondența *mișcării neîncetate* a Vieții în general. Respiră adânc mai ales dimineața și seara (pe nemâncate), cu încordarea Diafragmei abdominale și dilatarea întregii zone viscereale (cât mai mult timp) și folosește această stare în Gestul tău. Isihaștii erau învinuiți că se concentrează în „buric”. *Abdomenul este „locul patimilor” și al „stricăciunii”*, și de aceea trebuie *spălat zilnic*, deci ca mobilitate, nu ca scop în sine. Intrarea Minții în Inimă, de asemenea este o *mobilitate* a „*locului gândurilor rele*”, că Inima este *Memorialul Minții*, care trebuie „*spălat și curățat*” pentru a te putea Ruga CURAT. La fel, desfacerea și dilatarea zonei pieptului, ca și întinderea membrelor, sau îndreptarea coloanei vertebrale, toate ca „*mobilități*” de „*igienizare*”, folosite în Gestul ICONIC, pentru facilitarea lui.

Pustnicul Neofit, se zice că și la bătrânețe făcea închinăciuni și metanii și le indica Ucenicilor săi această Practică de mare importanță.

Spălarea cu Apă este importantă nouă celor de astăzi, intoxicați de toate murdăriile. Pustnicii care aveau aer curat și mâncarea naturală și Minte tot curată, nu „miroseau a hoit”. Noi de nu ne spălăm, mirosim a „mort”.

PRACTICA trebuie să fie „preocuparea” de bază a Pustnicului. Ucenicul și începătorul era pus să facă progresiv PRACTICA NEMIȘCATĂ și mobilă, după capacitățile proprii. Cine nu ajungea să „Stea NEMIȘCAT”, de la Trei Ore în sus, era exclus de la Chipul Pustnicesc; aceasta era proba Pustnicului Neofit (*Vezi cele anterioare*).

Reguli generale

Reguli pentru Tineri în special: Începătorul Tânăr nu are voie să iasă din locul respectiv Trei Ani; tot Trei Ani să facă „Metanie” celorlalți ca la niște Sfinți, dându-le întâietate totală; Spovedanie

Săptămânală și Ascultarea de Duhovnic. Respectarea *Regulamentului local* și exersarea PRACTICII cu insistență. Cine se vedea că nu face PRACTICĂ intensă, era exclus fără milă. Rigoarea cea mai mare era în privința „mâncării”, considerându-se mai ales la Tineri, că *mâncarea și desfrânarea sunt direct legate*. Așa se *exclud toate dulciurile directe*, chiar și fructele dulci și doar la boală se da voie la cantități minime. La fel, se *exclud lactatele-brânzeturile*, fiind îngăduite doar Sâmbăta și Duminica și în Zile de mare praznic. Se *exclud Fasolea boabe* și alte boabe fierte. Se insistă pe *Pâinea Pustnicească Necoaptă*, care în Tradiționalul Pustnicului Neofit Carpatinul este însăși Emblema Chipului Pustnicesc. Este și dictonul: „*Cine nu mănâncă Pâinea Pustnicească, să nu îndrăznească să fie Pustnic*” (Se macină Grâu, și din Făina integrală necernută, cu tărațe cu tot, se face o Cocă tare cu puțină Apă și ca un Cocoloș se lasă la dospit cel puțin 7-10 ore, după care se poate mânca așa cum este sau se mai usucă la aer, ca pesmet. Această Pâine are toată *brana*. Sf. Antonie cel Mare mânca o astfel de Pâine și a trăit peste o sută de ani, având toți dinții. Mulți Pustnici, trecând pe *Pâinea coaptă*, s-au îmbolnăvit, făcând curențe de hrănire). O altă regulă strictă este ca să nu se facă nici o Activitate, *până nu se îndeplinește mai întâi PRACTICA Rugăciunii ICONICE*, ca și Metaniile și Închinăciunile. Toți se sculau mai devreme ca să poată respecta aceasta. Mai sunt și alte Regulă strict Personale ce se dau direct de Duhovnic.

HRANA

Hrana are sens material, Spiritual și figurativ. „Nu vă îngrijiți ce veți mânca”. Este o Mâncare Vie și una pieritoare. Mâncărurile „jertfite idolilor” sunt spurcate, pentru că au fost închinatemonilor. Este și o Mâncare Direct Duhovnicească-Cerească. „Mâncarea Mea este să fac VOIA Celui ce M-a Trimis și să săvârșesc Lucrul Lui.” Mai este Mâncarea spre „Viața Veșnică”. *Hrana ne definește pe noi ca „Natură Creată” care trebuie să ne Hrănim permanent din CREATOR*, altfel „murim”.

Ca Practică Isihastă, Hrana trebuie să fie ICONICUL HRISTIC al Corpului. Mai ales noi, cei de astăzi, am pierdut acest fapt, de unde insuficiențele respective. *Mulți încearcă o Practică Mistică Isihastă fără să aibă ICONICUL Hranei, de unde dificultățile nenumărate pe plan biologic*. Neofit Pustnicul cere cu strictețe *respectarea unei Hrane Mistice, altfel nu este nici o șansă de reușită*. Și Corpul are o FORMĂ ICONICĂ specifică lui, care trebuie avută în vedere.

PÂINEA

Pâinea, Aluatul din făină de Grâu, dospit și copt. Azima este un Aluat nedospit și copt rapid. Mai este Pâinea Pustnicească, a Sihaștrilor, tot Aluat, tot dospit, dar uscat la Soare, în condițiile în care nu sunt posibilități de copt. Se mai poate face Pâine și din Orz, Secară, Porumb, Orez etc. Noi aici consemnăm CHIPUL ICONIC al „Chipului de PÂINE”. Chipul PÂINII este Hrana de Temelie a Vieții, pe care o Cerem de la DUMNEZEU TATĂL prin Rugăciunea Domnească, „Pâinea noastră cea spre Ființă” sau de „cea de toate Zilele”.

Hrana ne definește pe noi ca „Natură Creată” care trebuie să ne Hrănim permanent din CREATOR, altfel „murim”. În „gol” de DIVIN, noi ne „autoconsumăm” până la distrugere. Încercarea de a „compensa” Hrana din elementele Naturii este relativă și provizorie. Doar *HRANA DIVINĂ ne Dă și ne Menține Viața* propriu-zisă. Aici intervine păcatul, cu urmările distrugerii. Și Concretul HRANEI DIVINE este Chipul PÂINII. În Rai, POMUL VIEȚII era Preînchipuirea acestei HRANE. Mâncarea din „pomul oprit” este tocmai „auto-fagia”, mâncarea din propria Natură.

Mistic și Teologic, *HRANA DIVINĂ este însoțită de cea „SAVOARE DIVINĂ Numită IUBIRE”*. „Auto-fagia” este „autoplăcerea propriei substanțe”, care se transformă în „desfrâu”. De aici importanța HRANEI în Practicile Mistice, ca REMEMORAREA HRANEI DIVINE peste Memoriile de desfrâu ale „propriei substanțe”. *Între DUMNEZEUL CREATOR și Creație este Taina TRUPULUI ICONIC DIVIN, HRANA Vieții noastre*.

Prin păcat, noi am golit de DIVIN „propriul trup” care, astfel, se „auto-consumă” până la distrugere. Neofit Pustnicul pune mare *bază*, astfel, pe HRANA din TRUPUL ICONIC HRISTIC, care este REMEMORAREA HRANEI DIVINE în Memoriile Create. Șarpele-demon îi momește pe Adam și Eva cu „mâncarea care nu are CHIPUL de DIVIN”, ca o „cunoaștere a naturii create” în lipsa DIVINULUI. Aceasta înseamnă tocmai „ruperea” Firii-Naturii Create în două, ca Fire Bună, așa cum a Creat-o DUMNEZEU, și ca „fire contrară”, care nu mai are Modelul DIVIN. Și, așa, a apărut o „substanță stricată” care duce la „moarte”.

După căderea din Rai, Omul este „scos afară”, dându-i-se o „compensație de HRANĂ DIVINĂ”, ca PÂINE, care să-i mai mențină Viața. „În sudoarea feței tale îți vei mânca Pâinea ta”. Deci, *Chipul Pâinii este „singurul” Chip al HRANEI ce mai păstrează CHIPUL DIVIN în el*. Toate celelalte sunt „hrană de umplutură și de substanță de creație”, fără Legătura directă cu CHIPUL de HRANĂ DIVINĂ. De aici *Chipul SACRU al PÂINII, care nu poate fi înlocuit cu nimic*. Neofit Pustnicul insistă în mod deosebit asupra acestui ICONIC al PÂINII, fără de care Corpul nostru nu poate Reintra în Sacralitatea Firii, așa cum a Creat-o DUMNEZEU. Așa, cel ce *Practică Isihasmul nu poate fără Mistica ICONICĂ a PÂINII*. Acest CHIP este chiar mai mult, *este CHIPUL TRUPULUI Lui HRISTOS făcut EUHARISTIE*. CHIPUL PÂINII este nu numai Chip de Materie-Corp obișnuit, ci de TRUP CERESC din care se HRĂNESC și Îngerii cei Spirituali. PÂINEA este CHIP de SUPRA-HRANĂ, Arhechipul pe care se Modelează orice Hrană. „Dacă nu ai Chipul PÂINII în Hrana ta, orice altceva mânânci este spre moarte, nu spre Viață. De aici Memoria adâncă, de a Mânca orice mâncare cu PÂINE; fără aceasta, parcă mâncarea nu se asimilează ca Viață, ci ca „încărcătură și explozie”.

CHIPUL PÂINII este traducerea în Substanțialitate a ARHE-CHIPULUI LOGOSULUI CREATOR Prebristic, ca VIU DIVIN Tradus și în Vin de Creație și totodată în UNIRE și ASUMARE Reciprocă. Creația, pe acest ARHECHIP se Structurează ca Ființialitate Creată, fără de care nu poate avea „structură”. Și Știința recunoaște că Legile Naturii au

„dincolo” de ele o Suprastructură care le face să fie „legi”. În acest sens este și *Suprastructura Substanțială a CHIPULUI PÂINII, care Structurează apoi pe Modelul Său Structura de Viață în Corp*. Toți ucenicii Pustnicului Neofit sunt obligatoriu Mâncători în primul rând de PÂINE. Și tradiția Sfinților Părinți este Postul cu PÂINE și APĂ. La Neofit se face și o adevărată Mistică a CHIPULUI-PÂINII. Mai mult, Pustnicul Neofit cultivă o Hrană cu Pâinea Pustnicească, *necoaptă*, ca Aluat uscat la aer sau la soare care se *dovedește, practic, de o valoare deosebită*, atât ca Hrană, cât și ca Sacro-terapie. Cea mai mare nenorocire a multora de astăzi este că au uitat acest ARHECHIP al HRANEI cu CHIPUL PÂINII, introducând „bucătăria hranei căderii”. Cel ce Practică Isihasmul după Specificul Lui Neofit trebuie să-și Restructureze Corpul după Supra-structura ICONICĂ a CHIPULUI PÂINII.

CHIPUL PÂINII este prin excelență ICONICUL Lui HRISTOS care se „Face TRUP” pentru a ne Da nouă Viață. CUVÂNTUL Său EVANGHELIC este PÂINEA pentru Suflet și Pâinea de Grâu este pentru Corp, iar mai presus de acestea este TRUPUL-PÂINEA EUHARISTIE care le UNEȘTE și le RIDICĂ la CHIPUL Cosmic CERESC. „CUVINTELE pe care vi le-am spus sunt DUH și sunt VIAȚĂ”.

Se consemnează, în acest sens, Șapte trepte ale Hranei:

1. Mâncare obișnuită cu carne, cu înfrânare în cele patru posturi și în vinerile și miercurile săptămânii;
2. Renunțarea la carne, cu accent pe lactate;
3. Renunțarea și la lactate, hrănire doar cu vegetale și semințe;
4. Cei care se hrănesc doar cu Fructe crude și Pâine;
5. Doar Cereale cu puține verdețuri;
6. Doar Pâine și Apă;
7. Doar cu Sfânta EUHARISTIE, ca Desăvârșire a Hranei.

CHIPUL PÂINII este ICONICUL Hranei.

*

O atenție deosebită se dă *Sănătății Pustnicului*. Neofit respingea „*extremismele*”. Era exigent în privința PRACTICII persistente, dar fără *patologii*. Mulți din false *nevoințe* cad în erori cu urmări vătămătoare. Nu se admite nici frigul și nici căldura, dar să se facă o *aclimatizare* cât mai Pustnicească, de *rezistență* și la frig și la căldură. Așa, Pustnicul adesea să stea și în frig, ca să se *călească*. Unii mai tari pot ajunge la performanțe, dar atenție, fără excese prea îndelungate. Majoritatea Pustnicilor se îmbolnăvesc datorită *mâncării neselective*. Postul este o condiție permanentă a Pustnicului, dar să nu fie „vătămare de trup”. Mulți au pierdut *tradiționalul sănătos de Post*. De aceea Neofit Pustnicul insistă pe Pâinea Pustnicească, fiind baza unei Hrane ce acoperă cerințele esențiale ale biologicului nostru. Pâinea coaptă și mai ales albă, îmbolnăvește rapid pe Postitor; dulciurile și fierturile de asemenea. Mulți fac carențe de Vitamine (scorbut și anemii), din lipsa de Verdețuri crude. Este rușinos ca Pustnicul să mănânce *legume fierte*, când acestea trebuie să fie crude și naturale. Neofit Pustnicul obliga pe Pustnic să mănânce zilnic Pâinea Pustnicească și Urzicile sălbătice, crude sau uscate, ce au toate elementele hrănitoare. Semințele ca jir, alune, nuci, semințe de dovleac, acopereau necesarul de așa zisele grăsimi. Se admitea și câte o mâncare fiartă, ca mămăliguță pripită, Cir de Grâu, unele verdețuri cu bureți, dar în general doar crud și natural. Mulți Postesc incorect, cu Ceiuri și dulciuri, cu fierturi de fasole, cu exces de ulei etc. ce îmbolnăvesc.

**

Cel ce aspiră la Viața de Taină a Pustniciei să înceapă cu insistența pe PRACTICĂ. Fă din *locuința* ta Peșteră și Colibă Pustnicească, cu Chipul Sărăciei de Duh, cu Retragera de Duh (vezi cele anterioare) și insistă pe PRACTICA Rugăciunii ICONICE Statice-NEMIȘCATE, ca și mobile-mișcătoare. De ai posibilitatea să participi la Slujbele Bisericești, fă-ți program după acestea.

PRACTICA ta Individuală este cea mai importantă. Vezi când poți sta cât mai mult timp NEMIȘCAT, ca Rugăciune, dimineața, spre seară, noaptea, ca și mișcarea cu metanii, închinăciuni, mișcările igienice. Vezi când poți Posti, cât timp, ori să mănânci la Prânz și seara mai puțin, ori doar Seara, dar să fie o mâncare Sănătoasă și selectivă, după indicațiile Pustnicești. Nu neglija Cititul, câte puțin, dar cu memorare chiar. De se poate, redu toate celelalte preocupări și dedică-te PRACTICII, care să fie toată Preocuparea ta de bază. Cine nu are *Dorul PRACTICII*, nu are *Dar de Pustnicie*. Adesea stai de vorbă cu Duhovnicul și eventual cu un altul care de asemenea face PRACTICĂ, altfel te închizi în tine, cu *patologii fixiste* periculoase. *Nu te crede „deștept”*, că tu deja înțelegi TAINELE. De ești încă între Oameni mai mulți, nu le arăta ce PRACTICI tu; să fie în Taină. Insistă pe DIALOGUL RUGĂCIUNII ICONICE, care este DIALOG de ALTAR-RITUAL (nu de meditații mentale).

Fac **ALTAR** din **Gestul** meu
Unde DOAMNE, Tu **să VII**,
Unde eu **Te-aștept** mereu

NEMIȘCAT,
Chipul meu de **Absolut**
Întrupat...

Pustnicul din Carpați

*

Unchiul meu, Moș-Avva Paisie, Călugăr la Mănăstirea din Munți, a trimis „poruncă” să merg degrabă la el, că este gata de trecere în lumea cealaltă și dorește să mai mă vadă. După moartea Tatălui meu, când nu împlinisem nici cinci ani, Mama fiind și ea foarte bolnavă, Moș Paisie m-a luat la el la Mănăstire și m-a crescut până am trecut de zece ani. Apoi Mama m-a cerut acasă. Acum am aproape douăzeci de ani. Mi-era prea rușine că aproape îl uitasem. Cum de nu am mai dat o fugă pe la el de atâția ani?...Vrând-nevrând, a trebuit să ascult chemarea și iată-mă din nou la Mănăstire. Moș-Avva Paisie m-a primit cu mare bucurie și m-a făcut direct Ucenicul său. – Fiule, nu pleci de aici decât după moartea mea, care va fi cât de curând. Mamă-ta să stea liniștită cu cele trei Surori ce le mai ai..., tu ai altă cale... – Dar Moșule, eu nu am intenția să rămân la Mănăstire...la care el a tăcut cu un înțeles ce eu încă nu-l știam.

A trecut aproape o jumătate de an și Moș Paisie era încă în Viață.

– Moșule, mă așteaptă Mama, trebuie să plec..

– Nu Fiule, i-am trimis vorbă să nu îndrăznească să vină după tine, că va cădea în greu blestem...Mai așteaptă puțin...

Era pe la mijlocul Verii, când într-o Zi, Moș Paisie îmi zise:

– Fiule, te trimit cu Moș Ilie la Moș-Pustnicul din Munți, unde să stai puțin timp, după care toate se vor aranja după cum trebuie. Era o surpriză minunată, dar imediat m-am înfricoșat... Moș-Pustnicul din Munți se zice că era aspru și serios și ducea o Viață grea, de pustie totală...Ce să fac eu acolo?... Nu puteam să fiu însă neascultător. Așa, iată-mă plecat spre Pustia Pustnicului...Am mers o Zi întreagă prin cele mai sălbatic locuri, văi și dealuri stâncoase, peste râuri repezi și

reci, prin hățișuri de mărăcini și strâmtori de pietre; ne-am întâlnit cu lupi și alte sălbăticiuni, un șarpe mare era gata să mă muște, chiar și un Urs s-a ridicat mormăind spre noi...

– Nu-ți fie teamă, Fiule, mă încuraja Moș-Ilie, un Călugăr micuț și încruntat, dar cu ochi blânzi. Când mergem la Moș-Pustnicul toate gurile sălbătice sunt legate și nimic nu ne va vătăma...Eu însă tremuram de teamă, silindu-mă să cred în spusele lui...Am ajuns la Pustnic pe întuneric. Am intrat într-o Deschizătură de Stânci înalte și colțuroase, unde se vedea Cerul Înstelat și Luna Plină strălucea cu o Lumină ca Ziua...O, ce minunăție!...Parcă era un loc din poveste...

Moș-Avva Pustnicul mi s-a părut din contră, Blând, nu așa cum mi-l închipuisem, ca un sălbatic ursuz și respingător... Mi-a zâmbit așa de cald, de parcă mi s-a încălzit Inima...Chiar o Iubire necunoscută mi s-a trezit la vederea lui...

Moș-Ilie i-a dat o scrisoare, după care Pustnicul m-a privit o dată scurt și pătrunzător, cu un înțeles doar de el știut...Și a doua Zi, Moș-Ilie a plecat înapoi spre Mănăstire și eu am rămas cu Moș-Pustnicul.

**

Eram obișnuit să fac pe Ucenic. În primul rând nu-l deranjam cu nimic pe Moș-Pustnicul, care sta aproape toată Ziua NEMIȘCAT, în genunchi și lăsat pe marginea tălpilor, într-o continuă Rugăciune. El nu mi-a spus nimic ce să fac...de fapt nici nu aveam ce face...trebuia doar să aduc niște Apă dintr-o vâlcea, să fac oleacă de curățenie și să-mi pregătesc mâncarea, că el și-o pregătea singur, spre Seară, când se oprea din Rugăciune. Avea un castron de lemn, o bucată de lemn scobită, în care muia Pâine necoaptă Pustnicească cu niște Fructe de pădure, zmeură sau mure. Uneori era un terci mai gros, altă dată mai zemos și chiar lichid mult...Mânca încet, cu Privirea undeva...fără îndoială tot în Rugăciune...mai mult, avea de fiecare dată o Mână ușor ridicată sau Capul plecat sau ochii larg deschiși...sau în alt fel, ca o permanentă stare de Rugăciune...Doar Duminica și

Sărbătoare mânca și el puțin Cir de Porumb sau o ciorbă de Bureți uscați cu Urzici tot uscate...Mie îmi da voie să mănânc de câte ori vroiam fiert sau nefiert, dar cu Pâine Pustnicească, Fructe și Bureți și verdețuri uscate...Beam Apă de Fructe, pe care le muiam și făceam astfel o băutură plăcută, mai ales că era din Zmeură, ce-mi plăcea mult. Mai avea Moș-Avva și niște Pere pădurețe uscate, ce dădeau o mirodeneie minunată. Mă sfătuia să nu folosesc multe fructe dulci, că pentru Tineri dulciurile sunt vătămătoare. Chiar am observat că atunci când mă scăpam la ele, nu mai puteam sta NEMIȘCAT, având o neliniște în tot corpul. Mai mâncam Alune, dar și acestea mă nelinișteau...Doar Pâinea Pustnicească avea ceva deosebit, de liniștire totală. Eu eram în general ligav la mâncare, dar aici în Pustie, mi se părea o bunătate orice...Într-o Zi a venit un Om și ne-a adus niște Pâine coaptă, niște fasole boabe și nuci și câțiva cartofi...Moș-Pustnicul m-a pus să moi fasolea în Oțet, și după o zi și o noapte să-l scurg și să o mai țin alte două zile în apă, apoi să o usuc...Astfel pregătită, la Zile mari, din câteva boabe doar, făcute ca Făina, pregăteam o Mâncare foarte hrănitoare, cu puține nuci sau alune, cu Urzici uscate și puțin acrită din zeamă de Măceșe uscate... Zicea Moș Pustnicul că aceasta este „carnea” Pustnicului, mai ales pentru cei slăbiți și bolnavi...Nu admitea fasolea fiartă, că este vătămătoare și produce neliniște, dar așa nefiartă și în cantitate foarte mică este bună. Grâu și Porumb pentru Pâinea Pustnicească aveam suficient, încât grija mâncării era exclusă. Încercam și eu să stau NEMIȘCAT la Rugăciune, dar cu greu reușeam...Moș-Pustnicul sta ca o Stană de Piatră, alternând cu diferite mișcări, cu Măinile în Sus, cu ele în cruce, cu Capul plecat sau pe spate, când drept, când cu Fruntea la pământ...sau făcea metanii și închinăciuni, uneori parcă uita să mai coboare mâinile sau să se ridice drept, de credeam adesea că a murit în aceste stări...

– Fiule, în Starea NEMIȘCATĂ, nu trebuie să gândești sau să simți ceva, să ai doar „AȘTEPTAREA” VENIRII ARĂTĂRII DOMNULUI IISUS... Aceasta devine cu timpul un „DOR DUMNEZEIESC” ce se

mărește tot mai mult, de nu mai știi cum să-l potolești...AȘTEPTAREA devine mai întâi ca o CHEMARE, apoi ca o Cântare, apoi ca o tânguire, apoi ca o „grijă de mare teamă” să nu pierzi „momentul” când Se ARĂTĂ DOMNUL și tu nu ești Atent să-l PRIMEȘTI...Nu-ți închipui cum va fi „ÎNTĂLNIREA”, că nu știi în ce mod se va ARĂTA...Totul să fie doar TAINICA AȘTEPTARE NEMIȘCATĂ ce se învăpăiază de DORUL DUMNEZEIESC, Dincolo de orice simțire...Insistă Fiule pe PRACTICA NEMIȘCĂRII, în care este AȘTEPTAREA de TAINĂ...Nu ceda, stai într-o poziție fixă, chiar dacă te mai încordezi cu mâinile, cu umerii, cu tot pieptul, din mijloc, etc. Stai NEMIȘCAT cât mai mult timp...Mintea vrea să mai gândească, simțurile să-și imagineze, nu le băga în seamă, tu Stai NEMIȘCAT și bagă orice gând și simțire în Starea NEMIȘCATĂ...Îngenunche în NEMIȘCARE...Citește în pauze și din Filocalie, din Biblie, ca să nu uiți să Vorbești...Nu te speria că te „prostești”, din contră, Mintea îți va deveni și mai vioaie și uimitor, vei pătrunde direct orice lucru când vrei să-l cunoști, îi descoperi „Firea” ca Adam în Rai, care a pus Nume lucrurilor tocmai prin Vederea Firii lor directe. Să nu te consideri că ești în trup sau în afară de trup, cum zice Sf.Apostol Pavel, ci doar în STAREA UNICĂ a Întregii Ființe proprii, care AȘTEAPTĂ VENIREA ARĂTĂRII DOMNULUI...NEMIȘCAREA nu are scop de a ieși din cele trupesti ca să fii liber cu Sufletul (cum zic filosofi), ci este o condiție a AȘTEPTĂRII DOMNULUI. Nu-l Căuta pe DOMNUL în Interiorul tău, că îl vei confunda cu Sinele tău, și nici în afară, ci în ARĂTAREA Dincolo de toate...tu fă ALTAR din AȘTEPTAREA ta NEMIȘCATĂ și pe acesta El va VENI...

Din când în când, mai ales la Sărbători Mari, se mai adună câțiva Pustnici din apropiere și se face LITURGHIE în micul Paraclis al Pustnicului. Slujește chiar Moș-Pustnicul și eventual încă unul, de este Preot. Ne ÎMPĂRTĂȘIM cu Toții din TRUPUL DOMNULUI HRISTOS, cu o Bucurie nespusă. Dintre toți Pustnicii, unul slab și aproape fără barbă, de fiecare dată îmi zice:

– Fiule, nu vrei să-mi fii urmaș, că eu îți las Peștera mea?...

Vara era pe sfârșite și deja începu să plouă. Într-o zi Moș-Pustnicul îmi zise:

– Să mergem Fiule să îngropăm Sf.Moaște ale Moșului Arsenie, Pustnicul cel slab care pusese ochii pe tine să-i fii urmaș...Vestea mă sperie...Am plâns ca un copil tot timpul. Peștera lui era la un loc minunat într-adevăr...Peste alte câteva Zile, primesc încă o veste, că Moș Paisie s-a dus și el către DOMNUL, și mai mult, Mama imediat după Unchiul...Toate acestea m-au năucit...Câtva timp aproape nu mai știam ce este cu mine...Îmi venea să fug, dar unde și pentru ce...Va să zică Moș-Paisie a prevăzut toate acestea și în mod special m-a trimis la Pustie ca să-mi aleg Viața Duhovnicească...Ceva din mine se revolta și totodată se bucura...Moș-Pustnicul tăcea...

– Ce să fac Moș-Avva?...

– Ce te îndeamnă DUHUL, Fiule...

Veni și Iarna dintr-o dată, cu o Zăpadă mare. Trebuia să rămân deci la Pustie. Peștera lui Moș-Arsenie mă aștepta...Nu vroiam să mă despart însă de Moș-Pustnicul, încât, până în Primăvară, hotărâsc să stăm tot împreună...

Dintr-o dată parcă am „Crescut” cu încă Douăzeci de Ani...Din Copilărosul Tânăr, mă simțeam de acum unul matur și serios...

Știam ce înseamnă Pustia, trebuia să mă apuc de treabă cu toate ale mele...

**Acatistul ICOANEI MAICII DOMNULUI
nezugrăvită de mână,
COMOARA Carpaților**

Obișnuitul început.

Condac 1

ICOANEI Celei *nezugrăvite de mână*, veniți să i ne ÎNCHINĂM, că Însăși ÎMPĂRĂTEASA-FECIOARĂ ce a NĂSCUT pe FIUL-DUMNEZEU Se ÎNTIPĂREȘTE pe Sine ca să fie OCROTITOAREA acestui Pământ și Neam, GRĂDINA Sa cea aleasă, ca și noi să cântăm:

Bucură-te, ICOANA MAICII DOMNULUI *nezugrăvită de mână*, COMOARA Carpaților!

Icos 1

Cine poate spune Taina **ICOANEI** nezugrăvită de mână? Unul dintre cei Trei Magi ce după Stea au ajuns în Betleem a fost și un Traco-Dac, care în chip minunat a **PRIMIT** de la Însăși MAMA-FECIOARĂ o Năframă pe care era ÎNTIPĂRIT CHIPUL Său cu DIVINUL PRUNC în Brațe.

Bucură-te, **CHIP** ce se face ICOANĂ;
Bucură-te, ICOANĂ, Arătarea Lui DUMNEZEU în lume;
Bucură-te, **DAR DUMNEZEIESC** dus peste hotare;
Bucură-te, Mlădiță Cerească Sădită în Pământ străin;
Bucură-te, Floarea POMULUI VIEȚII;
Bucură-te, că Pământul unde Crești îl faci Rai;
Bucură-te, **BRAȚUL** Lui HRISTOS peste Carpați;
Bucură-te, **PUNTEA** Lui DUMNEZEU până la noi;
Bucură-te, ICOANA MAICII DOMNULUI *nezugrăvită de mână*,
COMOARA Carpaților!

Condac 2

Și Magul ajuns în țară, a dus minunata ICOANĂ la curtea Regelui, care ascunzându-o, o Taină, ICOANA se ARĂTĂ deasupra Cetății, cântând cu toții: **ALILUIA!**

Icos 2

Și de atunci Chipul ICOANEI se ARATĂ în diferite locuri, prin Munți, în Schituri și Mănăstiri, chiar în Casele Oamenilor și mulți o poartă chiar la Piept.

Bucură-te, ICOANĂ, Taină Cerească;

Bucură-te, ICOANĂ care VII în Carpați;

Bucură-te, Minune ce te OPREȘTI în acest loc;

Bucură-te, IUBIREA Lui DUMNEZEU pentru acest Pământ;

Bucură-te, Milostivire de SUS, pentru lumea de aici;

Bucură-te, COMOARĂ ce te ascunzi de răpitori;

Bucură-te, Mărgăritar de mare preț;

Bucură-te, că în Carpați ți-alegi LOCAȘ;

Bucură-te, ICOANA MAICII DOMNULUI nezugrăvită de mână, COMOARA Carpaților!

Condac 3

Și tot în mai multe locuri, minunata ICOANĂ se oprea și noi Locașuri se zideau, Mănăstiri și Troițe, ca toți să cânte: **ALILUIA!**

Icos 3

O, Fericită ICOANĂ, te-ai DĂRUIT nouă, că ai Văzut peste Hotare acest Pământ Bun care să te **Primească** și unde să te faci **ALTARUL FIULUI DUMNEZEIESC** Venit în Lume.

Bucură-te, ICOANA nezugrăvită de mână a Carpaților;

Bucură-te, aducerea Raiului pierdut;

Bucură-te, Pomul fără șarpele păcatului;

Bucură-te, Pomul pe care acum stă FIUL Lui DUMNEZEU;

Bucură-te, uscarea pomului celui rău;

Bucură-te, RODIREA POMULUI VIEȚII;

Bucură-te, Împlinirea FĂGĂDUINȚEI DUMNEZEEȘTI;

Bucură-te, Limanul de peste prăpastia căderii;

Bucură-te, ICOANA MAICII DOMNULUI nezugrăvită de mână, COMOARA Carpaților!

Condac 4

Lumea păgână întunecată se LUMINEAZĂ prin CHIPUL Tău de ICOANĂ tot mai mult și toți Carpații se fac o mare Cântare de: **ALILUIA!**

Icos 4

Cerul și Pământul despărțiți de păcat, acum se UNESC și iarăși se fac Chip de Rai, unde iarăși să se ARATE DUMNEZEU.

Bucură-te, ICOANĂ, Taina Însăși a Lumii;

Bucură-te, UȘA Lui DUMNEZEU din nevăzut;

Bucură-te, Începutul unui Nou Nesfârșit;

Bucură-te, LUMINA Primei Zile;

Bucură-te, TRUPUL FIULUI Lui DUMNEZEU;

Bucură-te, Nașterea în lume a Celui NENĂSCUT;

Bucură-te, Templul cel mai Ales;

Bucură-te, Cea mai CURATĂ Făptură;

Bucură-te, ICOANA MAICII DOMNULUI nezugrăvită de mână, COMOARA Carpaților!

Condac 5

IZVORUL IUBIRII Lui DUMNEZEU Curge pe Pământ și Tu Minunată ICOANĂ te faci „Fântâna Apei VII a Carpaților”, ca și noi să cântăm: **ALILUIA!**

Icos 5

FIUL Lui DUMNEZEU este ICOANA în Sine a IUBIRII DUMNEZEEȘTI și Tu, MAICA Sa de pe Pământ, ești de asemenea, ICOANĂ totodată a Lui DUMNEZEU și a Lumii.

Bucură-te, ICOANA cea de peste „hotarul de netrecut”;

Bucură-te, că din IUBIREA FIULUI ai fost ALEASA Făptură;

Bucură-te, Pământul de Rai trecut în lume;

Bucură-te, ICOANA-MAMĂ, dintre Cer și Pământ;

Bucură-te, NĂSCĂTOAREA peste Fire a ZIDITORULUI în Zidire;

Bucură-te, prin care „istoria păcatului” se întoarce înapoi;

Bucură-te, prin care iarăși lumea VEDE pe DUMNEZEU;

Bucură-te, CARTEA VIEȚII desfăcută de toate „Pecețile”;

Bucură-te, ICOANA MAICII DOMNULUI nezugrăvită de mână, COMOARA Carpaților!

Condac 6

De ce ai trimis CHIPUL Tău în aceste locuri? ... Ai știut că mulți vor veni peste noi și multe necazuri aprige ne vor face, dar avându-te pe Tine să ne întărim în cântarea de: **ALILUIA!**

Icos 6

O, ICOANĂ de rai, pe o Gură de Plai, ai venit pe aceste Locuri să ne aduci TĂRIA Vieții, că ai văzut pe cei ce ne pândesc și ne amenință.

Bucură-te, ICOANĂ, TĂRIA de SUS;

Bucură-te, Pavăza Lui DUMNEZEU Însuși;

Bucură-te, că ÎNCHINAREA Magului din Carpați o ai Primit;

Bucură-te, că l-ai Ales Slujitorul Noului Legământ;

Bucură-te, că ai Ascultat „suspînul” lui;

Bucură-te, că ai văzut „rana Inimii” lui;

Bucură-te, că prin el ai văzut și „ranele” noastre;

Bucură-te, că ne trimiți Mângâierea;

Bucură-te, ICOANA MAICII DOMNULUI nezugrăvită de mână, COMOARA Carpaților!

Condac 7

O, câtă întunecare era pe Pământ și câtă vrăjmășie și Tu Mielușeaua Lumii cu MIELUL Ceresc în Brațe, căutai Locurile de scăpare, unde să se Cante: **ALILUIA!**

Icos 7

INIMA Ta de MAMĂ îți spunea de „marele plâns al JERTFEP” și cu Lacrimi să îmblânzești Ziua cea năpraznică.

Bucură-te, ICOANĂ, Însăși Inima Lumii;

Bucură-te, Inima cea Sfântă a Făpturii;

Bucură-te, Lacrima dintre Bucurie și durere;

Bucură-te, Plânsul ce biruiește păcatul;

Bucură-te, suspînul ce oprește vrăjmășia;

Bucură-te, Pământ din nou făcut;

Bucură-te, Pământ iarăși făcut Rai;

Bucură-te, Făptura ce nu mai moare;

Bucură-te, ICOANA MAICII DOMNULUI nezugrăvită de mână, COMOARA Carpaților!

Condac 8

Ai Venit minunată ICOANĂ nezugrăvită de mână în acest ținut Carpatin, ca să ne OCROTEȘTI și să ne scapi de cumplitele primejdii și amenințări, să putem cânta necontenit: **ALILUIA!**

Icos 8

Aici pe o „Gură de Plai”, ai văzut pe „Păstorul cel Bun” pândit de „păstorii cei răi” și Te-ai văzut pe Tine Însuși, „Mioara Cerească” care să-l „INVIEZI” din moarte.

Bucură-te, ICOANA MIELUȘELEI Lumii;

Bucură-te, NĂSCĂTOAREA a Însuși PĂSTORULUI;

Bucură-te, că PĂSTORUL este Însuși MIELUL Lui DUMNEZEU;

Bucură-te, Taină a „JERTFEP” însăși;

Bucură-te, biruirea de acum a păcatului;

Bucură-te, de acum îmblânzirea a tot răul;

Bucură-te, Plaiul PĂSTORULUI VIEȚII;

Bucură-te, Plaiul Oilor blânde;

Bucură-te, ICOANA MAICII DOMNULUI nezugrăvită de mână, COMOARA Carpaților!

Condac 9

O, Sfântă ICOANĂ, Chipul Lumii cu Însuși FĂCĂTORUL în Brațe, Taină peste Fire, și Taina însăși a Vieții noastre, ție ne ÎNCHINĂM și cântăm: **ALILUIA!**

Icos 9

O, Sfântă ICOANĂ, cine să te mai ia de la noi, cine să-ți mai șteargă CHIPUL care de acum se ÎNTIPĂREȘTE peste tot.

Bucură-te, ICOANĂ, Chipul Pământului de Rai;

Bucură-te, Chipul Lui DUMNEZEU la ARĂTARE;

Bucură-te, COMOARA căzută din Cer;

Bucură-te, Cer căzut pe Pământ;

Bucură-te, Însuși DUMNEZEU coborât;

Bucură-te, Însuși DUMNEZEU ce ÎMBRĂȚIȘEAZĂ Lumea;

Bucură-te, Lume ce Îmbrățișează pe DUMNEZEU;

Bucură-te, ÎMPĂRĂȚIA Lui DUMNEZEU, Raiul ÎMPLINIT;

Bucură-te, ICOANA MAICII DOMNULUI nezugrăvită de mână, COMOARA Carpaților!

Condac 10

O, ICOANĂ a MAICII DOMNULUI nezugrăvită de mână, Te-ai DĂRUIT nouă ca pe o Taină ce să o PRIMIM și să o facem COMOARA DUMNEZEIASCĂ de mare preț, ca să ne fii „PIATRA neclintită” în fața tuturor vrăjmașilor, ca să fim o neîncetată Cântare de: **ALILUIA!** (se repetă de 3 ori). Se Zice iarăși Icosul 1.

CUPRINS

Iconicul Duhovnicului.....	9
Începutul și Sfârșitul.....	10
Mistica trecerii în VEȘNICIE.....	23

Origini	35
MOISE	37
URMAȘII lui ZALMOXE.....	38
Ultimul URMAȘ al lui ZALMOXE, primul MUCENIC Dac Creștin.....	43
Zeii își pierd chipul.....	49
ICOANA nezugrăvită de mână.....	51
Nașterea, PRIMA LITURGHIE a Vieții proprii.....	52
LAUDĂ tuturor Sfinților.....	57

MOȘUL. Rememorarea ORIGINILOR.....	59
Chemarea de taină.....	61
Întâlnirea cu Pustnicul-Moș	64
Intrarea în Mănăstire	74
Viața de Mănăstire	76
Câteva clipe de Pustnicie	83
Marea zi a Călugăriei, Hirotonia și plecarea la Muntele Athos	95

Pe URME FILOCALICE. PRACTICA Rugăciunii ICONICE	97
REÎNTOARCEREA	99
AVVA și Ucenicul	100
TAINA Tainelor.....	104
PRACTICA Rugăciunii ICONICE.....	106
LITURGHIA IUBIRII.....	125
INIMA, Înfațișarea PERSOANEI.....	130
ÎNTÂLNIREA în INIMĂ.....	136
INIMA, TAINĂ și GRĂIRE	139
JURĂMÂNTUL PRACTICII.....	139
GESTUL ICONIC.....	146
ICOANA de Creație	153
TAINĂ și Descoperiri	157
DIVIN și Creație	159
PREZENȚA ICONICĂ.....	160

PRAVILA Pustnicului NEOFIT	167
PRAVILA Pustnicului NEOFIT.....	169
SĂRĂCIA-PUȘTIA Duhovnicească.....	195
Retragerea Duhovnicească.....	198
PRACTICA neîntreruptă	201
Reguli generale.....	203
HRANA	204
PÂINEA.....	205

Pustnicul din Carpați.....	211
----------------------------	-----

Acatistul ICOANEI MAICII DOMNULUI nezugrăvită de mână, COMOARA Carpaților.....	217
---	-----